

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 434

Setmana del 17 al 23
de gener del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Un ermità
pronunciava la seva
darrera pregària
abans de morir, com
un «amén» definitiu
de tot el seu ministeri:
«Que tots els homes
siguin salvats; que
tota la terra sigui
salvada»".

Paul Evdokimov

AFINANT

Els llocs sagrats dels cristians

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

L'amic canonge em fa notar que l'afinant de la darrera setmana no era prou afinat. Algú, em diu, pot haver interpretat al revés el què volia dir traient-ne la conclusió —falsa— que els cristians no tenim llocs sagrats. Potser n'hi hauria prou rellegint la frase central: "Les nostres esglésies ... no són un lloc sagrat per la seva construcció material, sinó perquè en elles s'hi aplega i s'hi troba el veritable temple de Déu: Jesucrist i el poble que Ell convoca", posant l'accent en els **perquè**s. Oïdà si en tenim de llocs sagrats! Ara, la santedat no els ve de res material, ni que la signifiquem amb ritus.

La santedat cristiana —tant de les persones, com dels llocs o de les coses— no és el resultat de l'esforç, de la traça o de la saviesa dels homes; és un do de Déu "font de tota santedat" —com diem en un cànon—. A nosaltres ens pertoca sols acollir-lo i fer-lo fructificar. I si les coses —pedres, elements, gestos...— poden esdevenir vehicles significants de la santedat que Déu ens ofereix és gràcies al Cos de Jesucrist; la seva humanitat és el **segell** —diran els Pares— que consagra allò que és material fent-ne causa de la Gràcia.

Respectem, doncs, i demanem que siguin respectats els llocs sagrats captenint-nos-hi de tal manera que tothom pugui adonar-se que en ells, hi acollim el do de Déu.

Pregària a la Verge Maria per la unitat dels cristians

"Ajudeu-nos a assolir la comunió de la unitat"

Santa Maria, esguardeu-nos units en la plegària: vers vós girem els nostres ulls amb esperança els cristians que, d'Orient a Occident, vivim dolguts pel pecat de les nostres divisions entre germans.

Vós, que sou per a tots els deixebles de Crist l'exemple més clar en l'obediència de la fe, guieu pels camins de la unitat volguda pel vostre Fill tots els qui creiem en ell com a únic Senyor.

Ajudeu-nos, els qui amb goig us proclamem veritable Mare de Déu, a assolir la comunió de la unitat, tot retrobant la unitat de la nostra fe.

Verge i Mare nostra, que al peu de la creu del Salvador ens vau rebre com a fills, pregueu per la unitat de la família de Déu. Escolteu piadosament les nostres súpliques i presenteu-les amb amor maternal al vostre Fill, que amb el Pare i en la unitat de l'Esperit Sant viu pels segles dels segles.

Mor la mare del cardenal Narcís Jubany

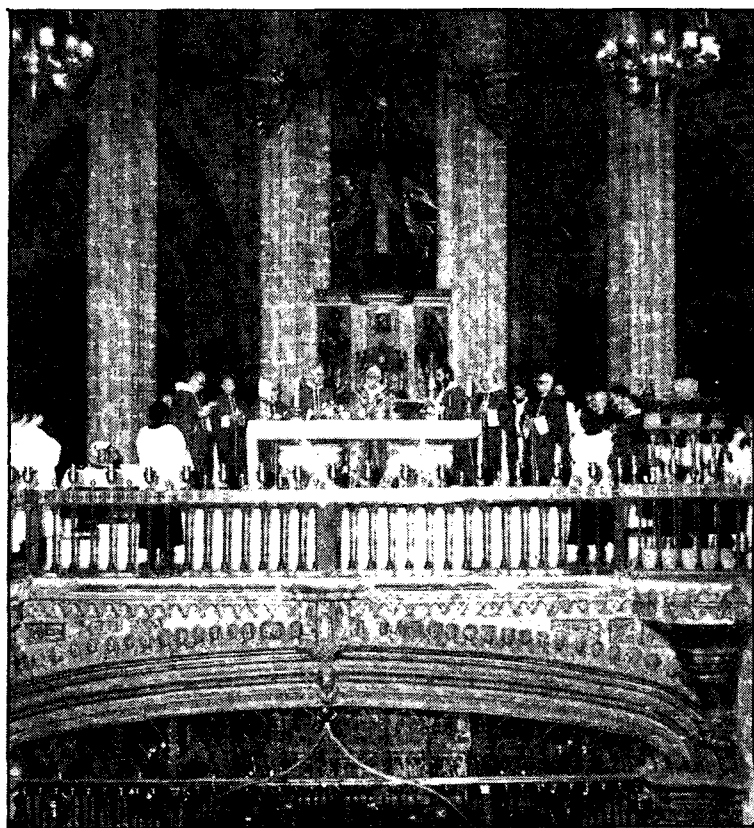
Pregària i condol de tota la comunitat cristiana

La Sra. Dolors Arnau, vda. de Francesc Jubany i Planas, mare del cardenal-arquebisbe de Barcelona, morí dijous, dia 8, als 101 anys d'edat. Nascuda a Barcelona, seguí l'itinerari de la seva família, traslladant-se a Hostalric i a Santa Coloma de Farners, on contragué matrimoni i on nasqueren els tres fills: Narcís, Josep M.ª i Conxita. Pocs anys després, la família es traslladà definitivament a Barcelona, on l'any 1968 morí Francesc Jubany i Planas.

La Sra. Dolors Arnau, ha tingut el goig d'acompanyar el seu fill en el seu llarg camí de servei a l'Església com a prevere i com a bisbe. Dues fites, plenes de joia per mare i fill, foren les noces de plata episcopals i l'investidura a Roma com a cardenal. Tenim la certesa que, l'estimació i tendresa maternals foren el millor bàlsam per amorosir la tensió de les responsabilitats pastorals del Dr. Jubany.

Dissabte passat, a la catedral de Barcelona, clergat i fidels de la comunitat diocesana, s'aplegaren al voltant de l'altar, fent costat al seu cap i pastor que, acompanyat d'altres germans en l'episcopat i abats, presidia l'Eucaristia concelebrada per bisbes i sacerdots i participada per tot el poble. Fou una emotiva expressió de comunió eclesial en la fe, en l'esperança i en la caritat.

S'ha dit que l'amor de mare és el més semblant a l'amor totalment gratuït de Déu. Que la tendresa maternal de Déu ompli de pau i fortaleça l'esperit del nostre estimat Dr. Jubany i de tots els seus familiars.

CATALUNYA CRISTIANA

organitza:

Pelegrinatge pels camins de l'Antic Testament.
Seguint l'epopeia d'un poble en marxa - "L'Èxode".

Jordània, Jerusalem, el Sinaí, Egipte

del 16 al 26 de març

Monestir de Sta. Caterina al peu del Sinaí

Amb l'assessorament religiós del nostre director Joan E. Jarque

Per informació: Associació "Amics de Catalunya Cristiana"
Plaça Urquinaona, 11, 3r A. Tel. 301 37 18
08010 Barcelona
Places limitades.

GAT. 48

Pròxims viatges: Mes de maig - Polònia.
Juliol - Terra Santa "Especial Joves".

EDITORIAL

En el seu número del tres de gener d'enguany, el "Full Dominical" de l'arquebisbat de Barcelona ens feia saber que complia els cinquanta anys de la seva publicació en una segona etapa. Cinquanta anys als quals cal afegir-hi, doncs, els quaranta vuit de l'etapa anterior i que fan quasi centenària aquesta benemèrita publicació diocesana. És una bona notícia que, jovenets de nou anys, recollim i subratllem de grat, tot i felicitant sincerament el nostre col·lega major així com l'equip d'excel·lents professionals que ens el posen a les mans puntualment cada setmana.

La iniciativa de llançar aquesta publicació periòdica, tal com ens ho explica en J. Aymar en el Full esmentat, va néixer a les darreries del segle passat, el 1890, amb un propòsit modest —el de ser l'òrgan només d'una parròquia barcelonina— però que ben aviat va ser imitat per d'altres fins a convertir-se més tard en el mitjà d'informació diocesà que tots coneixem. D'aquest itinerari, en sobressurten uns trets que creiem interessant remarcar. En primer lloc la data. Els últims decennis del segle XIX van ser extraordinàriament fecunds en iniciatives apostòliques i pastorals a tot Catalunya. Fóra interessant un estudi històric que expliqués les causes, els motius, les condicions que feren possible aquella florida de congregacions religioses, d'associacions, d'institucions, de centres i de publicacions catòliques que ara —aquelles que han resistit el pas del temps i les inclemències de la nostra història turbulenta— celebren o han celebrat els cent anys. Cada generació ha d'aportar a la tasca de l'Església la seva contri-

Les lliçons del "Full dominical"

bució amb prou sensibilitat per copsar les necessitats més urgents del moment històric, amb la mica d'imaginació i d'il·lusió per trobar-hi les respostes adients ni que puguin semblar utòpiques, i sense regatejar-hi l'esforç en homes i en diners —com diu el Vaticà II— que són indispensables per a fer-ne unes realitats vives i operants. Certament, els nostres avis en la fe varen complir honorablement aquesta comesa històrica. Tant de bo que les generacions futures poguessin dir una cosa semblant de la nostra! Molt ens temem que no hi estem pas a l'altura. D'idees, de paraules i d'eslògans potser n'hem remogut qui-sap-los. Ara, les nostres realitzacions concretes potser són una mica migrades, i no s'hi val invocar les dificultats del nostre temps, cada època ha tingut les seves!

L'altre tret interessant que ens mostra la història del Full barceloní és el seu caràcter d'iniciativa privada. La qual cosa però no fou obstacle perquè insensiblement, degut sens dubte a la necessitat eclesial a la qual volia respondre i a l'encert en la manera de fer-ho, esdevingués i fos considerat i assumit aviat com una obra diocesana, fossin quines fossin les etapes i les formalitats estructurals que el consagraren com a tal. Vol

dir que va néixer i va créixer en un clima de bona entesa i de col·laboració entre allò que avui en diríem les bases i les instàncies decisòries que, potser sense formulacions ideals, "ra prou favorable perquè sorgissin i arrellessin realitzacions com aquella.

Finalment creiem bo remarcar el fet del naixement del Full com un òrgan d'informació i de comunicació parroquial i la seva extensió a tota una diòcesi. No ens cansarem mai de repetir que aquesta mena d'informació local és indispensable i insubstituïble pels altres òrgans d'abast més ampli. La informació, si vol veritablement servir el lector al qual s'adreça, va necessàriament per cercles concèntrics que no s'exclouen sinó que es complementen. Cal una informació parroquial que cap altre òrgan no podrà mai donar i semblantment cal una informació diocesana. Com cal —aquest és el nostre propòsit— una informació supra-diocesana sobretot en una comunitat eclesial, com la catalana, que té unes característiques nacionals i una dimensió geogràfica i humana que demana uns mitjans d'informació i de comunicació que es corresponguin al seu àmbit cultural i —diem-ho tot— polític.

La nostra enhorabona, doncs, al col·lega degà al qual, com molt bé saben els qui avui en són responsables, professem un afecte sincer tot desitjant-li molts anys més d'una tasca renovada i fecunda al servei de l'Església, i no cal dir com estem sempre oberts i disposats per a una col·laboració cada vegada més estreta.

Joseph Pulitzer, fundador de periòdics, fundador de la gran Escola de Periodisme de la Universitat de Colúmbia, Nova York, i dels famosos premis del seu nom, els "Nobel" del periodisme, morí a bord del seu iot, en el port de Charleston, Carolina del Sud, l'octubre del 1911. Gairebé un mes després, l'1 de novembre, a Madrid, s'encarregava de la direcció de "El Debate" l'advocat de l'Estat senyor Angel Herrera Oria, de vint-i-cinc anys d'edat, natural de Santander. Les circumstàncies i motius que conduïren Herrera a un canvi de professió tan arriscat són fora del nostre propòsit i ja han estat exposades per historiadors que, com García Escudero, han estudiat la personalitat i l'obra d'aquest fundador de periòdics i també d'una Escola de Periodisme; la primera d'aquesta especialitat a Espanya, des de la qual, a través dels anys i vicissituds s'arribaria a les actuals facultats de Ciències de la Informació, tema del nostre llibre més recent ("El periodismo enseñado. De la escuela de «El Debate» a Ciencias de la Información").

Al final d'aquest any en el qual s'ha complert el centenari d'Herrera, ens sembla oportú unir-nos a les evocacions i homenatges d'aquesta figura de l'Església i del periodisme amb aquestes notes sobre l'admiració d'Herrera pel

gran periodista nord-americà, d'origen hongarès, admiració que el portà a adaptar el periodisme espanyol lliçons de Pulitzer, malgrat la gran diferència entre el poderós "The World" i l'incipient i piadós "Debate" de fa tres quarts de segle. Admiració expressada palesament en la conferència del senyor Angel Herrera en la Unió Iberoamericana de Madrid, l'abril del 1927, en una conferència molt sòlida i clara, segons el seu estil habitual, sobre l'ensenyament del periodisme, poc després de posar-se en marxa amb un curs de redacció l'Escola de Periodisme de "El Debate", increïble i innecessària per a gairebé tota la professió d'aquell temps. Herrera va concloure aquella conferència, veritable "pregó" de la nova escola, llegint les següents paraules del testament de Pulitzer:

"Tinc molt d'interès en el progrés i elevació del periodisme per haver emprat la meua vida en aquesta professió, a la qual considero nobilíssima i d'insuperable importància per la seva influència sobre el pensament i la moral del poble. Desitjo atraure a ella joves de caràcter i de capacitat i ajudar

els que ja la segueixen, per tal que puguin adquirir la formació moral i intel·lectual més alta possible".

Pulitzer, remarcava Herrera, explicava així en la seva última voluntat el perquè de l'Escola de Periodisme que deixava fundada: "L'objectiu d'aquesta Escola és fer millors periodistes, els quals facin millors periòdics, que, al seu torn, facin millor el públic. L'Escola donarà ciència, no per la ciència en si mateixa, sinó per usar-la en servei del públic".

Herrera deia això després d'ha ver enviat l'any 1920 a estudiar periodisme a l'Escola de la Colúmbia tres dels seus joves col·laboradors, Francisco de Luis, Marcelino Oreja i Manuel Graña, aquest darrer amb la missió concreta d'imposar-se precisament en l'ensenyament del periodisme. Graña seria precisament el destinat a posar en marxa l'Escola de "El Debate". Fruit de les seves experiències seria el seu llibre "La Escuela de Periodismo. Programas y métodos", conseqüentment primer de l'especialitat a Espanya. Pulitzer és molt present en les seves pàgines.

El fet que poc temps després

d'arribar a la professió de periodista, Herrera s'imposés en allò que significava Pulitzer, un "dels gegants de Nova York" en aquesta activitat, és notable per si mateix, i que a més assimilés el molt positiu que Pulitzer deixava després de la trajecteja i fins i tot turbulenta existència, declara el pragmatisme i equitat del nostre Angel Herrera, per damunt de partidismes i aprensions ideològiques. Va saber aprofitar l'arrencada de Pulitzer del seu desafiament de sensacionalisme amb Hearts, per entrar de ple en un periodisme positiu. Un periodisme que Pulitzer definia així en la capçalera dels seus grans diaris, i del qual Herrera també se'n faria ressò:

"El periòdic ha de ser una institució que lluiti sempre pel progrés i la reforma; que mai no toleri la injustícia o corrupció; que combati sempre els demagogs de tots els partits; que no pertanyi a cap, sempre oposat als privilegis de classe i als explotadors del públic, no satisfet amb la simple impressió de notícies, sempre enèrgicament independent, mai temorós d'atacar la manca de raó de la po-

bresa rapinyaire i de l'aristocràcia depredadora".

El juliol del 1959, ja bisbe de Màlaga, però sempre periodista, Angel Herrera promou la creació de l'Escola de Periodisme de l'Església. Primer escriu una mena d'avantprojecte titulat "Algunas ideas sobre la futura Escuela de Periodismo de la Iglesia". A aquest avantprojecte pertany el següent paràgraf: "No puc fer un més gran benefici als Estats Units d'Amèrica del Nord que fundar una Escola de Periodisme, de la qual en surtin millors periodistes que componguin els millors periòdics posats generosament al servei de la meua pàtria".

Són paraules gravades a l'acces de l'Escola de Periodisme de la Universitat de Colúmbia. Paraules de Pulitzer que Herrera, ja bisbe —aviat seria cardenal— continuava fent seves a l'hora d'emprendre la seva última obra periodística. Al unísson amb Pulitzer continuava pensant que no es podia fer millor benefici a Espanya, com ja va fer-ho en "El Debate", que deixar-li una Escola de Periodisme, que en el pensament d'Herrera, des dels seus primers temps, havia de desembocar en la Universitat. Sí, el periodisme en la Universitat fou profetitzat per Herrera des de l'any 1927.

(De "YA")

Herrera i Pulitzer

MANUEL VIGIL I VAZQUEZ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malsosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiograf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

OLORS AGRAÏDES

Parlant un dia amb un grup de noies sobre actituds tan serioses com són la gratuïtat i l'agraïment, la conversa derivà no sé per quins camins a recordar olors fonamentals, bàsiques, olors arrelades que no sabíem com dir-ne. Foren curioses les coincidències: l'olor de l'herba dallada, del pa sortit del forn, de la terra després de ploure; l'olor de la mar, olor de net, l'olor de casa, olor de bebè, olor d'un lloc de pau... Pels mateixos camins per on havíem devallat tornàrem d'aquestes olors fonamentals altre cop a la gratuïtat i a l'agraïment, i se'ns acudí de preguntar-nos si les podíem anomenar agraïdes, aquelles olors: és l'herba que agraeix la dallada, la terra que agraeix la pluja, el pa que agraeix la cuïta, el nadó que agraeix amb aquella olor tan seva que l'ha-gin banyat...

MIQUEL ESTRADÉ

Aquest Sant Pare, gràcies a Déu, ens està desvetllant de debò. Els trucs a la porta, que ens avisaven sobre coses urgents, i no els sentíem o no volíem sentir-los com en la poesia de Lope de Vega: "Mañana te abriremos respondía; para lo mismo responder mañana". Els trucs que l'Església per mitjà dels Sants Pares, alertant-nos dels perills a què el món estava abocat, tenien com a resposta, la indiferència i el nostre egoisme que ens portà on, ni Lleó XIII o Torras i Bages no haurien volgut.

Joan XXIII, el Concili Vaticà II, Pau VI i Laborem Exercens de Joan Pau II, amb tota la doctrina de moral i convivència implicada en la doctrina social de l'Església, que és la doctrina de Crist, eren i són per desvetllar la nostra mandra i cridar-nos a l'orientació en l'amor.

No vull fer comparances entre Sants Pares, i crec que no puc, només puc donar gràcies a Déu d'haver-nos-els donat tan bons i tots els qui tinguin 63 anys crec que pensaran el mateix. Però ara em vull fixar en Joan Pau II. No heu notat que a partir d'aquest Sant Pare es parla bastant més de la Mare de Déu? Si no us hi heu fixat, repasseu tota la documentació possible i veureu en tots els fulls dominicals, revistes, sermons, actituds, en general que reflecteixen això que us dic; i no vull ofendre ningú. No cal ofendre ningú perquè tots hem d'entonar el mea culpa, i alegrar-nos de veure la diferència gràcies a Déu.

Però la mandra encara dura a nivell general. Naturalment que és arriscat avançar-se (que ho diguin els Profetes), però retardar-se què és?

I si després de retardar-se, al document "Arrels de Catalunya" encara se li fa el "boicot", probablement inconscientment, vull creure-ho així, ja que la gran majoria de mossens no n'han fet propaganda ni divulgació, com ens podem animar per anar a l'una? Aquest document que hauria d'haver sortit deu anys abans, és gairebé com si no existís per la immensa majoria de catalans.

Passa molt semblant amb el Concili Vaticà II que no és gens conegut per molts que fins i tot tenen la barra de demanar-ne un altre. Si s'hagués posat en pràctica la doctrina de Lleó XIII no hauríem arribat als límits insuportables d'amarga experiència.

Si us sembla que ho dic massa durament, Maritain ho diu més durament encara. En la seva obra "Christianisme

Urgència i responsabilitat

JORDI ROIG i SANS

et Démocratie" pàg. 36 diu: (referint-se a la pobra acció de la majoria de cristians per a activar la història) "No ha estat donat als creients integralment fidels al **dogma catòlic**; però ha estat donat als **racionalistes** de proclamar a França els drets de l'home i del ciutadà, als **puritans** de portar a Amèrica el darrer cop a l'esclavatge, als **comunistes** ateus d'abolir a Rússia l'absolutisme del profit privat. Aquesta darrera operació hauria estat menys viciada per l'imperi de l'error i hauria costat menys catàstrofes si hagués estat feta pels cristians". Si et plau per força hem de ser humils: Déu senyor de la història, es val d'allò que creu oportú.

Ara veiem que es parla (era hora) del gran bisbe de Vic, Josep Torras i Bages. Em temo però que la difusió de la seva obra més significativa "La Tradició Catalana" no tindrà el volum que es mereix. L'obra de Torras i Bages que mira lluny amb signe profètic continua sent moderníssima. El seu concepte de Família, Tribu, Nació que s'avança amb densitat "biològica" socialment i políticament com a doctrina, als pensadors més qualificats com poden ser Jacques Maritain o Gabriel Marcel (que ja és dir) per què és tan ignorat? Qui s'ha d'encarregar que sigui divulgat? Mentrestant ens demanen pregàries i testimonis perquè sigui santificat. "Així podrem dir: l'han fet sant perquè era bona persona". Quines coses hem d'admirar i imitar dels sants si no els coneixem? Aquesta divulgació no ha de ser feta, com aquell qui diu, en solitari, sinó que tots els "predicadors" haurien de fer conèixer al POBLE la ideologia del gran bisbe de Vic. Que no passi com amb el document "Arrels de Catalunya".

"L'ofensiva" actual perquè els cristians siguin conscients del què diu el Vaticà II sobre política i de la doctrina social de l'Església, es pot dir que només ens ve dels bis-

bes; recordo mossens que dignament col·laboren, però que pocs són els qui orienten públicament sobre una cosa tan necessàriament orientativa de cara a desbancar els oportunistes que volen viure de la "política".

Quina base social en podem esperar? Vosaltres creieu que a Bèlgica tindrien l'equilibri sindical, social i polític (potser el millor d'Europa) si el cardenal Cardijn no hagués organitzat la J.O.C. que sintetitzava una joventut cristiana a la qual no se li amagà la responsabilitat social i política?

Això fou imitat amb cert èxit al nostre país, amb la Federació de Joves Cristians de Catalunya fundada pel sacerdot Mn. Albert Bonet. Fou una cosa única que féu dir al cardenal Vidal i Barraquer "A Catalunya hi haurà pau, el dia que hi hagi un grup 'fejocista' a cada poble" i a Mn. J.M. Ballarín: D'haver arribat la Federació de Joves Cristians a la plenitud, a deu anys de vida... un altre hauria estat el futur de la nostra terra". No em puc estar també de posar l'opinió de J.M. Gironella: "El miracle del culte 'fejocista' a la llibertat, era que no ens portava a la indisciplina ni a l'anarquia." L'opinió de Vidal i Barraquer era una esperança. La dels altres dos un lament. El dia que se'n faci una anàlisi probablement hi veurem tota la societat catalana que hi és implicada i que malauradament no féu possible la continuïtat d'aquell moviment perseguit per uns i altres i ignorat expressament per la gent de poca talla, que fa que hom es recordi del vers de S. Espriu "Aquesta meva, pobra, bruta, trista, dissortada pàtria"...

Això ens mostra que la semblança amb Europa que molts atribueixen a Catalunya és una il·lusió. Sort però que encara hi ha algú que dóna raó a J. Maritain que no confia només amb els líders, sinó en cada home de Déu. Maritain havia inventat l'expressió "personalista i comunitària" usada després (segons Maritain) per Mounier. Maritain en la seva obra "Le Paysan de la Garonne" pàg. 86 es mostra peneit d'aquella expressió, a causa segons diu, que s'accentua més la part comunitària que la personalista i ho critica amb energia. Crec que si valorem el concepte de **democràcia** que Jacques Maritain tenia, i, que en tocant a L'HOME és el que en té Joan Pau II, els cristians de Catalunya hi hem de reflexionar... Sinó, no us hi amoïneu; Déu ja es valdrà dels "altres" perquè és l'únic que de veritat creu en l'HOME.

Els dies finals d'any, qui més, qui menys, tots mirem els nostres horòscops o llegim els clàssics pronòstics dels endeviners... que explicaran quins goigs ens estan esperant, quines foscores ens ompliran l'any que comença. I a mi em plauria també fer un pronòstic per a vostè, que em lleigix.

I el meu pronòstic és infinitament senzill: l'any nou serà com vostè vulgui rebre'l i construir-lo. La seva sort se la fabricarà vostè mateix amb les seves mans. No podrà preveure ni imaginar les coses que se li esdevindran, però sempre podrà canalitzar l'efecte que aquestes coses produiran en la seva ànima. No estarà en les seves mans elegir els sumands de la

seva vida, però sí el resultat final de tots ells.

Em sembla imprescindible repetir això moltes vegades: no és veritat que la vida ens faci; la veritat és que nosaltres fem la vida. No hem, per tant, de limitar-nos a esperar o imaginar què ens esdevindrà, sinó preguntar-nos què és el que farem. El problema no és saber a on anirem a parar, sinó que estem disposats a construir.

El bo del cas és pensar quantes vegades ens hem rigut del fatalisme dels pobles orientals. I

comprovar, després, que nosaltres no som pas menys fatalistes que ells. En aquests dies inicials de l'any seran molts els espanyols que es preguntaran què és el que ens portarà, quines desgràcies o llums ens esperen, quants no arribaran a acabar l'any que comença. I seran, en canvi, molt pocs els qui aquests dies posin en renglera els plans i projectes que realitzaran. Els més es deixaran viure durant dotze mesos i es prepararan, com a màxim, a rebre resignadament allò amarg que els arribi.

Però allò que seria lògic seria que tots diguessin: aquest any, sens dubte, vindran hores amargues, però jo tindrè força per superar-les. També vindran hores i moments dolços i jo tindrè intel·ligència per saber reconèixer-les, primer, i treure'n profit després. Perquè estic decidit a viure ben despert aquest any, tensament, creativament.

També vindrà segurament la mort per alguns, amics, éssers estimats, potser per a mi. Però jo no viuré angoixat per això. Al contra-

ri, aquesta possibilitat em farà més necessitat d'omplir de vida allò que a mi em resti i d'amor a allò que els resti als altres. La idea de la mort no serà per a mi un adormidor sinó un agulló. Perquè en aquest terreny jo no puc influir però sí en el de la vida. És aquesta la que haig d'omplir.

Aquesta és la veritat, amics. El més cert de tots els pronòstics és el que assegura que tindrem un any ple si sabem omplir-lo i mediocre si som mediocres. A mi m'encisaria oferir-vos un horòscop ple de venturades i felicitats. No més puc oferir-vos un horòscop molt més segur i prometedor: invitar-vos a ser valents i esperar els vinentes dotze mesos com un camp en el qual teniu molt per construir.

Pronòstics per a l'any

J.L. MARTIN DESCALZO

ARA MATEIX

Una de les característiques positives dels cristians dels nostres dies és la valoració creixent que anem fent de la importància de l'evangelització. Ja el Vaticà II, en parlar de "L'activitat missionera de l'Església", després de fer referència a les situacions de "començament o d'implantació" de la fe, ens recordava una altra realitat: la d'aquells conjunts humans entre els quals existeix l'Església i que, tanmateix, han arribat a una situació de canvi que pot exigir, de nou, una activitat missionera. I el Papa actual ha parlat d'una nova evangelització d'Europa... En les respostes al qüestionari per a la Jornada de Preveres del passat dia 4 de gener, els sacerdots de Barcelona reconeixien en l'evangelització o missió "l'objectiu prioritari del nostre treball apostòlic". Aquesta presa de consciència no significa pas que es tracti d'un valor plenament assolit. A vegades parlem, sobretot, d'allò que tenim menys... Els mateixos preveres observaven també: "hi ha més la preocupació de mantenir, que la d'evangelitzar..." Tot amb tot, avui les nostres comunitats s'adonen de la urgència del treball evangelitzador i el desitgen de cor.

Ara bé, si percebre la necessària dimensió missionera de la pastoral és un valor, fer-ne un món a part pot esdevenir un perill. La raó separa, per a comprendre, elements que objectivament són insepara-

Evangelitzar, cosa de tots

J. CARRERA PLANAS

bles. Per això causa una impressió tan pobre sentir que, després de ponderar com és necessària l'evangelització, hom l'adjudica a un petit àmbit d'acció. Una cosa és que hi hagi formes de treball pastoral específicament orientades a la missió —que cal potenciar si es revelen encara eficaces per a la funció que els és atribuïda—, i una altra parlar com si en tinguessin l'exclusiva.

Cal prendre consciència del vessant evangelitzador que té toda l'activitat eclesial. Les celebracions, per exemple, no entren en la missió, en un esquema conceptual correcte. Però Claudel va ser evangelitzat en una Eucaristia de Nadal... I Raïsa Maritain explica que ella i el seu marit, abans de convertir-se, contemplaven simplement els vitralls de la Catedral de Chartres "ens inclinàvem a creure que la unitat i l'harmo-

nia d'unes tan altes bel·leses no podien tenir altre fonament que la presència de la veritat"... I la catequesi, que tampoc no és evangelització en sentit estricte, és, sovint, el remoll que torna a moure l'aigua de la fe estancada, dels petits i dels grans. Perquè, a més d'unes tasques específicament evangelitzadores, i ha un estil evangelitzador de fer-les totes.

Per això certs debats sobre la recerca de formes d'evangelització em fan pensar en aquella antiga fàula o paràbola del pare que, en morir, va dir als seus fills que els deixava en herència una gran quantitat d'or que era enterrat en un —no deia quin— dels seus camps. L'or, en realitat, no hi era. Però tant van remoure la terra els fills, adelerats, per trobar-lo, que d'aquell esforç en sortí una collita excepcional que els cobrí, efectivament, d'or... Tampoc nosaltres no trobarem mai una fórmula definitiva per a evangelitzar. Però el delit que ens fa remoure tota l'activitat pastoral amb intenció evangelitzadora, dóna sempre com a fruit una Església missionera. Com el famós personatge teatral que no ho sabia i parlava en prosa, una infinitat de cristians senzills —preveres, religiosos i laics— que desconeixen els envitricollats secrets dels mètodes pastorals més acreditats, evangelitzen, gràcies a Déu, cada dia, sense adonar-se'n gaire...

CATALUNYA

Nova direcció de la Universitat Catalana d'Estiu

La Universitat Catalana d'Estiu compta amb un nou equip rector que es farà càrrec de l'organització de la vintena edició de l'UCE a Prada de Conflent. Després del nomenament d'Enric Casasas com a president i de Josep Lluís Carod-Rovira com a vicepresident, l'equip rector incorpora la figura de gerent en la persona de Joan Maluquer. També en formen part Ramon Gual (finances), Salvador Alegret (àrea científica), Salvador Cardús (àrea d'humanitats i ciències socials) i Antoni Mir, Joan F. Mira, Climent Picornell i Elisabet Vendrell.

30 africans viuen en un pis de 70 metres a Pineda

La institució Caritas acaba de fer pública a través d'una denúncia la situació de trenta treballadors negres que ocupen un pis de només 70 metres quadrats al carrer de la Biblioteca, 5, de la po-

blació. La denúncia de Caritas ha revifat de nou la polèmica sobre les mancances que sofreixen els africans que treballen a la zona del Maresme. Un clar exemple és el d'aquests trenta africans, que han de viure en un espai de només dos metres i mig per a cada un.

Pineda allotja 800 africans, gairebé un 6 per cent d'una població de 14.000 habitants. L'elevada emigració de color i la manca d'equipaments municipals amb què caldria fer-li front provoquen una utilització inadequada dels pisos llogats a aquests treballadors que en ocasions, són ocupats fins per 20 a 30 persones.

Polèmica segregació de l'Ampolla

La polèmica que ha generat la tradicional reivindicació de l'Ampolla de segregació-se del municipi del Perelló (Baix Ebre) està canviant ara de mans. Quan semblava que el problema se solucionava després de l'acord de segregació adoptat per la comissió de delimitació territorial, són els habitants del Perelló els que inicien protestes a tot nivell fins i tot amenaçant amb el boicot fiscal.

Uns 1.500 veïns del Perelló es

van manifestar en aquesta localitat de 3.500 habitants per protestar contra el pla de segregació del nucli de l'Ampolla que proposa la comissió de delimitació territorial. L'acte va ser convocat pel Moviment de Defensa del Perelló (MDP) i va transcórrer en silenci pels principals carrers del poble.

La manifestació va acabar a la plaça de l'Ajuntament, on van ser cremats dos ninots que representaven cadascun d'ells el director general d'Administració Local, Jacint Mateu, i el diputat al Parlament Joan Martí.

ESPANYA

Denuncien pràctiques abusives bancàries

La Unió de Consumidors d'Espanya va fer públic un informe en el qual denuncia les pràctiques abusives dels bancs en les relacions comercials amb els seus clients. Javier Angelina, president d'aquesta organització, xifra en més de 18.000 milions l'any els diners que ingressen les entitats pel cobrament indegut d'inter-

sos i comissions.

L'informe en la redacció del qual han col·laborat el Servei de Consum de la Comunitat de Madrid, l'Associació Espanyola per a la Investigació i el Control Financer i l'Institut Nacional del Consum, recull les irregularitats que de forma generalitzada incorre el sector bancari. En opinió d'Angelina, la majoria d'aquestes irregularitats es produeix perquè no es facilita informació al client.

La Unió de Consumidors afirma que el sector bancari vulnera continuament no solament la normativa bancària, sinó també les normes sobre la publicitat i defensa del consumidor i l'usuari. I afegeix que el Banc d'Espanya "és el primer que no compleix amb la legislació vigent, ja que no facilita en absolut la transparència que es pretén i es necessita en el mercat bancari, en negar-se a col·laborar amb les associacions de consumidors en el seu interès que l'esmentada transparència sigui real".

La telefònica cobrà un 41 per cent més l'any 1987

La companyia telefònica ha cobrat aquest any als abonats un 41 per cent més que l'any 1986, se-

gons un estudi de l'Organització de Consumidors i Usuaris (OCUC). Aquest estudi assenyala que Telefònica que tenia autoritzat un augment inferior al 4 per cent, ha realitzat uns increments encoberts.

MÓN

Nicaragua augmentarà el seu exèrcit fins a 600.000 homes

El ministre nicaragüenc de Defensa, Humberto Ortega, anuncia un espectacular reforçament de les Forces Armades sandinistes que passaran dels 250.000 homes actuals a 600.000 l'any 1995. Al mateix temps informà sobre la millora dels sistemes antiaeris i la possible adquisició d'avions de combat tipus "Mig-21".

Humberto Ortega, justificà el fet que vagin a ser organitzats i entrenats 600.000 homes en cas de perill d'una invasió per part dels Estats Units. Si aquests plans es duen a la pràctica, quedaran militaritzats la gairebé totalitat dels homes de Nicaragua, país que tot just té tres milions d'habitants.

Un home de bona voluntat

Sempre procuro anar a missa a la meua parròquia. En primer lloc, perquè és la que em correspon a mi en la divisió racional dels límits del bisbat, i així puc sintonitzar millor, ni que sigui simbòlicament, amb el bisbe successor dels apòstols, sentint-me així més església; i també perquè tot ho fan en la llengua patrimonial del país, que no té cap necessitat de vestir-se d'oripells aliens. Però si ve l'ocasió o la urgència m'hi obliga, vaig a unes monges prop de casa, la capellania de les quals és servida per un pare dominic.

No cal dir que a la capella de les monges hi trobo més neteja i ordre, més puntualitat i bons cants, però, però... les bones mongetes encara no s'han adonat que viuen a Catalunya. La missa és, doncs, en castellà. Per a ser justos, diguem que des de fa ja bastant temps, ens reparteixen uns fulls amb cants, barrejats els catalans i castellans. Uns cants ben macos, per cert, i ben cantats. Les monges, com a bones serventes de Déu, procuren de fer-ho tot bé. Però passar del castellà al català els fa recança. O vergonya, o la rutina mana, o... La qüestió és que, malgrat el que diuen els nostres bisbes a "Arrels cristianes de Catalunya", malgrat alguna nota del Sr. Arquebisbe-Cardenal del nostre bisbat, les coses romanen si fa no fa.

No tinc res contra la missa en castellà, ni contra el llatí, que és exactament la mateixa a tot arreu. D'acord. Però els qui alliberaren Catalunya de l'opressió musulmà no foren ni els llatins ni els castellans, sinó els catalans. És, doncs, de justícia que a Catalunya es facin les coses en català, com a Castella en castellà. I vet aquí que l'altre dia, havent anat a la capella susdita, em trobo amb un dominic, que va dir si fa no fa: Jo sóc aragonès, i fa un any que sóc a Catalunya. He pogut adonar-me en aquest temps que n'estava d'equivocat, i que n'estan tants i tants fora de Catalunya. Aquí hi ha una llengua patrimonial pròpia, viva, culta, i tan noble com qualsevol altra. Em permetreu, doncs, que dos cops al mes, diumenge sí diumenge no, us digui la missa en català, llegint-la. Excuseu-me si no ho faig massa bé per començar. Continuaré predicant, per ara, en castellà, esperant que tots m'ajudareu a aprendre bé el català...

Tenia ganes d'aplaudir. Segur que a Euskadi ho haurien fet. Nosaltres som més porucs. Però vaig veure cares rialleres entre molts assistents. Normalitzar, no és fer que el català sigui normal sempre i a tot arreu? Hi ajudarem com el pare dominic?

JOAN ERILL FARRÉ

Un article que desorienta

Llegeixo en el n.º 106 de "Quaderns d'orientació familiar", publicació de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials, de Barcelona, un article original del sr. Antoni Mirabet, titulat "Un fill homosexual?", amb el contingut del qual he de formular la meua total disconformitat.

L'article en qüestió constitueix un panegíric de la teoria i de la pràctica de l'homosexualitat. L'autor barreja hàbilment cites i algun tòpic, fidel al lema, que explicita, d'ajudar a fer que tothom trobi el camí de la felicitat tant si es vol viure un afecte i una intimitat amb una persona del mateix sexe com de l'altre. Curiosament s'oblida de fer la més petita al·lusió al darrer document de l'Església sobre el tema de la homosexualitat.

Amb tot el respecte i tota la comprensió per tothom, crec que la publicació d'aquest article desorienta o malorienta en lloc d'orientar.

A. MARTINEZ

El lloc de la dona a l'Església

Em plau d'adreçar-li aquestes lletres, per donar testimoni, com a dona que sóc, de la presència femenina laical a l'Església, enfront les opinions més o menys contraposades que s'han manifestat amb motiu del darrer Sinode episcopal.

Crec realment que en certs aspectes la dona havia estat un xic "marginada" de la litúrgia; amb tot ja m'hi sentia prou bé, però en l'actualitat i després del reconeixement que se'ns ha atorgat; què més podem demanar? Fem lectures, dirigim cants, impartim catequesi, accés a organismes importants, accés al presbiteri i el que es més transcendent i per mi corprendor, distribuir entre els germans en determinades circumstàncies el

Pa i la Sang de Jesucrist. Què volem més?...

L'Església, torno a dir, reconeix la nostra col·laboració en moltes tasques, en sóc joiosa d'aquest renovament i dono les gràcies a tots els bisbes i sacerdots que ho han fet possible.

Mercès, Déu meu, per tenir el gran goig de tenir a les mans amb reverència el Pa de la celebració... Recordo aquelles paraules tan encertades del Centurió: "Senyor, jo no en sóc digne..." de tants mereixements.

P.C.

Els fills alegren la vida

Si llegissiu l'escrit de la Parròquia de Santa Coloma de Queralt, o bé el del sr. Arquebisbe a Catalunya Cristiana de la setmana passada, fins els governants estan com espantats, en contemplar la devallada de natalitat a tot Europa, i fa pena dir-ho, sobretot a Catalunya; ja que, segons diuen els experts, és la regió o nació de més baixa natalitat de tot Europa. Fins alguns governs, com el francès, ajuden notòriament les famílies que volen i tenen fills. A Espanya encara deuen ajudar amb unes poques pessetes.

I si parlem en cristià, llavors, les coses canvien totalment, ja que hauran de rendir comptes dels fruits de la seva vocació d'esposos i pares. L'AMOR que Déu ha dipositat en els seus cors, ha de tenir una finalitat per als creients, i no poden quedar tan tranquils comportant-se a la torera com els qui no creuen i se'n riuen de l'obra que Déu vol fer per ells, i per tota una eternitat. Aquests creients no es poden deixar portar per l'esperit pagà de "passar-nos-la bé" i tenir un concepte equivocat dels fills, com si fossin destorbs o embolics que dificulten les satisfaccions de la nostra vida. Llavors, a poc a poc, la persona arriba a desnaturalitzar-se, i aquelles satisfaccions que porten els fills, no sols no les tindran, sinó que s'avorriran solemne-

ment; més els creients, i també els no creients, ja que no segueixen la veu de la naturalesa. Una llar sense fills, és molt trista. I una llar sense els fills que hi ha d'haver, no arriba a tenir les peces de la formació, ja que sense germans, és difícil la tasca de formar-los.

MN. RAFEL CULLERÉ

L'Any Marià a Montserrat

No puc passar sense expressar la gran emoció que vaig sentir, penso que també tot el grup, de la peregrinació que vàrem fer a Montserrat. Les parròquies de Sta. Eulàlia de Ronçana i Lliçà fem cada any una peregrinació a Montserrat. Aquest any, com als altres, també vam pujar a la Santa muntanya, i més amb motiu de l'Any Marià, però pensant que

seria com els altres anys. Doncs no, va ser tot al contrari, vam sentir la nostre fe més que mai. A les deu del matí ens va rebre, i aquest any hem gaudit de la satisfacció que ens honrés amb la seva presència, el Pare Abat i que ens dirigís unes paraules entenedores de fets reals i quotidians. Les seves paraules eren com aquest plugim que sense quasi notar-ho et va omplint fins a calar la roba.

A la tarda un altra vigència en la fe, el res del Sant Rosari, camí de la Cova, tan ben dirigit i portat per mossèn Josep, feia reviure cada moment del misteri, i en cada misteri t'ajudava a trobar aquesta llavor de mostassa.

No podien menys, les nostres parròquies, que honrar com es mereix l'Any Marià.

LLUÍS MASPONS

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona - Tel.: (93) 301 08 87

MISSA FAMILIAR

QUARESMA

- Un instrument pastoral per ajudar a celebrar la fe amb tota la família, especialment amb els infants, al ritme de la litúrgia dominical.
- Molt útil per a PARRÒQUIES, CATEQUESIS, COL·LEGIS
- Més de 500 comunitats cristianes de Catalunya, País Valencià i les Illes, fan servir ja les dinàmiques proposades per

MISSA FAMILIAR

- És una publicació setmanal, que ha començat amb el primer diumenge d'Advent de 1987. Subscribiu-vos-hi ara i rebreu tots els números publicats anteriorment.
- Subscripció: 3.000 pts. l'any (cicle litúrgic complet).

El matí del primer dia de l'any al Vaticà

Vuit mil infants cantors en la missa del Papa per a la pau

Els començaments de 1988 i la celebració de la XXI Jornada Mundial per la Pau foren rodejats, a Roma, d'un intens caràcter juvenil i musical. A això contribuïren, per una part, els trenta mil joves d'arreu d'Europa convocats per la Comunitat de Taizé i la realització a la Ciutat Eterna del XXIII Congrés Internacional dels Pueri Cantores. En l'Eucaristia presidida per Joan Pau II a la basílica vaticana, el primer matí de l'any, vuit mil cantors d'arreu del món, participaren amb un programa musical de gran altura.

A les nou del matí la basílica de Sant Pere havia estat envaïda per uns vuit mil pueri cantores de tretze països, entre els quals hi havia Espanya. La missa papal per la pau era, també, la cloenda del seu congrés, iniciat el 28 de desembre. També varen prendre seient, en lloc preferent, els vuitantacinc monjos de la Comunitat Ecumènica de Taizé (França), de la qual una trentena són catòlics. Al capdavant hi figurava el germà Roger. A prop també de l'altar de la confessió hi havia el Cos Diplomàtic acreditat davant la Santa Seu i el ministre italià de l'Interior, Amintore Fanfani.

A les deu en punt Joan Pau II, entre aplaudiments, fou acollit amb l'antífona gregoriana cantada per vuit mil gorges infantils, convertint el primer temple catòlic del món en una caixa de ressonància dels desigs de pau per a tots els ho-

mes en les primeres hores del 1988.

Mil·lenari rus

En la seva homilia, Joan Pau II va parlar de dos temes: la pròxima celebració del mil·lenari del baptisme de Rússia i la deformació moderna del concepte de llibertat. "Des de fa temps —digué el Papa— resem a la Mare de Déu perquè estigui amb nosaltres de forma especial en aquest any, durant el qual —després de mil anys— donarem gràcies a la Santíssima Trinitat pel baptisme que tingué lloc a la vora del riu Dniepr, a Kiev. Aquest baptisme obrí el camí per introduir la llum de Crist entre els nombrosos pobles i nacions d'Europa occidental, difonent-la successivament fins i tot més enllà dels Urals, en una llarga trajectòria de fe i de civilització cristiana. Totes aquestes gents retrobaran els

seus inicis històrics en el record mil·lenari del seu baptisme... Compartirem aquesta alegria amb tots els fills i filles dels pobles rus, ucraïnès, bielorus i d'altres".

L'última part de la seva homilia el Papa la va dedicar a glossar l'herència cristiana de la llibertat dels fills de Déu. "Què hem fet —es va preguntar— d'aquesta herència de la nostra història? Quina forma li hem donat en la vida de les persones i de la comunitat, en la vida de les societats i en la vida internacional? Hem potser deformat l'herència de la

nostra llibertat, rebuda del Creador i redimida per la sang del seu fill? N'hem abusat de diverses maneres? No usem a vegades aquesta llibertat menyspreant el mateix Creador que ens l'ha donat? I no l'usem potser també contra Ell?".

Unes vuitanta mil persones esperaven i oïren a la plaça de Sant Pere, la salutació papal per al nou any. El sol i la càlida temperatura feren encara més formós aquesta tradició trobada en l'alba de l'Any Nou. Joan Pau II parlà de Maria

com a inspiradora de la música, citant els nombrosos compositors de totes les èpoques que s'han inspirat per a les seves composicions musicals en textos marians.

Després del rés de l'Angelus, el Papa saludà a tots els milions de persones que seguien l'esdeveniment a través de la ràdio i de la televisió i a tots els components de la família humana: "L'amor mutu, la bondat, la paciència, la comprensió uneixen sempre els ànims per mantenir la concòrdia i superar la dificultat.

A.P.

Un institut secular d'origen català

Operàries parroquials

Joan Pau II va rebre en audiència les Operàries parroquials presents a Roma, amb els seus col·laboradors i amics. L'Institut secular, Operàries parroquials, fou fundat per Magdalena Aulina que va néixer a Banyoles l'any 1887 i va morir el 1945.

La Srta. Filomena Crous, directora general de l'Institut adreçà unes paraules de salutació al Papa que els hi foren contestades amb un breu i molt emotiu discurs. "Us denomineu —els digué entre d'altres coses— Operàries parroquials: la qual cosa significa que la vostra missió específica es dirigeix de manera especial al sosteniment de les activitats de les parròquies, col·laborant de manera original i complementària, com a dones consagrades, amb els germans revestits del sacerdoci ministerial. Sou també vosaltres, com ells, encara que de manera diferent, operàries de l'Evangeli, enviades per a la salvació de les ànimes".

Aquesta audiència pontificia s'inscriu dins dels diversos actes que s'han celebrat amb motiu de commemorar-se el XXV aniversari

del reconeixement jurídic per part de la Santa Seu, de les Operàries parroquials, com a institut secular.

Es prepara una sèrie de televisió sobre la vida de fra Juníper Serra

Un promotor cultural espanyol té projectada una sèrie de televisió de 13 capítols sobre la vida del frare mallorquí Juníper Serra, que podria ser dirigida per Francis Ford Coppola i protagonitzada per Dustin Hoffman.

El promotor, Aquiles García Tuero, digué que amb aquest projecte, ideat fa set anys, pretén "posar les coses en el seu lloc, ja que Juníper Serra és totalment desconegut a Espanya i a Estats Units el consideren nord-americà". García Tuero ha organitzat actes de rellevància a centres culturals de Nova York, com el Metropolitan i el Carnegie Hall i actualment prepara l'òpera "Colón".

La sèrie sobre Fra Juníper Serra pretindrà, digué, mostrar el frare en la seva triple vessant com a missioner, colonitzador i polític. Aquest últim aspecte a causa dels conflictes que tingué amb les autoritats espanyoles per dur a terme la seva obra.

La sèrie està pressupostada per uns deu milions de dòlars (uns 1.100 milions de pessetes al canvi actual) dels quals García Tuero ja compta amb la meitat, donada per dos pa-

Dustin Hoffman.

trocinadors amb interessos hispanos a Estats Units.

El guió de la futura sèrie ha estat posat en mans d'Antonio Gala, qui ja havia escrit un pre-guió sobre Serra fa alguns anys, mentre que un esquema fou enviat a l'actor Dustin Hoffman. El promotor digué que tant l'equip de rodatge com els protagonistes seran d'Estats Units, encara que s'estudia algun tipus de participació o co-producció espanyola.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i video, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 41. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert i entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadies per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

VALENTINE
La pintura ideal

Joan Pau II - 1987

Una pàgina d'album

Qui podria comptar el nombre de fotografies que durant un any es fan del Papa? Un àlbum que les volgués recollir totes ocuparia diversos i gruixuts volums.

Aquí oferim una insignificant mostra: són instantànies, realitzades totes l'any 1987. Un record d'un any que ja va morir. El comentari és mínim perquè són fotografies que parlen per si mateixes. Expressen part de la variadíssima vida del papa Joan Pau II.

Joan Pau II proclamà l'Any Marià el 1987. En el seu últim viatge a Polònia, el seu país natal, resa davant una icona de la Verge.

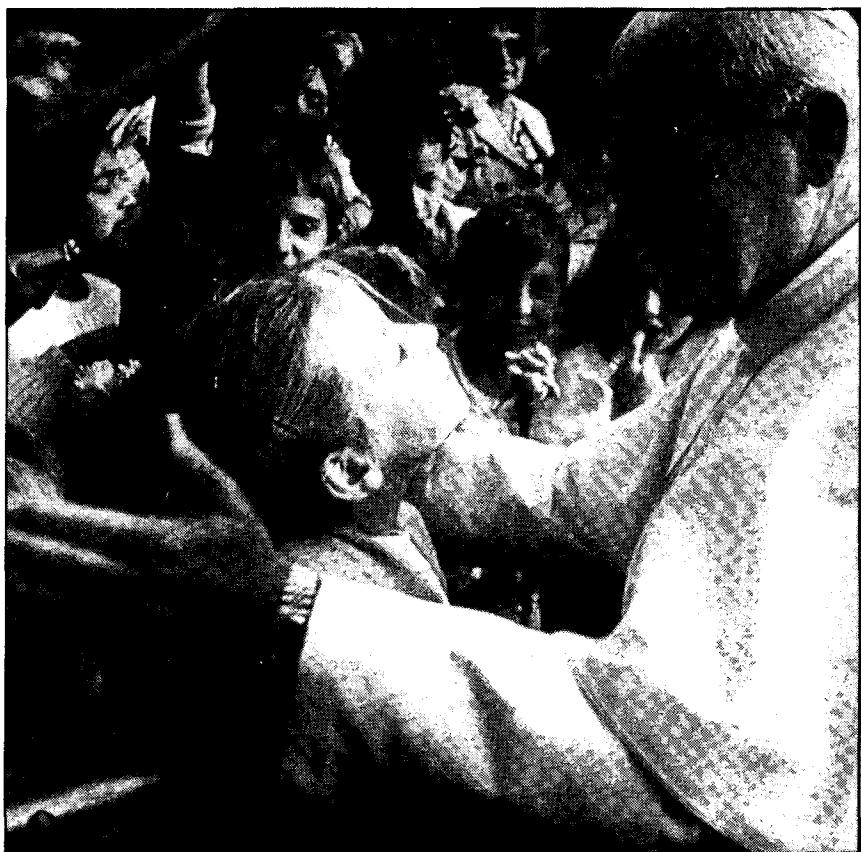

Estrany és el dia que en la vida ordinària el Papa no invita a la seva taula algun cardenal, bisbe o sacerdot o religiós, fins i tot, algun seglar. A la taula comparteix els seus sentiments i expressa els seus desigs d'una forma familiar.

En les seves audiències el Papa no ha exclòs durant l'any representants d'ideologies polítiques molt diferents per no dir oposades: el capitalisme i el marxisme. A les fotos el veiem amb el general Jaruzelsky i a la seva esposa, primer mandatari de la Polònia comunista, i amb el matrimoni Reagan, com a màxim representant del món capitalista.

Durant l'estiu Joan Pau II descansà durant uns dies a Lorenzago. Salutà els camperols que trobava pel camí, interessant-se pels seus problemes i preguntant-los per la collita.

En les diferents visites a parròquies de Roma el Papa manté sempre un diàleg íntim i espontani amb els infants.

Cal destacar dins l'esforç ecumènic la visita de Dimitrius I, patriarca ortodox de Constantinoble, a Joan Pau II. Es trobaren a Roma i ambdós establiren com a meta "poder arribar a la celebració de l'Eucaristia".

TALLER DE PREGÀRIA.- Segons el mètode del P. Ignasi Larranaga, tindrà lloc els divendres, de 6 a 10 de la nit, a la Parròquia de la Sagrada Família, c/ Provença, 450. Començarà el dia 22 de gener amb la reunió preparatòria. Les Sessions duraran quinze setmanes, a la mateixa hora. Per informació i inscripcions: Felisa, tel. 245 24 54.

SAFOR (Servei d'Assistència i Formació Religiosa Universitat de Barcelona.- Organitza un Seminari de Fenomenologia Religiosa, segons el següent programa: 1. L'experiència religiosa. Estatut, formes i peculiaritats de la crítica. 2. Grans símbols religiosos. Ambigüitats del símbol. 3. Vies espirituals i problemes de discerniment. 4. Trets més significatius de l'experiència cristiana. Professor: Josep M. Talavull. Data: dimecres 20 i 27 de gener, 3 i 10 de febrer. Hora: de les 19 a 20'30. Lloc: Facultat de Filosofia Teorètica i Pràctica, Torre C, 1er., c/ Baldiri Reixac, s/n (Zona de Pedralbes). Inscripció gratuïta. Per a matricular-se trucar al 323 33 68.

Fraternitat de Betània.- Proper Dia de desert (recés), dia 24 de gener; c/ Trafalgar, 70, 1er. 1.ª. Tel. 302 71 77. Dirigirà: P. Maria Rosanas. Tema: "Vida amb Maria segons santa Teresa de Lisieux". Horari: de 10 a 19. Es prega puntualitat i avisar amb antel·lació.

Any Maria i Festivitat de la Mare de Déu de l'Ajuda.- La Fraternitat dels franciscans caputxins, la fraternitat franciscana seglar i la comunitat cristiana del santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, patrona del carrer de Sant Pere més Baix, us inviten a les festes patronals de l'església i veïnatge, que tindran lloc del 24 de gener al 4 de febrer. **Diumenge, dia 24,** a 2/4 d'11 del matí: Jornada de la fraternitat franciscana seglar. Recés mensual. Eucaristia, a les 12. Ingressos i professions de nous germans. **De dilluns, dia 25 a divendres, dia 29,** després de les misses de les 9 del matí i de les 8 del vespre: visita espiritual i goigs. **Dissabte, 30,** a les 6 de la tarda: Vetlla de Santa Maria. A les 8 del vespre, celebració ecumènica amb la comunitat evangèlica. **Diumenge, 31,** a les 10 del matí: missa de la catequesi d'infants. **Dilluns, 1 de febrer,** a les 8 del vespre: Missa de Vigília. **Dimarts, 2,** Festa de la Mare de Déu de l'Ajuda: misses a 2/4 de 8 i a les 9 del matí. A les 7 de la tar-

da: rosari meditat i cantat. A les 8 del vespre: solemne concelebració de l'Eucaristia, presidida pel Rvdm. P. Provincial. **Dijous, 4** a les 8 del vespre, Missa del jovent del barri de Sant Pere.

Parròquia de la Verge de la Pau.- Amb motiu de l'Any Maria, el diumenge, dia 24 de gener, Festa de la Verge de la Pau, Patrona d'aquesta parròquia, a la una del migdia, tindrà lloc en el Casal de la mateixa (Plaça Ferran Casablancas, 4 i 6), la inauguració d'una Exposició de material gràfic marí, molt interessant. Serà oberta tots els dies de 5 a 8 de la tarda fins el 7 de febrer incliusu. En aquesta Exposició pot admirar-se un treball molt valuós del que fou Director de la nostra Escola parroquial, Sr. Ramon Vives i Calvet.

Parròquia de Santa Maria del Pi.- El proper dijous dia 21, a 2/4 de 9 del vespre, i a la "Sala Sant Josep Oriol", c/ Cardenal Casañas, 16, tindrà lloc el tema formatiu: "Maria dins de l'espiritualitat franciscana", a càrrec del P. Josep M. Segarra, caputxi.

DON BOSCO 1888/1988 CIEN AÑOS DESPUÉS

Centenari de la mort de Sant Joan Bosco.- El proper dia 31 de gener, farà 100 anys de la mort de Don Bosco. Per a commemorar aquesta efemèride, la Família Salesiana es reunirà, en la solemne concelebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal i que marcarà l'OBERTURA DEL CENTENARI, el proper dia 30, dissabte, a les 19'45, a la Parròquia-Santuari de Maria Auxiliadora de Sarrià (Passeig de Sant Joan Bosco, 74). Actes semblants se celebraran en totes les localitats on estan presents els Salesians i les Filles de Maria Auxiliadora, els dies 30 i 31. En aquest Any Jubilar, els fills del "gran amic dels joves", inviten a tots a unir-se a ells en l'acció de gràcies al Senyor per l'aportació de la Família Salesiana al bé integral de la joventut.

Centre d'Estudis CRISTIANISME I JUSTÍCIA.- Curs: "On és Déu quan l'innocent mor..." Lectura del Llibre de Job, des d'Amèrica Llatina. Dirigeix: Rafael Sivatte. Lloc: Roger de Llúria, 13. Dies: Tots els dilluns, del 18 de gener al 22 de febrer. Hora: de 19'30 a 21. Tel. 317 23 38.

Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià.

CLAUSSURA DEL MIL·LENARI.- Divendres, dia 22 de gener, Festa de Sant Vicenç, diaca i màrtir, celebració solemne de l'Eucaristia, presidida per Mons. Ramon Daumal, bisbe auxiliar, a les 8 del vespre. El Cor "Albada" de l'Agrupació "Cor Madrigal" cantarà la missa polifònica de Haydn. Serà presentada "l'edició de Mil·lenari i dels Goigs de Sant Vicenç". També s'inaugurarà una làpida commemorativa a la façana del temple.

Monestir de Sant Maties. c/ Bellesguard, s/n (final del camí).- La comunitat de monges jerònimes celebrarà, dimarts, dia 26 de gener, la Festa de Santa Paula, amb els cultes següents: **Dia 25,** a les 19'15 h. I Vespres solemnes. **Dia 26,** a les 13 h. Celebració eucarística presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, bisbe auxiliar de Barcelona. A les 18'45 h. II Vespres solemnes. Nota: Durant tot aquest dia el Casal restarà tancat.

UNIO EUCARÍSTICA REPARADORA (Obra Sagraris-Calvaris).- El diumenge 24 de gener celebra la UNER la seva fraternal trobada i celebració de l'Eucaristia presidida per l'Assessor Diocesà mossèn Sala. Els actes comencen a les 5 de la tarda. Lloc: Casa de Natzeret - C/ Verge de la Salut, 26. Barcelona.

Les meves impressions sobre la dona a l'Índia.- Conferència que donarà, tot just acabada d'arribar d'aquell país, Montserrat Mas, delegada de MANS UNIDES de Barcelona, el dimecres, dia 27, a les 5'30 en punt de la tarda, en el local del Moviment de Dones d'Acció Catòlica, c/ Llúria, 7 1er. És obert a tothom.

TARRAGONA

La delegació de Joves i de Catequesi de l'Arquebisbat organitza el 4rt. Curs de Formació de Catequistes i Animadors de joves que tindrà lloc al Col·legi "Sagrà Cor" de Tarragona, els dies 16 i 30 de gener, i 13 i 20 de febrer. Temàtica: MISSATGE CRISTIÀ, AVUI - CONVERSIÓ EN ELS ÀMBITS SOCIAL, SEXUAL I TREBALL - ESTUDI - CAMINS DE VIDA NOVA. Dirigeix: Gaspar Mora, professor de Moral de la Facultat de Teologia de Catalunya. La Delegació diocesana de Joves prepara també pel 28 de febrer una TROBADA DIOCESANA DE JOVES; i pels dies 21 i 22 de maig l'APLEC DE L'ESPERIT, a Lleida.

SETMANA DE PREGÀRIA UNIVERSAL PER A LA UNITAT DELS CRISTIANS - 1988 (18 - 25 de gener)

Dia 18
Dilluns	BARCELONA - Santa Església Catedral Basílica. Missa i Vespres amb l'intenció de la unitat dels cristians. Hora: 19 h.
Dia 19
Dimarts	BARCELONA - Santa Església Catedral Basílica. Missa i Vespres amb l'intenció de la unitat dels cristians. Hora: 19 h.
Dia 20
Dimecres | BARCELONA - Santa Església Catedral Basílica. Missa i Vespres amb l'intenció de la unitat dels cristians. Hora: 19 h.

TERRASSA - Conferència "Tots els béns vénen de Déu" per Lluís Matarín, Rector de la Parròquia de Sant Valentí. Lloc: Església Evangèlica Betel. Avda. Barcelona, 146. Hora: 21 h. |
| Dia 21
Dijous | BARCELONA - Pregària per la Unitat, per l'Arxiprestat Sant Antoni amb la participació de representacions interconfessionals a la Parròquia de la Preciosíssima Sang, carrer Viladomat, 76. Hora: 20'30 h. |
| Dia 22
Divendres | BARCELONA - Pregària de Vespres Ecumènica, en l'Església Evangèlica de Betlem. (IEE). carrer Nació, 24. Hora: 20 h.

Pregària de Joves de l'Arxiprestat de Gràcia. Lloc: Església de Pompeia, xamfrà Diagonal/Riera Sant Miquel. Hora: 21 h.

SABADELL - Pregària de Vespres en l'Església Reformada Episcopal Espanyola. Lloc: carrer del Sol, 210. Hora: 20'30 h.

TERRASSA - Conferència "Com compartir els béns de Déu"; per David Muniesa, Pastor de l'Església Evangèlica Betel. Lloc: Parròquia de Sant Valentí, plaça Segle XX. Hora: 21 h.; després compartirem el sopar. |
| Dia 23
Dissabte | BARCELONA - Cant de Vespres, ritu bizantí amb participació de diferents confessions. Lloc: Església Ortodoxa, Parròquia de la Mare de Déu (Theotokos), carrer Aragó, 181. Hora: 19'30 h.

Pregària interconfessional. Església Evangèlica Alemanya. Lloc: carrer Brusi, 94. Hora: 20 h.

SANT CUGAT DEL VALLÈS - II Reencontre Ecumènic. Lloc: Casal Borja, carrer Llaseres, 30. A les 9'30 h., recepció; a les 10 h., pregària. De 10'30 a 12 h., taula rodona, tema: EUCARISTIA; amb la participació de Joan González i Pastor, Antoni Matabosch i Joaquim Maristany per les Esglésies Evangèlica, Catòlica i Ortodoxa respectivament. A les 14'15 h., apat de germanor seguit de la reunió de conclusions amb la cloenda a les 17'15 h. Assistència amb prèvia inscripció. Tlfs.: 258 86 48 i 207 40 16. |
| Dia 24
Diumenge | BARCELONA - Divina Litúrgia de Ritu Bizantí - Catòlic. Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Hora: 9'30

Celebració Eucarística amb intervencions interconfessionals. Lloc: Parròquia de Santa Agnès, carrer Sant Elies, 23. Hora: 13 h. |
| Dia 28
Dijous | BARCELONA - Conferència - Col·loqui "Càtars i Valdoses", per Joan González i Pastor. "Els Cristians d'Orient", per Sebastià Janeras. Lloc: Parròquia de Sant Medir, carrer Constitució, 17 (Sants). Hora: 21'30 h. |

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

SRTA. MESTRA busca habitació silenciosa i cèntrica zona eixample o pis lloguer antic, preferible últimes plantes, mateixa zona. Tel. 300 87 27.

S'OFEREIX tècnic aux. puericultura amb exp. Trucar matins a Montserrat. Tel. 340 88 78.

CORRESPONDÈNCIA amb nois i noies 21-24 anys desitja Montserrat Marcé - Apartat 908. Tarragona.

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

ES BUSCA Sra. de confiança per tenir cura d'anciana tardes 4.30 a 9.30. Envieu referències a Jesús Bosch. Joan Güell 154 esc. A. 2n. 2ª 08014 Barcelona. T. 322 64 07 de 10 a 12.

SOLTER 46 anys, decorador desitja conèixer soltera o vídua fins matrimonials. Tel. 386 24 99. 10 nit.

AUXILIAR de clínica amb títol de perquera s'ofereix a persona que ho necessiti en el seu domicili. Preu acadèmia. T. 254 94 12. Hores treball. T. 323 10 43 de 21 a 23 nit.

BONIC pis es ven a Castelldefels. Tel. 219 28 84.

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel
PREU LÍNIA SETMANES

-----	100 pts.
-----	200 pts.
-----	300 pts.
-----	400 pts.
-----	500 pts.
-----	600 pts.
-----	700 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244. 2on. 08007 - BARCELONA

URGELL

Diverses trobades a la diòcesi per la descoberta del missatge nadalenc

Els joves s'aplegaren per celebrar el Nadal

ANDORRA LA VELLA.— AINA, el col·legi Sant Ermenegol i Santa Maria de Meià han acollit diversos grups de joves que han volgut celebrar cristianament el Nadal.

El 19 i 20 de desembre un estol de joves andorrans de 14 a 25 anys s'han aplegat a la casa de colònies AINA, de Canillo, i han reflexionat sobre el tema "El jove enfront de la societat actual". Després de plantejar-se els objectius concrets de la trobada nadalenca, en diversos tallers d'estudi han fet la descoberta de les actituds positives dels joves d'avui enfront de les ideologies, moviments i modes actuals. Finalment han redactat un manifest en què glossen les conclusions del seu treball. L'Eucaristia ha tancat les dues jornades d'estudi, pregària i esbarjo.

Els dies 28-30 de desembre, en el col·legi salesià de Sant Ermengol d'Andorra la Vella, seixanta joves de diferents comarques del Bisbat han participat en la ja tradicional trobada de Nadal, organitzada pel Moviment de Joves Cristians d'Urgell. El tema de les jornades era "Nadal, esclat de vida i

amor". Ramon Solé i Ramon Balagué, consiliaris dels moviments de joves a la diòcesi, han coordinat els treballs dels joves que s'han esforçat en la descoberta del missatge de Nadal.

Cal destacar la celebració del perdó, acte en el qual els joves han exterioritzat les seves actituds davant el problema del mal i també la força de l'amor diví que perdona. El bisbe Joan i els joves s'han trobat en una solemne celebració eucarística. La visita als ancians de la Llar de Sant Josep, a la Seu d'Urgell, ha servit per a revivir la caritat i el servei, característiques ben entranyables del Nadal.

Per la seva banda els més jovenets han volgut reunir-se enguany per a celebrar el Nadal a Santa Maria de Meià. Un nombrós grup de nois i noies, alumnes de primer curs de BUP i FP. en diverses poblacions del Bisbat, els dies 7 i 8 de gener han acudit a la població de la Noguera convocats també pel Moviment de Joves Cristians d'Urgell. El Moviment darrerament té molt present el col·lectiu d'adolescents, el 1987 organitzà dues trobades per a adolescents que hi participaren en nombre d'un centenar.

Una publicació amb diferents melodies per al salm responsorial

LA SEU D'URGELL.— Aquest mes de gener serà publicada l'obra "EL SALM RESPONSORIAL A L'ABAST DE TOTHOM", amb diferents melodies musicals per a cantar els salms responsorials corresponents a les misses dels tres cicles litúrgics, santoral, difunts i ritual sacramental. El llibre és fruit d'una llarga experiència en la cateccional d'Urgell on el seu autor, Antoni Cagigós, ha interpretat les melodies amb el poble.

L'obra presenta cinc melodies diferents per a cada salm, totes de fàcil interpretació per la seva senzillesa i inspirades en composicions gregorianes i populars. El poble repeteix amb fidelitat les melodies prèviament interpretades pel director de cant.

CATALUNYA CRISTIANA publicà algunes composicions de l'obra, diverses comunitats n'havien fet ús en les ce-

En la celebració, del perdó, els joves van exterioritzar les seves actituds davant el problema del mal i també la força de l'amor diví que perdona.

lebracions litúrgiques, per això moltes parròquies esperaven la publicació del recull musical. Els liturgistes agraeixen particularment l'obra d'Antoni Cagigós perquè a més de solemnitzar les celebracions, servirà també per a dignificar el salm responsorial. Aquestes antifones són una pregària de resposta a la proclamació de les lectures i amb elles componen la taula de la Paraula de Déu.

La diòcesi d'Urgell reprèn la seva tradició musical en el mateix tema, només cal recordar els noms de Brudieu, Marfany, etc.

El Bisbat acabarà el Museu abans de l'estiu

Abans de l'estiu d'enguany el Bisbat acabarà les obres d'ampliació del Museu Diocesà, hi instal·larà un circuit tancat de televisió, mobiliari i altres complements d'infraestructura. L'import de les obres serà de 32 milions de ptes. quantitat que finança el Bisbat i que serà retornada per la Comissió del Museu Diocesà. Això ho aprovà el Consell Diocesà d'Economia en la seva darrera reunió plenària.

El Museu Diocesà d'Urgell custodia i exposa valuoses obres del romànic, gòtic i barroc. La seva història s'inicià el 1957 amb una exposició d'art que animà els organitzadors a la creació del Museu que avui és visitat per un nombrós públic i que ha servit també per salvaguardar valuoses peces.

ANTONI MIRABET

PASTORAL RURAL

Dos i dos quants fan?

"L'objectiu primordial que em proposo per aquest curs vinent, és el de ser fidel als meus propis principis. Fer el meu treball segons l'esperit del Concili Vaticà II. La raó, és perquè la fe en la doctrina del Concili és capaç de retenir l'Església i als "diguem-ne ministres de l'Església"; m'ha fet aguantar la meua molta o poca il·lusió com a capellà i com a rector." Així començava el rector de Vilanova de Bellpuig, Mn. Josep Vila, del Bisbat de Solsona, un home que de fa anys toca de peus a terra; un projecte de poques paraules, però d'un realisme xocant, ben diferent de les plomes de serafí amb que estan escrits els altres.

"Predicaré un evangeli encarnat en l'home d'avui. No em sap greu que els feligresos de la meua parròquia continuïn dient: Aquest capellà és posa en tot...!" Vull que les pàgines de l'Evangeli es barregin amb les del periòdic encara que sigui escandalosament".

"Continuaré lluitant perquè la recepció dels sagraments no sigui una plataforma d'inflació de la societat de consum, per això mantindré les normes donades a la parròquia, malgrat que algunes vegades em facin impopular, i fins i tot em provoquin uns trastorns gàstrics espantosos. Per la majoria, la meua actitud, és signe que l'Església camina cap a un món nou. Els fracassos davant les reformes es bategen amb el nom de "tradició" i de religiositat popular".

"Continuaré i milloraré la catequesi d'infants segons les orientacions del S.I.C."

"Allà on pugui, i se'm permeti i em senti capaç, treballaré per la formació i promoció humana de la gent. Sé que això a vegades porta conflictes amb la societat civil i també amb l'Església. Però si no tenim persones, tampoc no tindrem cristians."

"Per acabar, m'adono que això que us he dit, s'assembla més a un recital de bones intencions, que no pas a un projecte de pastoral; però passa de vegades en les parròquies rurals que dos i dos no fan quatre".

Pels lectors de Catalunya Cristiana, algunes d'aquestes afirmacions podem semblar enigmàtiques i punyents. En Pep Vila ha rotat bastant tot el seu bisbat; no escriu amb plomes d'àngel, sinó amb la suor de la lluita per elevar el nivell humà de l'home de casa, amb la suor de tinta per conservar les il·lusions de capellà i rector. Ell ha comprovat com en els nivells culturals hi ha set de protagonisme personal, obsessió pel prestigi individual, desigs de fama davant les autoritats; les gestes culturals sovint són per objectius inconfessables. Per això en les parròquies, dos i dos no fa quatre. Dos i dos fan el que poden.

Mn. JOAN MARQUILLES i LLORENS
Departament de Pastoral Rural

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Srta. Magda.

BARCELONA

Pertanyents a l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona

Uns joves van fer possible que minusvàlids participessin de la Nit de Nadal a Montserrat

MONTSERRAT.— Segurament que a molts de vosaltres que llegiu Catalunya Cristiana, aquest Nadal 87, els serveis de TV3 us han portat a les vostres llars, el poder participar amb imatge directa, a la celebració litúrgica de la Missa del Gall a Montserrat.

Si Déu en fer-se home, o sia, en prendre un compromís de participació humana amb les persones, amb el seu món, la seva raça concreta, ens ha demostrat el gran equilibri per "filat prim" —estimant— que a l'hora de buscar nosaltres un mitjancer de carn veritable, de condició humana, subjecte a les necessitats pròpies de les persones indigents; ens caldrà aprendre molt bé la lliçó per saber captar aquesta grandesa de Déu —que és amor—, en les manifestacions de pobresa, de deficiències, d'autèntiques necessitats.

No us deixeu engrescar per un Nadal de grans anuncis a nivell gastronòmic, d'esplèndids obsequis, de grans etiquetes de marca en el vestir, i fins les meravelloses joguines confeccionades en la tecnologia actual altament refinada per atreure l'atenció dels infants. Nadal és l'aurora d'un contingut esperançador espiritual de grandesa de l'home.

Nadal és l'obertura d'un viure de transcendència, d'amor per sobre de tota frontera d'egoisme. És la nit que es fa llum. És l'estel que diu als homes —ja no esteu sols: Déu és amb vosaltres. És compartir amb els més humils la gran dignitat humana de fills de Déu. Si no acceptem que tot home és el meu germà sense cap discriminació, podem dir que Déu s'ha fet home?... Com podem veure en l'home la imatge de Déu?

Evidentment que no ens importará la vida de l'home, ni abans de néixer ni en les xacres de la seva vellesa. I la seva capacitat física o intel·lectual serà sols utilitzada de cara al rendiment eficaç i material i d'aquí ens vindrà la explotació del més fort sobre el més feble, fins a convertir l'home en esclau de la seva mateixa producció.

Per un home d'esperit i transcendent

Així tenim l'home tècnic, l'home utilitari, però no l'home d'esperit, l'home transcendent, de grans valors i d'estimar profundament.

Ja veiem que per donar testimoni de la nostra fe ens cal coordinar les nostres obres de cada dia per tal que siguin un signe visible d'aquest fet interior de la fe. Ens caldrà en la pràctica real de gestos, signes i compromisos concrets, posar a la llum l'evidència de la nostra fe en un Déu, traduït en gestos d'amor envers els altres.

Testimoniatge i compromís amb els senzills

Pensant doncs en aquest testimoniatge i compromís amb els més senzills, per mitjà de les pantalles de TV3, haureu vist l'assistència a la Missa del Gall a Montserrat d'un grup de minusvàlids, que ja és tradició que vinguin a celebrar aquesta nit amb nosaltres.

Com podeu comprendre ells sols no poden desplaçar-se ni organitzar tots els serveis que aquesta convivència comporta. Aquí cal remarcar el

gran testimoniatge de molts joves de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, que deixant la família, les amistats i fins les seves diversions fan possible, amb la seva generosa entrega, que aquests minusvàlids puguin la nit de Nadal, conivure,

celebrar i sentir la joia d'ésser valorats i estimats dins el marc alegre que els dona la participació en aquesta celebració. La joia i la pau, característiques pròpies del qui serveix amb alegria i es dona amb autèntica veritat és el premi del jovent, que servint el Jesús del

Pessebre —en el seu germà necessitat— viuen en plenitud el misteri de l'Encarnació. Són signes visibles del Crist que ha vingut a salvar els homes que estima el Senyor.

Que Nadal sigui sempre pels cristians aquest gest de comprometre'ns, de baixar de les estances abstractes, de grans titulars comercials o boniques paraules a fets que ens defineixin i ens demanin un seriós compromís. Després evidentment, cada dia serà Nadal, ja que trobarem el Crist en moltes cantonades de la nostra vida quotidiana. Quantes persones necessitades al nostre pas per la vida! "El que fareu a un d'aquells petits, a mi m'ho fareu"! La manifestació constant de Déu, està doncs en l'existència real dels més necessitats.

Si Nadal és, doncs, Déu que se'ns dona, fem de l'amor una realitat constant, que uneixi els nostres cors en esperit d'autèntics germans.

ANDREU M. SOLER
(Monjo de Montserrat)
(Responsable del Jovent de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona)

Ahimsa — Amor Universal

El 30 de gener és l'aniversari de l'assassinat del Mahatma Gandhi, personatge que per la seva vida i el seu testimoniatge constant en favor de la no-violència, és considerat el modern apòstol de la pau arreu del món.

Gandhi, amb la fermesa de la seva actitud, amb la constància i sinceritat dels seus ensenyaments, obtingué per la via pacífica allò que semblava inassolible. Però ell en patí molt i, finalment, víctima innocent d'un injustificable atemptat, moria assassinat a mans d'un fanàtic.

El seu exemple i el seu sacrifici no han estat inútils ja que de llavors ençà han sorgit unes quantes personalitats que recolliren el relleu i han continuat la seva obra: M. Luter King, Lanza del Vasto, Bollardiè, Muller i tants d'altres, són o han estat sincers apòstols de la no-violència, de la pau, de l'amor universal fins a les últimes conseqüències i a costa de la seva vida, com Martin Luter King, que també fou assassinat.

El poder de l'amor és extraordinari; tanmateix, cal distingir l'amor autèntic dels succedanis que actualment abunden tant i que no són amor, ni de bon tros. No ens deixem enganyar, car ja diuen ells mateixos que "fan l'amor", és a dir, no estimen sinó que fan com si estimessin i, és clar, els fruits no són dolços i autèntics, sinó tristos i falsos. L'autèntic amor és generós, és donació i és sacrifici. Això que ara en diuen amor no és res més que egoisme.

Per això és tan important la labor que fa DENIP (Dia Escolar de la No-violència i la Pau) que, iniciada l'any 1964 (enguany se celebra el 25è. Dia Escolar), promou la Jornada anual per a la no-violència i la pau i demana als mestres que almenys el dia 30 de gener de cada any dediquin uns minuts a meditar amb els escolars sobre aquest gran principi i això sigui propiciat ocasió perquè els nostres infants comencin a comprendre que cal rebutjar els mètodes violents i que l'amor i la no-violència són els millors camins per trobar la pau i la joia de viure.

I per poder viure en pau i sentir la joia de viure caldrà fer alguna cosa més que estar-se esperant que ens ho regalin tot, i evidentment no deixar-se influir per aquest ambient de violència que ens

envolta pertot arreu. Per això penso que és important la benemèrita labor que DENIP va començar ja fa vint-i-cinc anys ja que és sobre els vaillets d'avui que cal pensar principalment perquè ells són l'esperança de la humanitat, ells són els governants de demà, ells són els qui poden bandejar la violència i adoptar els mètodes no-violents basats en l'amor i el respecte mutu. Els grans, els que avui projecten, actuen, governen i decideixen ja estan enverinats i dominats per uns mètodes en els quals l'amor ocupa un lloc minúscul i tot ho arreglen, o pretenen arreglar-ho, dominant, matant, destruint...

Sobren casernes i manquen escoles, sobre militars i manquen mestres, sobre canons i falten llibres. I no ens hem de conformar amb tenir tots els mestres necessaris, volem que siguin bons mestres que ensenyin els nostres fills a guiar-se pel respecte envers el proïsme i no pel domini del proïsme, per l'ajuda al proïsme i no per l'explotació del proïsme i que estimin sincerament i que no es dediquin a "fer l'amor" egoïstament. Només bandejant la violència podrem arribar a l'amor universal. Per això em sembla admirable la tasca de DENIP.

ANTONI MUNNÉ i TOMAS

CIA PATRIMONIAL DEL BERGUEDÀ S.A.

Administrador únic
Esteve Serra Picola

Operacions immobiliàries
Operacions agro-alimentàries
Operacions d'importació d'automòbils
Operacions mobiliàries 15% dret anyal
Direcció: Princesa 20, pral. 1.ª 08003 Barcelona
Tel. (93) 315 11 74 - 310 71 13
Telex 93.377 TXSEE

FINESTRAL DE
LA CARITATFestes sense
festa

Els llums i l'ambient multicolor de la ciutat podrien fer-nos oblidar que no per a tothom les Festes són festa. Una cortina de fum emmascara la realitat de persones i famílies que aquests dies, més que mai, viuen en la seva carn l'esgarripada d'una societat desigual i injusta. Així les coses, la Festa no és autèntica.

¿Prendrem la decisió d'un compromís perquè alguna cosa canviï?

364.- Matrimoni subsisteix de la venda ambulat. Ha evitat el desnonament però ha de pagar 49.224 ptes.

365.- Petit pensionista amb tres fills. Els dos grans en atur. El petit va a l'escola i necessita ulleres. Li calen 14.000 ptes.

366.- Matrimoni amb un fill petit. Viuen en una pensió. Tenen la possibilitat d'anar a un pis econòmic però els falten per a l'entrada, 39.375 ptes.

367.- Mare soltera malalta mental. Subsisteix del que li donen. Té deutes de lloguer de l'habitació on viu. Ha de pagar 27.600 ptes.

368.- Matrimoni amb vuit fills. A la filla de 17 anys se li ha declarat una greu malaltia. Viuen al camp i els pares han hagut de venir a ciutat per poder estar a prop de la malalta. Per pagar l'hospedatge 40.000 ptes.

369.- Ancià no pot alimentar-se per falta de dentadura. Per poder-la encarregar li falten 31.000 ptes.

370.- Viuda sense dret a pensió amb tres fills petits. Només ingressa de feines a domicili. Té pendents tres mesos de lloguer, 27.738 ptes.

371.- Jove malalt mental. Té una petita pensió. No es pot pagar les ulleres que necessita. Li calen 17.000 ptes.

372.- Esposa separada amb tres fills. Només ingressa de feines a un domicili. Per a evitar el desnonament urgeixen 50.000 ptes.

373.- Petit pensionista per invalidesa no pot fer front a les despeses escolars dels seus dos fills petits. Necessita 7.528 ptes.

374.- Esposa abandonada amb tres fills. Té una forta depressió. L'ajuden la seva mare i la seva germana, però deu lloguers. Urgeixen 40.000 ptes.

Jordi Pujol i el Dr. Martínez Sistach, en la inauguració de l'edifici rehabilitat de l'Acadèmia Catòlica de Sabadell

“Les nostres institucions són la força de Catalunya”

SABADELL.— El president de la Generalitat Jordi Pujol i el bisbe auxiliar de Barcelona monsenyor Martínez Sistach presidiren els solemnes actes d'inauguració de les obres de remodelació que durant vuit anys i amb molts esforços han fet possible tornar plenament a les seves activitats la centenària Institució, definida, segons els seus estatuts, com “associació canònica pública”.

Els il·lustres visitants, acompanyats del President de l'Acadèmia Catòlica Sr. Esteve Renom, van resseguir tot l'edifici que, a més dels socis, dona suport a una quinzena de seccions i entitats agrupades al si de l'Acadèmia.

Foren inaugurades dues noves sales dedicades als sacerdots mossèn Camil Geis i mossèn Josep Cardona, dels quals es conserva els respectius llegats que han enriquit la biblioteca “Sardà i Salvany”.

La comitiva, amb l'esposa del president Pujol i autoritats, seguí les noves dependències, tant del primer i segon pis, —on hi ha l'exposició de l'“Agrupació de Pessebristes”, com l'escala principal, que configuren el nucli de les obres de reforma. Un cop a la sala d'actes “Lluís Carreras”, plena de gom a gom, així com la de l'antic cafè on el públic seguí l'acte per un circuit tancat de televisió, acompanyaren la presidència l'alcalde accidental de Sabadell Antoni Fernández, els senyors Enric Puig i Albert Manent, directors generals de Joventut i de Difusió Cultural, respectivament i l'actual consiliari de l'Acadèmia mossèn Joan Busquets.

Parlaments

El president de l'Acadèmia Sr. Esteve Renom expressà el seu condol per la mort de la mare del Sr. Arquebisbe Dr. Jubany ocorreguda el dia abans i com a testimoni de l'afecte que el Cardenal té per la nostra Acadèmia, recordà les paraules d'encoratjament en la recerca de valors permanents que el nostre Arquebisbe ha tingut sempre per aquesta Institució sabadellenca fundada el 1870 pel jovent de la ciutat, amb els ideals de Déu i Pàtria que han caracteritzat la vida de l'entitat al llarg de la seva història. Són ideals —digué— impulsats pel bisbe Torras i Bages i recollits pel que fou consiliari, el recordat Dr. Lluís Carreras. Destacà la labor dels joves per als

quals s'han tirat endavant les obres de reconstrucció del Casal que tantes vegades ha estat aniquilat, i que després de moltes persecucions i amb finestres tapiats, ara s'ofereix ple de vida amb finestres obertes, gràcies a l'escalf de persones i entitats aquí representades.

Monsenyor Lluís Martínez Sistach, el qual, a la vegada, és Vicari episcopal de la zona, destacà l'estima que el Dr. Jubany sent per Sabadell. Expressà el goig que sentia per aquest acte, pel fet d'estar vinculat a l'Acadèmia Catòlica —on se li ha reservat un despatx. La joia —digué— és perquè aquí hi ha vida i hi ha activitats i això ens fa il·lusió. “No es pot fer la història de Sabadell, si no és parlant de l'Acadèmia Catòli-

ca.” Des del seu fundador fins avui ha estat una Institució pública molt vinculada a l'Església i amb aquella actitud que l'Església intenta de servir a la cultura i a la llengua del nostre poble. Aquesta reconstrucció, amb el lliurament i la voluntarietat de tots, és un repte per a mantenir sempre aquest esperit eclesial, procurant que sigui un servei ben eficaç.

Tot seguit el President de la Generalitat —que fou interromput diverses vegades pels aplaudiments—, ressaltà el valor que tenen les nostres institucions que són la força de Catalunya. Va retre un homenatge a la tasca feta per l'Acadèmia a través de més d'un segle i subratllà que sota les cendres de l'edifici cremat hi havia una llavor. Tingué paraules d'elogi tant per la gent gran com pel jovent, amb el seu exemple i tenacitat. Destacà els moments de crisi soferts al llarg d'aquests 117 anys amb moments bons i no tan bons.

Pujol féu referència al tomb que el Dr. Carreras donà a l'entitat i a l'activitat actual, plena de gent jove, de vida i de contingut. “No n'hi ha prou d'aixecar parets si no hi ha entusiasme.” Com a president de Catalunya ressaltà els valors patriòtic i religiós, dels quals digué que ell participa.

Finalment, donant importància a la convivència i l'esforç amb respecte i unió, demanà la necessitat d'un país de qualitat, ple d'homes de coratge en les pròpies conviccions i acabà l'acte amb una cordial felicitació.

D.V.

IMPROMPTU

El dia de la Constitució

Fa dos o tres anys, no ho puc precisar, el Govern de l'Estat va tenir la lluminosa idea de commemorar anyalment la data en la qual tots els ciutadans, o la immensa majoria, atorgàrem el nostre Sí a una constitució que havia estat redactada, discutida i consensuada entre tots els partits polítics existents aleshores.

Aquell Sí col·lectiu va tenir lloc el 6 de desembre del 1978 i, naturalment, tots els ciutadans respiràrem satisfets: Tornàvem a tenir una llei fonamental que respectava els nostres drets bàsics en conjunt. Després vingueren les interpretacions i també els desencisos. Els versos de Becquer, “tot és segons el color...”, pendolaven implacablement, i allí on semblava que la Constitució deia “A”, resultava que deia qualsevol altra lletra de l'abecedari...

Però els ciutadans hem de saber acostumar-nos a l'estira i aflixa de cada dia, i a cada nou problema, diguem-ne nova interpretació, hem de dir que si, bo i esperant que vindrà un altre per arranjar-ho.

Ara, però, amb la instauració del “Dia de la Constitució”, el 6 de desembre, s'ha entrat en col·lisió amb una festa religiosa, multisecular, la del 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció. I el senyor ministre de Treball ha decretat pel dia 5 de desembre “el descans laboral corresponent a la festa de la Immaculada Concepció (8 de desembre)”, i el conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya no ha tingut més remei que ratificar-ho. És la primera vegada que veig la separació entre el precepte religiós i el descans laboral, si és aquest el valor que donen a una festa religiosa.

I em pregunto: ¿Els nostres bisbes en tenien coneixement? ¿Perquè no ens ho aclareixen? I crec, sincerament, que aquest problema de les festes entre setmana, religioses o no, s'hauria de resoldre definitivament, per evitar desagradables sorpreses.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Un acte heroic

Hom ha escrit que la consciència de la gent necessita ser estimulada per l'impacte d'accions límit; és a dir per actes heroics. Aquesta necessitat ha existit sempre. Avui però és més peremptòria, per culpa de l'atonía de les masses i pel neo-individualisme que es palpa arreu. La sociabilitat i la solidaritat suposen la vivència en el cor de l'home d'uns sentiments de generositat, que tenen la seva seu més profunda en el secret silenciós de la consciència.

L'heroisme és necessari a la humanitat. Però n'hi ha de diverses menes. Un que es podria qualificar de vistós i magnífic, fàcil a l'acclamació: potser catalogable entre els actes que S. Tomàs col·loca en l'“aggre” (escometre) de la virtut de la fortalesa. Un altre és més amagat, poc vist per la gent i difícil de ser aplaudit. I si ho és, el seu radi d'admiració és reduït. És el “sustinere” (resistir) de S. Tomàs, que compta sempre amb una gran dosi de fortaleza. Quantes accions i vides no són autènticament heroiques, malgrat el seu anonimat!

Un jove de vint anys, anomenat Marc, va ser autor d'un acte heroic d'aquella segona classe. El dissabte 8 de novembre de 1986 va sortir a navegar amb el seu veler, classe 420. Anava amb un company de curs de la Facultat de Medicina, per enraonar i distreu-re's; i també per prestar-li una ajuda moral que semblava necessitar.

Van sortir del port d'Arenys de Mar. Feia bon temps, però davant les costes de Llanerres, a una milla i mitja mar endins, van tornar a causa d'una mala maniobra. Després el màstil perdé l'estabilitat i no fou possible arregar res. El vaixell ja no es mantingué en peu. Llavors fou quan els dos companys restaren agafats a l'orsa durant unes dues hores, esperant que algun vaixell els recollís. No en passà cap ni els veié ningú. No podent més, el company va decidir tornar cap a la platja nedant. Marc, conscient de la situació, li entregà l'armilla

salvavides que tenia posada i decidí abandonar el vaixell per acompanyar-lo. El seu amic pogué salvar-se i arribà a la costa nedant. Però Marc, sense salvavides, desaparegué en la mar. Al cap de cinc setmanes el seu cos fou trobat estès sobre les onades.

La mort d'en Marc fou deguda a un acte generosíssim d'ajuda al company. Era un bon mariner i sabia que es jugava la vida, deixant el vaixell i entregant al seu amic el salvavides que duia posat. El seu fou un acte heroic, d'aquells que no es veuen. Després es va saber tot i els companys varen admirar el gest d'en Marc. Ha deixat un record dolç i bo i sobretot un gran exemple de noblesa i amistat. Els seus amics recorden les seves darreres paraules: “Tu creus? —va dir al company que l'acompanyava. Després de pensar uns instants, li féu:— Té (donant-li el gec salvavides) i perdona'm pel que pugui passar a partir d'ara”.

Els actes heroics no s'improvisen mai; no surten del no-res. En un terreny àrid i dur no apareixen mai les flors. En Marc era generós, senzill, amb un gran sentit de l'amistat, profundament humà, esportiu, d'una gran fortaleza moral, alegre i bon estudiant. Era també un gran creient! Tenia una fe immensa en Déu, com ho demostraven els seus escrits íntims. En l'horitzó de la seva vida va ser possible que lluis el bell estel de l'heroisme, en un admirable acte d'amor al proïsme. El reduït de la consciència no és un racó fosc i buit, sinó el lloc on ressona una veu que parla i compromet: és la veu de Déu.

Avui encara els pares i amics d'en Marc el recorden repetint aquesta pregunta seva, dirigida a Déu, Pare nostre: “Pare, per què quan un ocell se'n va / no deixa petjades per cercar-lo.” És que ell, en Marc, va passar de la mar al cel.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

GIRONA

Una iniciativa que ha pres cos a Figueres

Eines pel jovent de Rwanda

FIGUERES.— Tot va començar amb el Domund. Aprofitant unes jornades de repòs a casa seva, el P. Vallmajó —un empordanès de Navata— va parlar dels problemes del jovent de Bwisige, Nyagahanga i Kagayo, tres pobles de la missió on treballa, amb altres pares blancs, a Rwanda, a l'Àfrica central.

—Un grupet s'ha posat a fer de fusters, amb eines molt rudimentàries. I m'agradaria poder-los donar un cop de mà. Trobar alguna màquina... Ho necessiten per guanyar-s'hi la vida, formar una família, no dependre dels pares, elevar el seu nivell...

Es va posar fil a l'agulla mobilitant persones vinculades als Equips de Matrimonis, l'Escoltisme, el Mijac... i es va batejar la campanya: "Eines pel jovent de Rwanda".

En Quim (el P. Vallmajó) va parlar-ne per Catalunya Ràdio i varen arribar els primers donatius. Una màquina valorada en 2 milions oferta per un oïdor de Manresa...

—Els escoltava des del cotxe i truco des de la primera cabina que he trobat.

I d'altres. Els mitjans de comunicació de la comarca se'n varen fer ressò i es va anar concretant: llista d'eines a les ferreteries, compte obert per rebre diners, exposició de dibuixos infantils, el "duro a duro" pels carrers, parada de castanyes torrades a l'estadi, etc.

Un tríptic a totes les bústies, cartells a les botigues i col·laboracions arreu, anaven mentalitzant.

perquè el Nadal de Figueres anés agafant un to especial i un color concret. I el pessebre de la parròquia de Sant Pere es va convertir en un taller de fusteria, amb Sant Josep, la Mare de Déu i el Nen Jesús... negres, com la gent de Rwanda.

A la Missa del Gall es va fer la primera entrega simbòlica d'eines i diners i s'havia de cloure la campanya amb l'ofertori de l'Epifania, però

de fet continuarà oberta perquè els lligams de la solidaritat no es poden trencar.

Anys enrera, des de Navata, es va fer una tramesa de joguines, ara, amb més volada, han estat les eines... i els vestits de núvia. Sí, perquè les noies negres no es volen casar si no poden anar blanques.

Però aquesta es una altra història.

COMPROMÍS DELS JOVES

Els nois i noies de Figueres han celebrat aquest any el Nadal jove a la parròquia de la Sagrada Família.

De la trobada, n'ha estat fruit un manifest o missatge que han fet arribar a tota la ciutat comproment-se (i comproment-nos a tots) a sortir de l'egoisme, repartir alegria i optimisme, reflexionar sobre la relació amb Déu, amb els altres i sobre la pau i la germanor perquè l'esperit del Nadal continuï cada dia al llarg de l'any.

UNA NOVA CORAL

S'ha presentat a Figueres la Coral "Gaudemus", creada a redós de la parròquia de Sant Pere i dirigida per Edmund Elgström i García, que és conegut i estimat pel seu treball amb els cantaires i músics de Sant Esteve de Sesrovires, on va conduir deu anys les corals i orquestres de joves i grans.

El concert inaugural que va comptar amb acompanyament d'orgue per Lloes Bech de Careda va omplir l'àmplia nau de l'església i va alternar composicions religioses amb cançons nadalenques.

TROBADA TRANSPIRINAICA

Darrerament s'han fet un parell de trobades transpirinaiques entre els matrimonis dels Equips de la Mare de Déu. Primer es va fer unencontre al Santuari dels Àngels entre els "equipers" de Figueres i els del bisbat de Perpinyà i més tard un romiatge a Sant Martí del Canigó ja amb els de Girona i tot. Uns intercanvis interdiocesans que hi ha ganes de sovintejar.

A cada llar cristiana Catalunya Cristiana A cada llar cristiana

La formació i la informació religioses, serioses i autèntiques, són imprescindibles per viure el cristianisme dins de la societat moderna.

Aquesta és la missió de la Premsa Catòlica. Aquesta és la missió de Catalunya Cristiana

¡COL-LABOREU VÓS TAMBÉ EN LA GRAN TASCA D'APOSTOLAT DE LA PREMSA!

Ben segur que coneixeu persones que els seria interessant i beneficiosa la lectura del setmanari. Ompliu les butlletes amb els seus noms i adreces i envieu-nos-les. Nosaltres els donarem a conèixer Catalunya Cristiana i vós haureu fet un veritable servei d'apostolat.

Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....
adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....
.....tel.....	tel.....	tel.....	tel.....	tel.....
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....
català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐

Encara podeu fer més:

A aquell amic vostre que té interès per Catalunya Cristiana, doneu-li a omplir la següent butlleta de subscripció. Envieu-nos-la.

Catalunya Cristiana

Càrrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom.....
Domicili.....nº.....Població.....D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.-
Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa.....Agència.....

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/líbreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc.....Data.....

En el desè aniversari de l'Assemblea de Preveres de les darreries del 1977

Prop de cinc-cents sacerdots s'aplegaren en la Jornada Diocesana de Preveres

BARCELONA.— No és corrent que es reunixin prop de cinc-cents sacerdots d'una mateixa diòcesi. I, tanmateix, aquest és el cas de la Jornada Diocesana de Preveres que tingué lloc el dilluns, dia 4 de gener, al Col·legi de la Salle Bonanova. Al voltant del Cardenal Jubany i dels seus bisbes auxiliars s'aplegà, potser, un 60% del presbiteri barceloní, inclosos els religiosos amb càrrec parroquial.

Es tractava de commemorar el desè aniversari de l'Assemblea de Preveres de les darreries de 1977. Una dècada és un període important... I podem dir que, comparant aquella Assemblea i aquesta Trobada, no era difícil adonar-se del temps passat. Aleshores —i aquest ha estat el canvi més negatiu— tingueren un paper notable en l'orientació i tot l'ambient de la reunió alguns preveres que després han enfilat altres camins fora del ministeri. Però la majoria de canvis han estat positius: molt més clima de festa, una entesa més fonda, unes ponències més matisades, la satisfacció d'haver assolit les fites més vàlides de les assenyalades deu anys enrera.

Un bisbe que s'estrena

Feia pocs dies que a la Catedral havia tingut lloc una celebració singular: l'ordenació d'un nou bisbe. Un fet, val a dir-ho, acollit amb joia per tothom. Per això és natural que el dilluns, a la Salle, es notés que hi havia ganes de sentir el bisbe Lluís que s'encarregà d'obrir la jornada. Les seves paraules, molt pensades, versaren sobre el ministeri episcopal, vist des de l'òptica del Vaticà II. Monsenyor Martínez Sistach coneixia doctrinalment i vitalment allò que a l'Església d'avui s'espera d'un bisbe. Les seves repetides mostres de veneració i d'estimació sincera envers el Cardenal Jubany, de qui ha estat el braç dret, ens alegren perquè afermen la comunió, sempre imprescindible. Però això no treu que preveiem i esperem d'ell noves formes de ministeri episcopal: les pròpies de la tradició apostòlica encarnada en la realitat d'aquestes vigílies del segon mil·lenni.

El Cardenal esborgeix els rumors

Un conjunt de circumstàncies havien creat molta expectativa sobre la successió a la seu de Barcelona de l'Arquebisbe Narcís Jubany el qual, com és ben sabut, haurà de presentar la dimissió del seu càrrec a la Santa Seu l'estiu que ve. Fins i tot ha estat lamentable que l'enrenou dels rumors desencadenats sobre aquest tema hagi enfosquit una mica, a la premsa, la notícia de la Trobada de preveres, amb prou entitat pròpia. Així, a l'endemà els diaris donaren més relleu al tema de la dimissió que al de la trobada... Tot amb tot, va fer bé el Cardenal d'esbargar l'espessa rumorologia recordant que no hi ha cap misteri ni cap cosa estranya: ell farà el que està prescrit quan arribi l'hora, però això no significa un relleu automàtic: resta per veure en quin moment la renúncia preceptiva li serà acceptada. Mentrestant, advertí, cal que tots continuem la nostra tasca sense que la Diòcesi adopti unes actituds de provisionalitat que serien nocives.

El balanç dels últims deu anys

La primera ponència que en vinentes números Catalunya Cristiana publicarà "íntegrament" dedicada a un balanç dels anys transcorreguts d'ençà de l'Assemblea de preveres estigué a càrrec de mossèn Joan Carrera Planas, a qui els lectors del nostre setmanari ja coneixen a través del seu espai habitual "Ara mateix". Va resultar molt interessant escoltar una relació panoràmica de l'evolució del clergat barceloní, des de la primera contestació que el ponent evocà tot citant, com a punt de referència, una reunió anomenada de "cursos", cap el 1966, celebrada també a la Salle Bonanova, passant per la conflictivitat dels anys 1967-1971 i arribant a l'esmentada Assemblea de Preveres. Potser aquesta ha estat la primera vegada que d'una manera totalment pública s'ha fet al·lusió a les característiques globals de l'època de l'arquebisbe Marcelo González. Però el to d'objectivitat i de moderació de la ponència li per-

meté de passar, en aquest i en altres punts, damunt de les brases sense cremar-s'hi. El pontificat de l'arquebisbe Jubany va ser presentat pel ponent com de pacificació i normalització. Subratllà que els "objectius prioritaris" per a l'acció pastoral establerts el 1974 assenyalaren les línies bàsiques que retrobarem després a l'Assemblea de Preveres i a l'Assemblea Diocesana i entorn als quals s'ha anat produint, en els nostres dies, un ampli consens pastoral. Ja arribant a l'Assemblea de Preveres, n'assenyalà l'alta participació, el clima d'entusiasme general i un cert retraïment dels sectors de tarannà més tradicional. En sortir les "Línies bàsiques", document amb què el prelat i el seu consell de govern assumien els continguts que estimaren vàlids de l'Assemblea. A l'hora del balanç estricte de l'Assemblea el ponent assenyalà que els anys següents han tendit a una convergència en la pràctica pastoral dels preveres. La part més crítica de la seva exposició començà advertint que l'Assemblea havia estat més un punt d'arribada que de partida, en el sentit que recollia velles aspiracions en un moment en què s'iniciava un canvi d'època. Aquest canvi el concretà, en l'aspecte civil, amb el desplegament de la democràcia i, en el camp eclesial, amb el nou pontificat del papa Joan Pau II que donarà lloc al que ha estat anomenat el segon postconcili. Acabà propugnant unes actituds no de tancament en la lletra de l'Assemblea de Preveres ni en la repetició de formes que un dia van ser avançades sinó el manteniment del seu esperit creatiu, afrontant la realitat d'aquest moment amb coratge i imaginació. La ponència va trobar molt bona acollida entre els sacerdots reunits.

Les aportacions dels preveres

A continuació, mossèn Joaquim Brustenga, vicari episcopal, llegí el resum d'una enquesta que havia estat difosa amb anterioritat en els arxiprestats. En ressaltava, especialment, una gran voluntat de promoure l'evangelitza-

ció en tots els àmbits de la Diòcesi. Es feia referència a la necessària promoció del laicat, als problemes del llenguatge de la fe i als recents fenòmens de tendència a la privatització d'aquesta, al·lèrgia a l'enquadrament i una certa atonia cívica.

Mossèn Bonaventura Pelegrí, de Lleida, exposà la segona ponència que duia el títol de "La promoció d'un laicat missioner enmig de l'actual moment social i cultural".

Parlà del concepte d'evangelització com a anunci de la Bona Nova i com a transformació de la humanitat. Presentà el compromís dels laics com una exigència de la missió i donà una especial importància a la revisió de vida i als moviments apostòlics que presentà com a instrument imprescindible que cal harmonitzar amb la Parròquia que és l'altra mediació pastoral.

Una concelebració singular

Tots els assistents participaren, a l'església parroquial i san-

tuari de la Mare de Déu de la Bonanova, en una concelebració presidida per l'Arquebisbe. En el curs d'aquesta celebració tingué lloc, d'una banda, el comiat com a bisbe auxiliar de monsenyor Ramon Daumal, a qui la Santa Seu ha acceptat la renúncia, tot pregant-li que continuï prestant els serveis episcopals que siguin al seu abast i, de l'altra, un obsequi del presbiteri al nou bisbe Lluís. Tots dos aspectes resultaren molt emotius i foren subratllats amb aplaudiments. Mossèn Manuel Tort llegí un poema dedicat al nou bisbe.

Evocació de mossèn Pere Tarrés

A la tarda tingué lloc la representació del muntatge "Mossèn Pere Tarrés", pel grup teatral Claret, d'una gran eficàcia i plasticitat. Després de diverses intervencions, entre elles la salutació del senyor Marcel Galobart en nom del Consell Pastoral Diocesà, l'Arquebisbe clausurà la Trobada amb mostres de satisfacció i esperança.

C.C.

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs.
Del 6 al 13 de març
8 dies de reflexió i preparació per Setmana Santa i Pasqua.

Inscripció i informes

Comissaria de Terra Santa. P. Manuel Prades
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 - Barcelona

ULTRAMAR EXPRES

Ramblas 109 - Calvet 36-38
08002 Barcelona.

La germana Pilar: un testimoni de fe i d'amor

BARCELONA.— El capvespre del passat 12 de desembre, al Seminari on visqué tants anys i preparada amb els sagraments de l'Església, lliurà plàcidament la seva ànima a Déu la **germana Pilar** amb la mateixa suavitat que fou la constant de la seva vida. Una vegada més es féu realitat la dita popular: "Tal la vida, tal la mort". La causa immediata? Segons el metge, un cor cansat. Tenia 84 anys d'edat i 62 de vida religiosa a la congregació de les Germanes de la V.M. del Mont Carmel.

A la Comunitat del Seminari Menor, a la Conreria (Tiana) tenim la certesa que si hem perdut una religiosa a la terra hem guanyat una advocada al cel.

Molts mossens del nostre bisbat, ex-alumnes de la Conreria, recordaran amb afecte aquesta religiosa carmelita que durant 44 anys! va servir els sacerdots del Seminari.

La Germana Pilar ens deixa un testimoni de servei. Ella el vivia com una resposta a la voluntat de Déu. Un testimoni de fidelitat. Mai no passà pel seu cap la dimissió en aquesta llarga etapa de servei. Testimoni de joia. Ni els dies grisos d'hivern, ni la típica humilitat i el fred de la Conreria, ni l'excés de feina o altres problemes no eren capaços de treure-li la seva joia anterior que li traspuava fàcilment a l'exterior. Testimoni de pau. La pau que dóna saber-se en mans de Déu. Davant qualsevol

Petita comunitat de Germanes de la V.M. del Mont Carmel, autèntics àngels servidors de la gran comunitat del Seminari Menor. La germana Pilar és la primera de la dreta.

dificultat de la casa o de fora, ella en feia pregària a Déu, pregària a Jesús ("en el manifiesto"), a la Mare de Déu, amb els seus rosaris. Testimoni d'agraïment. No podia rebre cap atenció sense que ella no hi correspongués d'alguna manera. Testimoni d'esperit de

sacrifici. Evitava sempre tota queixa.

I tot això ho feia amb una aparença de facilitat. Ella va estimar molt. El seu amor, que no era ni general ni abstracte, el sabia fer arribar a cada persona en concret. Compartia com a cosa seva les ale-

gries i les penes dels mossens, dels nois o de qualsevol persona que arribés a conèixer. I de tot en feia pregària. Era el que estava a la seva mà.

Hom es pregunta pel secret de la seva vida de servei a Déu i als altres. I la resposta és aquesta:

Només el viure estimant i pensant dóna aquesta aparent facilitat per a la donació a Déu i als altres.

Que la vida de la germana Pilar sigui estímul per a tots i un exemple que ens esperoni a un seguiment més fidel del Senyor.

MN. JORDI SOTORRA

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dóna el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

IGNASI DABAN I LLAMBES Iglesia San Francisco Apdo. 304 CARTAGO COSTA RICA	9.750.- ptes.
GNA. TERESA SANTAMARIA I CORTES Colegio Sagrada Familia MONTES (Departamento CANELONES) URUGUAI	9.750.- Ptes.
JOAN CUNILLERA I SOLANES Inst. CARLOS PEREYRA Apdo. 596 PUEBLA MEXICO	9.750.- Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)
L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització
Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal nº
Nº compte corrent
Població Província
Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meva autorització per aquest pagament.
Població: Data
Signatura:
"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Corbera, la del cel blau

*Corbera la del cel blau
la de les roques vermelles
la del Pessebre Vivent
que fa que tanta gent
et conegui.*

Cada any, quan comencen les gelades, Corbera es transforma: els infants i els joves estan nerviosos, inquietes es reuneixen i parlen. I de què parlen? Doncs del Pessebre Vivent. Fan els seus comentaris, voldrien saber ja el paper que els tocarà aquest any. Tots tenen un any més, i alguns han crescut més que els altres i caldrà canviar-los el paper. Tal vegada els tocarà fer-ne un de més lluent, més vistós, però no més important. L'important és poder sortir al Pessebre, i així ho entenem tots.

Avui jo no volia parlar-vos del Pessebre i ja ho he fet. Vull parlar-vos de Corbera.

Corbera de Llobregat, poble de llunyana antigor, posseeix una riquesa topogràfica, però, sobretot, una riquesa espiritual de costums humans i cristians, que vol compartir amb tothom amb cor ample i obert.

Cal conèixer-la bé per poder valorar els seus paratges lluminosos, les seves fonts d'aigua, el seu clima inigualable.

La Creu de l'Aregall a 535 mts., el Puig d'Agulles a 612 mts., punt culminant del Massís de les Costes de Garraf, el Coll del Portell i Roc de Forrellac, us ofereixen magnífiques caminades per gaudir de la natura. En

un dia ben clar i lluminós, es pot veure, des del cim del Puig d'Agulles, l'illa de Mallorca. És ben cert: jo mateix ho he vist acompanyat d'un vellet fill de Canals.

Potser que abans de continuar em presenti: em dic Josep Rodrigo i Puig, més conegut per en Pep de l'Aigua. Tinc 65 anys, sóc forjador i, ves per on, no sóc fill de Corbera. Fa però més de 40 anys que hi visc i hi treballo. Aquí han nascut els meus tres fills i aquí he viscut els millors anys de la meua vida.

*Aquí hi viuen
els qui amb mi ploren
i els qui amb mi riuen
Els qui em diuen: avant!
i avant m'empenyen.*

Corbera té racons molt bonics: la Penya del Corb, el monestir romànic de Sant Ponç, del segle XII, i tot, tant sols a 20 quilòmetres de la Ciutat Comtal. Si ens visiteu, ens ho agraireu.

*Corbera, no sé què tens
que tothom tan bé s'hi troba
Serà el tracte de la gent?
O l'olor de la farigola?*

*Poeta i forjador só
i en tot faig feina tan neta
que forjo com un poeta
i escric com un forjador.*

JOSEP RODRIGO I PUIG
President d'Amics de Corbera

FETS I CRITERIS

Un escàndol des de segles

Demà, dia 18 de gener, comença la setmana de pregària per la unitat dels cristians, que acaba el dia 25. Arreu del món els cristians són cridats a pregar en favor del restabliment de la unitat que arribarà quan es posi fi a les diverses divisions que hi ha hagut al llarg dels segles.

Al segle Vè, després del Concili de Calcedònia (a. 451), les antigues Esglésies de Pèrsia, Síria, Egipte i Etiòpia no acceptaren la formulació dogmàtica que es referia a Jesucrist, veritable Déu i veritable home. Fou la primera separació, de Bizanci i de Roma, d'aquestes Esglésies anomenades des d'aleshores pre-calcedonenses, abans de Calcedònia.

Al segle XIè tingué lloc la ruptura oficial entre l'Església d'Occident i les Esglésies Ortodoxes. Aquesta separació es manifestà amb les excomunicacions recíproques entre Roma i Constantinoble. Al segle XVIè, l'any 1521, Luter fou excomunicat. Diverses Esglésies passaren a la Reforma protestant. Després es donà la ruptura entre l'Església anglicana i Roma. Així es consumà la separació de l'Església d'Occident.

Al segle XX, el Concili Vaticà II va declarar que una de les seves principals finalitats era la de contribuir al restabliment de la unitat entre tots els cristians (21 de nov. 1964). Ja ho havia anunciat el Papa Joan XXIII en l'obertura del Concili (11 oct. 1961).

El Concili Vaticà II exhortà tots els fidels catòlics a participar amb interès en el treball ecumènic, dòcils als senyals dels temps.

En el treball ecumènic hi ha mitjans de moltes classes: les visites i trobades dels grans responsables de les Esglésies. Pensem en la històrica trobada de Pau VI i Atenàgores a Jerusalem i altres. La trobada de Joan Pau II amb l'arquebisbe anglicà Runcie, a Cantoberry. Les visites a Constantinoble i a Roma, últimament, de Joan Pau II i Dimitrios I, successor d'Atenàgores.

Hi ha el treball del diàleg teològic, les visites de representants de les diferents Esglésies i hi ha la pregària incansable, ardent, que demana veure complida la pregària de Jesús quan s'apropava al seu Sacrifici.

La pregària per la unitat ha d'acompanyar tots els passos concrets d'aquells que, per encàrrec de les seves respectives Esglésies, procuren teixir de nou, en el pensament i en la pràctica, els dons abundantment escampats per l'Esperit en l'única trama de l'única Església, Sagrament de l'únic Senyor, Redemptor de l'home (cf. Joan Pau II 25 de gener 1987).

El tema d'aquesta Setmana és "l'amor de Déu treu fora la por" (1 Jn 4, 18b). Preguem perquè no tinguem por de convertir-nos, de perdonar i d'estimar-nos com a germans.

Fem pregària, durant aquest octavari perquè "evitem frenar l'Esperit Sant amb la nostra estupidesa, la nostra estretor, la nostra manca de fe", com digué, ja fa anys, l'arquebisbe anglicà, Dr. Ramsey.

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

SOLSONA

El Dr. Moncadas recorda que no es pot estimar Déu sense estimar els homes

"La campanya contra la fam és un noble combat per l'amor"

SOLSONA.— En ocasió de la Campanya contra la fam 1988, que organitza Mans Unides, el bisbe de Solsona, Dr. Miquel Moncadas, ha adreçat als seus feligresos aquestes paraules que reflexionen sobre el significat últim del sentit de l'Amor envers el proïsme.

"Un cop més us he de parlar de l'amor.

Jo admiro la nostra Església Mare entestada a parlar d'amor des de fa vint segles, i no se n'ha cansat. Jo tampoc no me'n vull cansar, malgrat els resultats minsos de les nostres exhortacions i campanyes davant l'esgarriosa realitat de la fam en el món. No, no me'n puc cansar!

Però avui, de veritat, fa basarda parlar de l'amor. No és gens senzill ni còmode. Ens sembla una paraula molt ambigua, que pot amagar, i amaga, totxeries i fins i tot crims, crims per amor!

"Parleu-me d'amor—cantava el cantaire de moda—i digueu-me coses tendres", i tanmateix el nostre món del qual diem que és obra d'un Déu d'Amor, ens parla ben poc de coses tendres.

Podem, doncs, tenir dubtes so-

bre l'eficàcia d'una predicació milenària de la nostra Església sobre aquest tema: es tracta del fracàs, el fracàs del Parenostre de Jesús.

"Déu ens estima..." "Estimeu-vos els uns als altres".

La proclamació de l'amor, tanmateix, n'és la clau. És la clau de l'home, és la clau de Déu. Proclamar que Déu no té altre rostre que el rostre de l'Amor o que l'Amor és el rostre de Déu o que és la benaurança de l'home i que el seu destí rau en el fet d'estimar, jo penso que aquest és el moll de l'os de la nostra fe i penso també que no podem defallir d'afirmar-ho a tots els vents.

Però, si tenim la clau, què vol dir això? Ens podem preguntar: on és el pany? Tenim la clau, però no tenim pas el pany.

Avui voldria reflexionar breument amb vosaltres que vivim cada any empesos per la fe aquesta campanya de la fam, i dir-vos senzillament el següent: Què és estimar?

Recordo en aquest moment un breu poema d'un poeta francès Prevost, que amb punyent ironia ens diu:

"Tu dius que estimes les flors, i les trepitges.

Tu dius que estimes els ocells, i els fiques a la gàbia.

Tu dius que estimes els peixos, i te'ls menges.

Doncs, bé, quan tu dius que m'estimes, ...jo tinc por!"

I és veritat que hi pot haver, i de fet hi ha, amors que trepitgen, amors que devoren i maten, amors destructors de la vida. Quins amors són aquests amors!

Potser que algun de vosaltres protesti i em digui: "No, no, Sr. Bisbe, l'amor és una altra cosa." I potser també em direu: "Estimar és lliurar-se a un altre."

Amb tot jo crec que donar-se a un altre és fer-li—perdoneu!—un regal ben migrat. No sóc jo que m'he de lliurar a l'altre; cal que jo ajudi l'altre a lliurar-se a ell mateix. Em sembla que estimar de debò és maldir per tal que l'altre assoleixi la pròpia benaurança, arribi a la pròpia llibertat, no pas per a mi, sinó pel seu bé personal, únicament pel seu bé, no pel meu profit.

Em sembla, també—ja ho sabeu, però cal recordar-ho aquí—que l'amor no és simplement sentiment o emoció amorosa, una commoció romàntica, i prou. Penseu que en això hi ha tot sovint una gran ambigüitat.

Penso que es donen veritables combats dins la vida professional, veritables lluites en la vida dels pobles, dins la política neta, que són lliures per amor, per l'alliberament dels altres, ja que el que volem és que l'home visqui en la veritat, en la justícia, en la germanor, i més d'una vegada aquests combats per l'amor són ben durs, lluites ben aferrissades.

La campanya contra la fam és un noble combat per l'amor... i tant!

A vegades sento dir, i em fa escruixir sentir-ho dir tantes vegades com un clam: "El que volem

no és caritat, és justícia!". Per mi, parlar de caritat, parlar d'amor sense que això es tradueixi en justícia, és una aberració, un esgarriament, no té sentit!

Si, posem per cas, a una persona a qui jo estic explotant, gosés dir-li: "Si sabessis com t'estimo", i aleshores jo no moguéssim ni un dit per alliberar-lo de les condicions d'explotació i de fam en què viu i mor, a fi i efecte de conduir-lo a una situació vers la seva llibertat plena, vers la seva realització a tots els nivells, aquesta paraula meua d'amor, a més de ser una befa, no serviria de res, fóra inútil, totalment ineficax, a semblança d'un pegat medicinal sobre una cama de fusta.

Un sol amor

Encara us voldria dir una altra paraula sobre aquest tema de l'amor, car adreço aquesta exhortació a persones creients, que coneixen el precepte del Mestre, i és aquella frase coneguda del sant Bisbe Agustí d'Hipona: "Només hi ha un sol amor".

En efecte, en el cristianisme és impensable, tot i que algú ho ha manifestat alguna vegada, que hi pugui haver competència entre l'amor de Déu i l'amor dels homes. Això és impensable.

Tots coneixeu aquella frase de la primera Carta de sant Joan: "Qui digui: 'Jo estimo Déu', però odia el seu germà, és un mentider. Però qui no estima el seu germà que veu, no pot pas estimar Déu que no veu."

Realment és cosa fora mida creure que jo, pobre de mi, tinc dins el meu cor la mateixa capacitat d'estimar que anomenem Déu, i quan estimo és Déu qui circula en nosaltres. Nosaltres fem circular Déu en les relacions humanes. És el que diu Jesús hores abans de morir, tot prenent la imatge del cep i de les sarmes. És la mateixa saba que circula en nosaltres, i fa fruitar la nostra vida en fruits abundosos, saborosos, i que resten per sempre més...! És la mateixa vida de Déu que fem cascadejar dins la història dels homes en el cor mateix de les relacions més simples, i fins i tot, les més complicades.

Cal, però, anar per la vida amb el cor desbloquejat d'egoïsmes, obert, disponible i transparent al dinamisme d'aquest amor que ve de Déu.

Aleshores, penso, que caldria només fer silenci, cinc minuts de silenci sobre el món i escoltar el clam universal dels afamats i esclataria, estigueu-ne segurs, espontàniament en els cors cristians una nova compassió, una compassió no de lamentacions, sinó de mans unides, no de llàgrimes de veròniques ni de dones que ploren inútilment, sinó de nous cirineus que estimen amb les mans i es pelen els dits i hi posen el coll.

"Si volem—no ho dubteu—, és possible!".

El vostre bisbe.

MIQUEL, Bisbe de Solsona

20 ANYS

*al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans*

SIMON LOPEZ DE LETONA

Intermediari Financer.

Alta renda. Pagarés. Bons.

Lletres del Tresor, al 14% net anual

Adreça C/. Folgueroles 12, 4.º 1.ª

08022 BARCELONA Tel.: 212 82 82 - 211 46 46

Les relacions econòmiques entre el Nord i el Sud es caracteritzen per forts contrastos.

S'han de reestructurar les relacions comercials i la solidaritat.

Cal un nou ordre econòmic internacional

El nord empobreix el Tercer

Enguany es realitza arreu d'Europa la campanya pública sobre la interdependència i la solidaritat entre el Nord i el Sud, promoguda pel Consell d'Europa.

Les relacions econòmiques entre el Nord i el Sud —denuncia el Consell d'Europa— es caracteritzen, ara per ara, per forts contrastos i considerables desigualtats. Desigualtats que cal corregir.

Però què és això del conflicte Nord-Sud?

D'ençà que acabà la II Guerra Mundial, el món ha sentit parlar de les relacions Est-Oest. L'ombra d'una guerra que enfrontés les dues grans potències era el pa de cada dia a les llars, als mitjans de comunicació, als parlaments i als fóruns internacionals.

Als anys 60, comença a sentir-se una veu que fins aleshores havia estat al marge del que esdevenia en aquest planeta. Era la veu dels nous estats independents del Sud.

Les relacions internacionals tendeixen, cada vegada més, a articular-se al voltant de l'eix Nord-Sud. El Nord intenta aferrar-se a les prebendes post-colonials mentre el Sud lluita per assolir una independència econòmica real, fonamentada en la igualtat en les relacions comercials amb el Nord.

Aquesta divisió entre el Nord i el Sud té les arrels en els dos grans processos que han trasbalsat la història contemporània de la humanitat: la revolució industrial i el colonialisme.

El desenvolupament industrial s'assolia a Europa mercès a primeres matèries extretes d'Àsia, d'Àfrica i Amèrica

Llatina a un cost econòmic molt baix.

En els darrers 25 anys, mentre els països del Nord s'enriquien cada vegada més, els del Sud entraven en un laberint econòmic on, a poc a poc, es cavaven els fonaments d'una situació financera de la qual serà molt difícil sortir-se'n.

La dependència econòmica i l'establiment dels preus de les mercaderies per part dels països del Nord han estat i són alguns dels condicionants de la crítica realitat dels nous estats del Tercer Món, nascuts amb la descolonització.

La independència ha de ser, també, econòmica

Després de la descolonització, els països del Sud anàren prenent, a poc a poc, consciència que la independència política no eliminava la dominació econòmica exercida per les antigues metròpolis. Això els porta a una unió per fer pressió per tal d'aconseguir canvis en les estructures de poder mundial.

L'any 1961, reunits a Belgrad, els països del Tercer Món van crear el Moviment de Països No-Alineats. Era el principi d'un llarg camí cap a una reestructuració de l'ordre polític i econòmic mundial. Els països del Sud proclamen que "els pobles tenen dret a disposar de llurs riqueses per a les seves necessitats".

L'any 1970, el Moviment de No-Alineats, a Lusaka (Zàmbia), assumia la necessitat d'establir les pròpies vies de desenvolupament econòmic, concedint una atenció especial al tema dels recursos naturals.

Tanmateix no va ser fins a la Conferència dels No-Alineats a Alger, l'any 1973, que l'enfrontament entre Nord i Sud pren un caire més radical.

El setembre del 1973, els No-Alineats, reunits a Algèria, posen els fonaments del que seran les reivindicacions econòmiques del Tercer Món: els algerians inciten la resta dels països del Tercer Món a desfer-se del jou colonial i a assolir la independència real eliminant els monopolis estrangers i assumint el control dels recursos naturals de la nació.

A Alger, els No-Alineats proclamen: "N'estem farts de ser explotats, d'estar controlats... Volem ser part decisòria en els afers d'aquest planeta. I si ens ho proposem ho aconseguirem. Perquè nosaltres representem les tres quartes parts de la Terra".

El NOEI, l'oportunitat del Sud

El maig del 1974, inspirades per les declaracions d'Algèria, les Nacions Unides proposen la creació d'un **Nou Ordre Econòmic Internacional (NOEI)**, que faci més justes les relacions econòmiques entre tots els Estats del món.

El NOEI vol donar suport a l'esforç per al desenvolupament dels països del Tercer Món, modificant les pautes comercials i de transferència de tecnologia, la qüestió del transport de mercaderies i les comunicacions.

El NOEI es presenta en el context d'un increment sense precedents del preu mundial del petroli, i en un moment en

què la còtització de molts productes bàsics fonamentals anava a assolir uns nivells històrics.

D'altra banda, les propostes del NOEI anaven acompanyades d'una clara amenaça dels països subdesenvolupats que estaven en condicions d'utilitzar els seus productes com una arma en cas que els països industrialitzats no cooperessin. Nord i Sud van ser, aleshores, conscients que la interdependència era una realitat.

Tenen poder les primeres matèries?

Europa i Japó són dependents, en part, de les importacions de petroli i gas, mentre que els EUA ho són quant a la majoria de minerals estratègics que produeix el Tercer Món. La manca d'aquests productes provocaria la paralització dels sectors industrials més avançats. Per exemple, la manca de crom paralitzaria la indústria militar dels Estats Units.

Per la seva part, qualsevol crisi en l'abastament de petroli i de minerals estratègics conduiria el Japó, per dir un país industrial, a una gran depressió econòmica.

Europa depèn del Tercer Món en un 60% pel que fa als hidrocarburs i en un 90% pel que fa als minerals estratègics.

El cas més clar del poder de les primeres matèries sobre l'economia mundial va ser l'exercit per l'OPEP quan va augmentar el preu del petroli, mesura que va sacsejar el sistema econòmic mundial l'any 1973.

Així, l'increment del preu

del petroli va provocar a occident una crisi, que ha passat als annals de la història com la Crisi del 73. Aquesta però, lluny d'ensorrar els països industrialitzats, va ser el detonant del desastre financer dels països menys desenvolupats.

El creixement econòmic del Sud va descendir brusquement arran de la Crisi del 73 amb l'augment dels preus del petroli i el descens de les activitats econòmiques al Nord, fet que va reduir la demanda d'exportacions del Sud.

Si el petroli havia estat infravalorat, en ajustar el preu al valor de cost, el que s'aconseguia era fer perdre beneficis als països industrialitzats; això no vol dir que els causés pèrdues perquè, tot i així, continuaven els guanys per a les multinacionals del petroli.

Els excedents ensorren el mercat... del Sud

A principis del 70, les previsions econòmiques dels experts apuntaven que la demanda d'aliments augmentaria de manera continuada. Els països del Tercer Món van veure en aquesta predicció la sortida de la seva crisi endèmica... i, també, a la seva dependència.

Però l'oferta no va gaudir de la demanda prevista. Tones de vegetals i minerals s'emmagatzemaven sense cap sortida.

La producció agrícola va augmentar entre 1972 i 1985 en més del 30%. I van ser els països menys desenvolupats els que van assolir un creixement de producció més alt.

L'excedent de primeres matèries, produït després del

comercials entre països rics i pobres i fonamentar-les sobre la interdependència

cer Món

1977, va traduir-se en una forta davallada dels preus. Aquest descens va suposar la ruïna de molts països del Tercer Món, que s'havien abocat a una inversió massiva cap a l'explotació dels seus recursos naturals.

Per exemple, l'any 1985 es van obtenir 210.000 tones d'estany; tanmateix, només se'n necessitaven 185.000 tones.

Els països del Nord impulsen els del Sud a practicar el "dumping", és a dir, a abaixar els preus per treure's la mercaderia del damunt. Però abaixar els preus significava a la vegada omplir els magatzems dels països desenvolupats. I això perjudicaria les possibles vendes de l'any següent.

Amb la caiguda de la cotització de les primeres matèries, l'any 1985, els països industrialitzats es van estalviar 65.000 milions de dòlars; la diferència entre el que va pagar per les matèries primeres l'any 1985 respecte l'any 1984.

Per la seva part, només les pèrdues dels països petrolers del Golf, l'any 1985, s'han calculat en uns 5.000 milions de dòlars.

Ara, per citar un cas concret, el sucre s'està pagant, en els mercats internacionals, a un terç del cost de producció.

D'altra banda, el descens de la demanda de primeres matèries ha agreujat el desastre financer als països menys desenvolupats.

Com s'entén aquest descens de demanda per part dels països del Nord? La producció industrial, necessita cada vegada menys primeres matèries: per exemple, els plàstics supleixen, cada vegada més, l'acer i la fibra de vidre substi-

tueix el coure.

Però les primeres matèries no són patrimoni exclusiu dels països del Sud. També Europa i els Estats Units en tenen.

De fet, les dues terceres parts de les matèries primeres que utilitzen els països industrialitzats provenen dels seus recursos propis. Així doncs, com s'entén que els uns s'hagin arruïnat i els altres no?

Les economies dels països del Nord, sobretot els Estats Units i la CEE, no depenen dels propis recursos naturals. La seva economia depèn més dels productes manufacturats, la tecnologia, els serveis i, sobretot, del moviment de capitals. Així, es poden permetre de jugar amb els preus ajustant-los com convingui i, si cal, posar a la pràctica el "dumping".

D'aquesta manera, les actuals tendències depressives dels mercats internacionals de primeres matèries s'han vist potenciades pels Estats Units i la CEE, països que disposen d'elevats excedents, que es llancen al mercat amb preus subvencionats.

El Sud no decideix ni els seus preus

Una de les pitjors herències del colonialisme ha estat l'especialització: Colòmbia produeix cafè; Sudan i el Txad, cotó, diversos països tropicals es dediquen a produir plàtans. I aquests països han hagut de continuar amb la pràctica del monocultiu, com a únic mitjà de poder aconseguir unes poques divises per equilibrar la seva deficient economia.

I qui posa els preus no són els productors. Des dels països industrialitzats es cotitza

Pagesos com els del Salvador treballen de valent i obtenen pocs fruits del seu esforç.

aquest o l'altre producte sense tenir en compte la inversió destinada a la seva producció.

Així, les relacions comercials amb el Tercer Món no es regeixen per la llei de la oferta i la demanda, sinó que els països industrialitzats volen un producte i el demanen establint ells mateixos el preu. Els països menys desenvolupats s'han de limitar a tenir el producte i "entregar-lo" al comprador.

La dependència del Sud respecte el Nord és una realitat. I aquest és el quid de les mesures demanades pels països del Tercer Món en la proposta del Nou Ordre Econòmic Internacional.

Es tracta d'assegurar preus estables, suficients i equitatius per als productes bàsics exportats pels països del Tercer

Món, mitjançant processos de reordenació de mercats i d'ofertament de mitjans per finançar els estocs reguladors d'existències.

També, el NOEI busca l'eliminació progressiva de barres comercials aranzelàries, o no aranzelàries, que afectin les importacions dels productes del Tercer Món.

La solució: Interdependència i solidaritat

Tant les contínues reunions de la Conferència de les Nacions Unides per a la Cooperació Econòmica i el Desenvolupament (CNUCED), com la proposta del NOEI a les Nacions Unides, han intentat corregir la situació de desequilibri en les relacions comercials entre el Nord i el Sud.

Ara, el Consell d'Europa inicia una campanya que, sota el lema "Nord-Sud, un sol futur, una tasca comuna" s'intenta presentar la necessitat de reestructurar les relacions comercials entre països rics i països pobres i fonamentar-les sobre la interdependència i la solidaritat.

Ja al segle XIX, John Adams, president dels Estats Units, declarava que les relacions comercials entre els països havien de regir-se sota el manament cristià de l'amor al pròxim.

És possible anteposar l'interès comú de tot un planeta a l'interès d'uns quants? O formulant-ho d'una altra manera, és concebible que l'interès d'uns quants s'anteposi al de tot un planeta.

CARLES CASALS

CALENDARI

Diumenge, 17 de gener. II del temps ordinari. Sant Antoni Abat. Santa Leonila, màrtir i santa Rosalina de Vilanova, cartoixa. El sol surt a les 7.14 i es pon a les 16.49 (hora solar). Festa major a Arfa, Ascó, les Borges del Camp, Cambrils, Corbera de Llobregat, la Granadella, Miravet, Móra d'Ebre, Salou, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Feliu de Codines, Sant Celonja, Sant Quirze de Besora i Santa Pau.

Dilluns, 18 de gener. Santa Prisca, santa Lliberata i santa Beatriu, verges.

Fira a Vilella Alta.

Dimarts, 19 de gener. Sant Màrius i sant Canut, màrtirs. Santa Marta i santa Pia, màrtirs.

Dimecres, 20 de gener. Sant Fabià i sant Sebastià, màrtirs.

Festa major a Alió, la Bisbal del Penedès, la Canonja, Cànoves, Constantí, Copons, Espolla, Guimerà, Gil, Isona, Moià, Monistrol, Roda de Berà, Tardell, Tordera, Viladecans, Vilagrassa i altres pobles.

Dijous, 21 de gener. Sant Fructuós, bisbe; sant Auguri i sant Eulogi, màrtirs. Santa Agnès, verge.

Festa major a Balenyà, Sant Fruitós de Bages i Vall de la Santa Creu.

Divendres, 22 de gener. Sant Vicenç, diaca màrtir; sant Anastasi, monjo i sant Victor, màrtir.

Festa major a Ager, Besalú, Cabrera de Mar, Castellbisbal, Espinelves, Sant Vicenç dels Horts, Sant Vicenç de Montalt i altres pobles.

Dissabte, 23 de gener. Sant Ildefons, arquebisbe. Santa Emerenciana, verge i màrtir. Beat Francesc Gil de Frederic, màrtir.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

17 de gener. Diumenge. II de durant l'any. Lectures: Primera 1 S 3,3b-10.19, S 39, segona 1 C 6,13c-15a.17-20, tercera Jo 1,35-42.

18 de gener. Dilluns de la II setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 1 S 15,16-23, S 49, segona Mc 2,18-22.

19 de gener. Dimarts de la II setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 1 S 16-1-13, S 88, segona Mc 2,23-28.

20 de gener. Dimecres de la II setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 1 S 17,32-33.37.40-51, S 143, segona Mc 3,1-6.

21 de gener. Dijous. Sant Fructuós bisbe i màrtir i sant Auguri i sant Eulogi, diaques màrtirs. Lectures: Primera, He 10,32-36, S 33, segona Jo 17,11b-19.

(1 S 18,6-9;19,1-7, S 55, Mc 3,7-12).

22 de gener. Divendres de la II setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 1 S 24,3-21, S 56, segona Mc 3,13-19.

23 de gener. Dissabte de la II setmana de durant l'any. Lectures: 1 S 1, 1-4,11-12-19.23-27, S 79, segona Mc 3,20-21.

LITÚRGIA DE LES HORES

Setmana II

Diumenge, 17. 2on. Diumenge durant l'any.

Dilluns, 18. De Fèria.

Dimarts, 19. De Fèria.

Dimecres, 20. De Fèria.

Dijous, 21. Sant Fructuós, Sant Auguri i Sant Eulogi. Festa.

Divendres, 22. Sant Vicenç. Memòria obligatòria.

Dissabte, 23. De Fèria. Vesp.: I de demà.

HOMES I INSTITUCIONS

L'ha publicada el poeta Francesc Blancher i Puig

Una aportació rimada en homenatge a Verdaguer

Amb motiu del centenari del poema "Canigó" de mossèn Cinto Verdaguer i en homenatge seu, un altre poeta, Mestre en Gai Saber, Francesc Blancher i Puig, ha aplegat en un sol volum una aportació rimada molt valuosa.

Com comenta en el pròleg, Josep Colet i Giralt, "quan un poeta canta un altre poeta, es produeix com una mena de mixtura lírica, molt pròxima a l'elixir, que té propietats encisadores".

Que la poesia d'en Francesc Blancher té aquestes propietats ho demostra, entre altres raons, la munió de guardons que sempre ha obtingut en Jocs Florals, certàmens o competicions literàries de tota mena. També ha estat premiada l'aportació rimada que avui presentem.

Mossèn Cinto Verdaguer ha estat un home discutit en vida i després de mort: bescantat i àdhuc calumniat per uns i enaltit i estimat per altres. S'ha vessat molta tinta en aquest sentit, però entre els admiradors, que són la majoria, potser ningú no havia fet una apologia rimada del gran poeta vigatà. I aquest és el mèrit del Sr. Blancher, que canta Verdaguer, fa reviure els seus personatges i esbrina els seus símbols; segueix en vers la seva

biografia, les seves passes, els seus èxits i les seves frustracions. Encara més: el poeta Blancher s'endinsa en les vessants del gran Canigó per cantar èpicament no tan sols el cim geogràfic sinó els principals protagonistes del poema verdaguerià.

Francesc Blancher i Puig, doncs, mereix el nostre reconeixement tant per haver defensat la persona i obra literària de mossèn Cinto com per haver-

ho dut a terme en pulcra i clàssica poesia. Blancher no ignora la complexitat i feblesa humana del sacerdot-poeta, però, si és cert que "qui alça o enfonsa els pobles és Déu que els ha creat", com deia mossèn Cinto, també podem creure d'ell mateix —i ho canta bellament Blancher— que "si el peu li reliscava la Verge l'apuntalava".

FRANCESC GAMISSANS

ADULTS EN LA FE

Caritat i sentit social

JOAN GUITERAS i VILANOVA

Tractar de caritat i sentit social pot semblar una tautologia o una equivalència inútil. Perquè, com és obvi, la caritat té per objecte el pròxim i, per tant, recolza en una adequada visió de la realitat circumdant. Amb tot, en la vida humana, hi ha un ritme lent cap a la plenitud. I, de vegades, per dissort, els processos de creixença no es desenvolupen suficientment. Llavors no s'assoleix el fi que es pretenia. La persona no aconsegueix el seu òptim possible.

Hom, des de la més tendra infantesa, ha de superar el subjectivisme. La naturalesa humana, és clar, es basa en el "jo". Cada persona és ella mateixa i ha de mantenir aquesta identitat. Però ningú no seria ell mateix si oblidava l'existència dels altres.

En un món on cadascú va a la seva i els individus tendeixen a obrir-se pas a cops de colze, no és banal recordar el sentit social de l'existència. De fet, toquem amb persones tremendament egoistes, per a les quals els altres gaudeixen de molt poca entitat. El comportament social d'aquests subjectes ha de recórrer més camí. Tots hem de vetllar perquè les escapades de la nostra subjectivitat no deformin el manament de l'amor. Cadascú ha de fer examen de consciència de la seva sociabilitat. Analitzar només els altres és massa fàcil. Cal arriscar-se a l'aventura de desemmascarar-se a si mateix.

Personalitat plena

És important el sentit agut de ser persona. I no seria just diluir la personalitat en el medi social. Llavors els humans quedarien convertits en una mena de ramat. Encara que la nostra època ha sentit la urgència de proclamar el valor del grup, de l'equip, de la comunitat, etc., no obstant això, també té la d'exigir la vàlua irrenunciable de la persona com a tal. Sí, cal que la persona sigui considerada. Només així trobarem un equilibri integrador. S'ha de tenir present, però, que el vertader personalisme mai no defuig la realitat social, sinó que aquesta n'és una exigència. Perquè un no està sol i perquè l'existència només s'e-

difica a través de múltiples relacions i interaccions. La personalitat madura actua respectant el bé comú i afavoreix, d'aquesta manera, el de cada individualitat.

El creixement personal demana, doncs, una integració del sentit de jo i del de l'alteritat. Restar tancat en un mateix, no adonar-se del valor de les necessàries i cordials relacions humanes en les quals un viu implicat, només manifesta immaduresa. I, per altra banda, també donen aquest signe els qui se serveixen del fenomen social per escapolir-se dels problemes personals. L'escapada pot donar-se en determinades persones que militen políticament i religiosament. Subjectes que poden no tenir resoltos llurs problemes bàsics, personals i familiars, i que s'aboquen a arreglar els del carrer i de les diverses organitzacions.

Sentit d'Església

El fil d'aquests pensaments ens duu a considerar com el cristià es troba implicat en la comunitat. D'aquí que ha d'afinar el sentit d'Església. La fe, esdeveniment personal, és viscuda comunitàriament. El Regne s'edifica en la xarxa de les relacions interpersonals. Per això un s'ha d'adonar del valor de l'Església en la vida cristiana. I ha de procurar no estancar-se en el subjectivisme ni que sigui ple de fervor i bona voluntat.

És, doncs, en la consecució del procés de la maduresa que es requereix el veritable sentit eclesial. Una Església que és comunitat. Aquesta realitat és un do de Déu. De tal manera que és l'efecte de l'Eucaristia. "Que els qui men-

gem d'un sol pa i bevem d'un mateix calze formem un sol cos i una sola ànima." Bella expressió! Ascètica difícil! Cal maldar per la comunitat. Hom ha de suplicar Crist que la realitzi. Aquesta demanda comporta que la pròpia voluntat hi col·labori eficaçment. Renunciant, si és necessari, a les idees brillants, a les paraules obcedadores... Situants-se en un vertader sentit d'obediència. Aquí cal a molts madurar seriosament. Sentiments reals de comunitat!

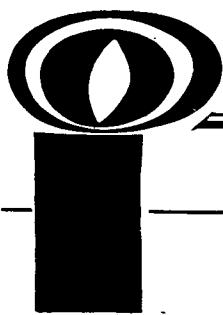
Solidaritat eficaç

L'Església-comunitat mai no podrà romandre estancada en si mateixa. La caritat li farà saltar la pròpia cleda. Llavors, la comunitat cristiana se sentirà com connaturalment duta cap als homes. Aquesta, en efecte, és la seva raó de ser. Església missionera, camí vers els homes!

Aquest dinamisme fa que els creients se sentin esperonats a la solidaritat. I en això, tot i que convenen progressos, vull deixar constància de molts cristians que, aquests darrers anys, s'esforcen per remeiar les necessitats del moment. Ho han fet grans institucions eclesials, però també molts cristians de les nostres parròquies. I d'aquesta realitat cal donar-ne gràcies a Déu.

S'ha d'afegir, doncs, que la caritat és molt concreta, que demana treballar en les necessitats que detecta, que aixeca la veu per a indicar camins de millora... El creient no resta només en les bones intencions, sinó que procura actuar amb comprensió dels esdeveniments. I així és patrimoni de "grans cors que comprenen les necessitats del seu temps". Com indica un autor, "no hi ha lloc per a l'abstracció, ni per al somni idealista; ja ningú no pot dir: ¿Qui es el meu pròxim? Perquè és molt clar".

Aquí sí que es requereix mesurar les necessitats reals, tenir consciència de l'oportunitat, obviar el simplisme i els prejudicis. I també vol un treball eficaç en el terreny social. Una gojosa responsabilitat que cal actuar! Perquè el Mestre ens indicà ben clarament la primacia del seu manament de l'amor. Tal com ell va fer.

“PARLEU, SENYOR, QUE EL VOSTRE SERVENT US ESCOLTA”

Llegim avui la vocació profètica del noi Samuel. Dins del context d'aquesta vocació, el text remarca les disposicions personals de servei i disponibilitat d'aquell jove. Samuel està acostumat al servei: és el servent d'Elí. Quan comprèn que aquell qui el crida és el seu suprem Senyor, es posa davant d'ell en una actitud de servei incondicional. Sap que, com a servent, la seva missió consisteix a complir la voluntat del seu Senyor, qualsevulla que aquesta sigui.

Lectura del primer llibre de Samuel (3:3b-10.19)

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: “Aquí em teniu”. Corregué cap a Elí i li digué: “He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu”. Elí replicà: “No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir”. I el noi se'n anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: “He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu”. Elí replicà: “Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir”.

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: “He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu”. Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: “Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta”. El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: “Samuel, Samuel”. Ell li respongué: “Parleu, que el vostre servent us escolta”.

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

“DÉU MEU, VULL FER LA VOSTRA VOLUNTAT”

El salm d'avui prolonga la nostra meditació sobre la lectura anterior, oferint-nos també la visió del qui té gravada al cor la llei del seu Déu, i té com a suprema aspiració oferir a Déu el sacrifici espiritual del compliment perfecte de la seva voluntat. La carta als cristians hebreus aplica a Crist, en entrar al món, els sentiments d'aquest salm, tot afegint que “a nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta voluntat de Déu” (He 10,10).

Salm 39: 2 i 4ab,7,8-9,10 (R.: 8a i 9a)

Tenia posada l'esperança en el Senyor,
i ell, inclinant-se cap a mi,
ha inspirat als meus llavis un càntic nou,
un himne de lloança al nostre Déu.

R.: Aquí em teniu: “Déu meu, vull fer la vostra voluntat”.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis,
i m'heu parlat a cau d'orella;
no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: “Aquí em teniu:
com està escrit de mi en el llibre,
Déu meu, vull fer la vostra voluntat,
guardo la vostra llei al fons del cor”. R.

Anuncio amb goig la salvació
davant el poble en dia de gran festa.
No puc deixar d'anunciar-la;
ho sabeu prou, Senyor. R.

El camí de l'Església i la unitat de tots els cristians

• Perquè tots siguin u

“L'Esperit promou en tots els deixebles del Crist el desig i la col·laboració perquè tots s'uneixin en pau, en un ramat i sota un sol pastor, tal com el Crist va determinar”. El camí de l'Església, d'una manera especial a la nostra època, està marcat pel signe de l'ecumenisme; els cristians cerquen les vies per a reconstruir la unitat, per la qual el Crist invocava el Pare pels seus deixebles el dia abans de la passió: “perquè tots siguin u; com vós, Pare, sou en mi i jo en vós, que ells també siguin u en nosaltres, i que el món cregui que vós m'heu enviat” (Jo 17:21). Per tant, la unitat dels deixebles del Crist és un gran signe per a suscitar la fe del món, mentre que llur divisió constitueix un escàndol.

El moviment ecumènic, sobre la base d'una consciència més lúcida i difosa de la urgència d'arribar a la unitat de tots els cristians, ha trobat per part de l'Església catòlica la seva expressió culminant en el Concili Vaticà II. Cal que els cristians aprofundeixin en ells mateixos i en cadascuna de llurs comunitats aquella “obediència de la fe”, de la qual Maria és el primer exemple i el més clar. I donat que “precedeix amb la seva llum el poble de Déu en marxa, com a signe d'esperança segura i consol”, “és un gran goig i consol per a aquest sant Concili el fet que tampoc no faltin entre els germans desunits els qui tributen el degut honor a la Mare del Senyor i Salvador, especialment entre els Orientals”.

• Dos aspectes inseparables

Els cristians saben que llur unitat serà assolida de debò només si es fonamenta en la unitat de llur fe. Han de resoldre discrepàncies de doctrina no pas lleus sobre el misteri i el ministeri de l'Església, i a vegades,

també sobre la funció de Maria en l'obra de la salvació. Els diversos col·loquis, tinguts per l'Església catòlica amb les Esglésies i les Comunitats eclesials d'Occident, convergeixen cada vegada més sobre aquests dos aspectes inseparables del mateix misteri de la salvació. Si el misteri del Verb encarnat ens permet d'entrellucar el misteri de la maternitat divina i si, al seu torn, la contemplació de la Mare de Déu ens introdueix en una comprensió més profunda del misteri de l'Encarnació, el mateix hem de dir del misteri de l'Església i de la funció de Maria en l'obra de la salvació. Aprofundint ambdós aspectes, il·luminant l'un per mitjà de l'altre, els cristians desitjosos de fer —tal com els ho recomana llur Mare— el que Jesús els digui (cf. Jo 2:5), podran caminar junts en aquell “pelegrinatge de la fe”, de la qual Maria és encara exemple i que ha de guiar-nos a la unitat volguda per llur únic Senyor i tan anhelada pels qui escolten atentament allò que avui “l'Esperit diu a les Esglésies” (Ap 2: 7,11,17).

Mentrestant n'és un bon auguri que aquestes Esglésies i Comunitats eclesials concordin amb l'Església catòlica en punts fonamentals de la fe cristiana, àdhuc pel que fa a la Verge Maria. En efecte, la reconeixen com a Mare del Senyor i consideren que això forma part de la nostra fe en el Crist, veritable Déu i veritable home. Aquestes Comunitats miren Maria que, al peu de la Creu, acull com a fill seu el deixeble estimat, el qual al seu torn l'acull com a mare.

¿Per què, doncs, no mirem cap a ella tots junts com a Mare comuna nostra, que prega per la unitat de la família de Déu i que ens “precedeix” a tots al davant del llarg seguici dels testimonis de la fe en l'únic Senyor, el Fill de Déu, concebut en el seu si virginal per obra de l'Esperit Sant?

(De l'Encíclica del papa

Joan Pau II, “LA MARE DEL REDEMTOR”)

“ELS VOSTRES COSSOS SÓN MEMBRES DE CRIST”

Els creients participaran de la glòria del Crist fins i tot en el cos: desaparegudes les seves funcions, esdevindrà un cos espiritual. El poder vivificador del Senyor gloriós convertirà els homes en cos seu: així és constituïda l'Església com a realitat visible. La dignitat del cos humà queda encara més realçada pel fet que formem amb el Senyor “un sol esperit” (17): som el santuari de l'Esperit Sant (19) i hem estat adquirits amb el preu de la sang de l'aliança.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (6:13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador peca contra el seu propi cos.

¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? ¿No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: glorifiquem-lo en el vostre cos.

“VEIEREN ON S'ALLOTJAVA JESÚS, I ES QUEDAREN AMB ELL”

L'evangelista resumeix, en breus paraules, el moment decisiu en què Jesús comença a reunir deixebles —els més significatius— entorn seu. El testimoni de Joan es concreta, el Baptista exerceix la seva missió de precursor (36). Els deixebles pregunten misteriosament pel lloc on Jesús “roman” —“¿On us allotgeu? (38)—, que és el llenguatge de la comunió (vegeu el capítol 15 de Joan). La resposta es fa amb el llenguatge de la fe (“venir”, “veure”) i es completa amb el “quedar-se”. D'aquí sorgeix el testimoni fraterno i la paraula transformadora de Jesús. ¿No és aquest, encara, el procés de tot home que s'acosta a Jesús? Del testimoni indicatiu fins a la comunió amb Jesús, passant pel “veure-creure” i projectant-se fins a dir a l'altre: “Hem trobat el Messies” (41).

Lectura de l'evangelí segons sant Joan (1:35-42)

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: “Mireu l'anyell de Déu”. Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: “¿Què voleu?” Ells li digueren: “Rabí”, que vol dir ‘mestre’, “¿on us allotgeu?” Jesús els respon: “Veniu i ho veureu”. Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: “Hem trobat el Messies”, que vol dir ‘l'Ungit’. I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: “Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra”.

LA BÍBLIA A L'ABAST

El camí de l'obediència

Tota la força del salm responsorial d'avui recau sobre els versets 8-9: **Per això us dic: Aquí em teniu: com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vull fer la vostra voluntat, guardo la vostra llei al fons del cor.** És l'actitud del Servent de Jahvè, que la primera lectura ens ha fet contemplar. Enfront de la presumpció de voler-se igualar a Déu i tenir al nostre albir les benediccions i malediccions del present i del futur —que és l'arrel pregona de tot pecat—, el Servent de Déu tira pel camí de l'obediència, com al millor —de fet, l'únic— viarany que ens mena a la vertadera construcció de la personalitat humana. No es tracta pas de manca de personalitat ni de cap mena d'immaduresa que fa que el Servent es refugii en la claudicació del seu voler, per fer el que un déu més o menys arbitrari li exigeix. No es tracta de ser esclau de ningú, ni tan sols esclau de la divinitat: el Servent ofereix el sacrifici del seu servei, que arrenca de la més genuïna llibertat i es fonamenta en l'amor veritable. Tot plegat fa que vegi les coses de la vida sota la llum del ver realisme, tal com són —tal com Déu les ha fetes— i no sota cap enlluernament subjectivista. Camina a la llum de la fe, que es nodreix de la revelació de Déu, manifestada també en la seva llei. Per això exclama: **Guardo la vostra llei al fons del cor** (v. 9b). La llei de Déu, acollida amb amor i amb reverència, se li converteix així en una mena d'ànima vivificadora de tota la seva realitat humana. Una ànima que al mateix temps que l'omple de llum interior, el porta a caminar rectament pels camins de la justícia —**vull fer la vostra voluntat** (v. 9a)— i, fent-lo totalment disponible a l'acció amorosa de Déu —**Per**

Faci's la vostra voluntat

(Salm 39 -H. 40-: 2 i 4ab. 7. 8-9.10
R.: 8a i 9a)

JOSEP M. ARAGONÈS

això us dic: Aquí em teniu (v. 8a)—, li dóna la pau de l'obra de Déu acomplerta segons el projecte diví —tot es fa tal **com està escrit de mi en el llibre** (v. 8b). Ens trobem a les antípodes de fals paradís somniat per Adam. I després de la llarga i tristíssima aventura de la humanitat, sorgida de la revolta del primer home i consolidada per la revolta de cadascun de nosaltres, el nou Adam —Jesucrist, el Fill de Déu fet home— ens mostra que l'autèntic paradís digne d'aquest nom, és el projectat i realitzat per Déu i posat al servei de la construcció de l'home.

El fonament de l'esperança

L'esperança cristiana no es fonamenta en ningú més que en el mateix Déu. Som obra seva i és ell el qui sap què som i com som. Ell també és el nostre camí. Un camí de meravelles i de sorpreses inaudites. És el que ens diu el salmista en els vv. 2-4 del nostre salm, i que en el leccionari de la missa avui es fon en la primera estrofa del salm responsorial. **Tenia l'esperança posada en el Senyor** (v. 2a). "Esperant, esperava en el Senyor", com diu la Vulgata

en un hebraisme que indica la força i la radicalitat de l'esperança —una esperança apassionada— del salmista. I aquesta esperança heroica no s'ha vist pas defraudada —i ell, **inclinant-se cap a mi** (v. 2b)—: Déu s'ha abaixat fins al nivell de l'home. En el salteri, aquest inclinar-se de Déu fins a posar-se a la situació de l'home, té una finalitat molt concreta: escoltar el clam del salmista (v. 2c) i entrar en acció urgent d'alliberació (vv. 3-4ab). En la intenció del salm responsorial se'n fa una lectura eclesial —i gairebé m'atreiria a dir de cristologia total—: Identificat el Servent de Jahvè de la primera lectura que ha precedit el cant el salm, amb Jesucrist, ara som convidats a veure com la nostra assemblea reunida per a la celebració de l'eucaristia, fa present en el nostre món concret el Crist total —el Cap i els membres del Cos de Crist—, l'Església. És aquesta Església que espera amb una esperança heroica únicament en el Senyor, la que experimenta aquesta acció alliberadora de Déu. En el misteri pasqual, que està celebrant, és el Fill de Déu que s'ha inclinat cap a ella i li ha inspirat als seus llavis un càntic nou, un himne de lloança al nostre Déu

(vv. 2b i 4bc). És el "càntic" de l'eucaristia, que al mateix temps que oferim a Déu la **Victima pura, santa i immaculada**, ens posa Déu tant a l'abast nostre, que ens dóna com al nostre pa de cada dia i ens fa a tots lloança per al nostre Déu. Ni en somnis no podíem imaginar res de semblant. És l'acció de Déu, la qui ens fa fermes en la nostra esperança.

Missioners de l'esperança

A tots els qui celebrem l'eucaristia se'ns demana que siguem testimonis de Jesucrist en el món. El càntic nou, que el Senyor ens ha posat als llavis, cal que sigui cantat a ple pulmó i amb tota valentia enmig dels homes i de les dones de la nostra societat. Hem de ser missioners de l'esperança en un món desesperat. És el que el salm ens convida a fer. **Anuncio amb goig la salvació davant el poble** (v. 10ab). La nostra missa no pot conèixer límits ni fronteres. Té uns moments de gran intensitat comunitària, però cal que continuï després, sempre i a tot arreu. És de la celebració de l'eucaristia que ha d'arrencar el nostre compromís de la consagració del món, de l'evangelització dels homes i de les situacions humanes de la nostra vida concreta ara i ací. I no es tracta d'una opció que podem seguir o deixar-la córrer: es tracta del nostre deure. **No puc deixar d'anunciar-la; ho sabeu prou, Senyor** (v. 10cd). El salmista s'anticipa en el crit apassionat de sant Pau: **Ai de mi, si no predico l'evangeli!** (1C 9:16). Vet aquí el nostre compromís de "celebrants" de l'eucaristia, que està ben lluny de limitar-se al rutinari i irresponsable "oir missa". Ens cal ser testimonis de l'esperança en el Senyor.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres. Sav 13,1

La figura d'aquest il·lustre geòleg català, deixeble del Dr. Almera i també, fins a cert punt, de Font i Sagué, és prou interessant i important per a parlar-ne amb una certa extensió. De fet no ha estat tan estudiada com la de Mn. Font i Sagué, però n'explicarem el que sabem.

Anys de Seminari i primers estudis

La primera part de la vida de Marian Faura i Sans és molt semblant a la de Font i Sagué. Va néixer a Barcelona el 4 d'agost de 1883; era, doncs, deu anys més jove que Mn. Norbert. Quan va entrar al Seminari als onze anys el va conèixer quan encara era seminarista i en va rebre classes particulars. De seguida se sentí atret per la personalitat del company i s'establí entre els dos una autèntica amistat. Faura i Sans fou ordenat de sacerdot el 1908 vuit anys més tard que Font i Sagué i, com ell, estudià un any a la universitat de Barcelona, que va ser el mateix curs últim de la seva carrera eclesiàstica, i després se n'anà a Madrid on es doctorà en Ciències Naturals el 1912 amb la qualificació de "Sobresaliente". La seva tesi doctoral "Sintesi estratigràfica de los terrenos primarios de Cataluña" es publicà el 1913 com una memòria de la "Real Sociedad Española de Historia Natural". Mentre era a Madrid, el 1910, li arri-

bà la notícia de la mort del seu estimadíssim Mn. Norbert, que el va afectar profundament. Poques setmanes després publicava una extensa nota biogràfica del finat al "Boletín de la Real Sociedad Española de Historia Natural". És admirable que sense moure's de Madrid pogués redactar una notícia tan completa. L'explicació cal trobar-la pel coneixement que en tenia motivat per l'apreci i el desig d'imitar-lo.

Professor i investigador

El 1913, de retorn a Barcelona, ja aconseguia, per oposició, el nomenament de professor auxiliar numerari de botànica i mineralogia, essent-ne el Dr. Vila Nadal, deixeble de batxillerat del Dr. Almera, al catedràtic numerari de la Facultat de Ciències de Barcelona. Des de 1916 fou professor en propietat de geologia de l'Escola Superior d'Agricultura. El 1915 succeïa al Dr. Almera en la direcció del Mapa geològic de la província de Barcelona, que precisament aleshores canvià de nom: "Servei del Mapa

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

Geològic de Catalunya", passant a dependre de l'Institut d'Estudis Catalans. I el 1918 rebé el nomenament de Regent de la Secció de Paleontologia del Museu de Ciències Naturals.

No és estrany que, essent el braç dret del Dr. Almera en substitució de Font i Sagué, des del seu retorn de Madrid el 1913, hom li encarregués la continuació de l'obra almeriana. Ell, certament, s'ho va agafar amb il·lusió i emprengué la composició del sisè full del mapa que comprenia l'àrea del Vallès i Sant Llorenç del Munt. Però aquest full no va arribar a editar-se, ja que la Mancomunitat de Catalunya el 1919 establia les bases per la confecció del mapa de tot el Principat a l'escala d'1:100.000 en comptes de la d'1:40.000, que havia estat l'emprada per Almera. D'aquesta manera es podia anar més ràpid, encara que amb la nova escala es perdia força detall. Faura i Sans va dirigir la confecció de sis dels 43 fulls

que componien el projecte, que per ordre cronològic són els següents: Vilafranca del Penedès (1922), Sant Feliu de Guíxols (1923), Les Gules de l'Ebre (1923), Vilanova i la Geltrú (1923), Tortosa (1923) i Barcelona (1924). Però el 1923, amb l'adveniment de la Dictadura de Primo de Rivera van ser suspeses les activitats del Servei del Mapa que depenia de la Mancomunitat.

Igual que Font i Sagué, era membre del Centre excursionista de Catalunya (segurament des del 1902 o 1903); i hi destacà com un dels principals promotores de les activitats de la Secció de Geologia i geografia física i en fou elegit president el 1918. Fou per iniciativa seva la gran exposició de més de dos-cents documents cartogràfics, dels quals uns vint-i-cinc del Principat eren anteriors a 1830.

El total de publicacions del Dr. Faura i Sans arribà a unes 270, de les quals 160 foren de temes estrictament geològicopaleontològics. Va viatjar moltíssim per l'estranger i visità museus i institucions de França, Portugal, Suïssa, Itàlia, Aleman-

nya, Àustria, Hongria, Polònia, Bèlgica, Romania, Anglaterra, Holanda, Suècia, Noruega, Finlàndia i Rússia. A més de pertànyer a la Société Géologique de France, era membre d'altres societats científiques estrangeres, de dues alemanyes i de l'"Accademia Romana dei Nuovi Lincei" d'Itàlia. La seva col·laboració amb professors estrangers també fou relativament nombrosa. Destaquem la monografia "Sur les Bryozoaires des terrains tertiaires de la Catalogne", en col·laboració amb F. Canu.

Hem dit que el Dr. Faura va ser el braç dret del Dr. Almera els últims anys de la vida del canonge. A més d'ajudar-lo a la confecció dels fulls 4 i 5 del Mapa geològic de la província, va ser qui es va encarregar de la revisió i trasllat al "Museu de Catalunya" del material paleontològic de més de 7.000 exemplars, recollits i estudiats durant els trenta anys de labor cartogràfica. Aquell "Museu de Catalunya", antic Museu Martorell, fou considerat per Faura com una realització de gran importància en ordre a la geologia del Principat. Hi veia el punt de reunió de l'Escola Catalana de geologia, inaugurada pel Dr. Almera i el Dr. Vidal. Però totes les seves esperances restaren frustrades en arribar la dictadura de 1932. Segur que això provocà ja una certa crisi en el seu esperit. Crisi que s'incrementà per altres causes. En parlarem la setmana que ve.

Pregària per la unitat 1988

“L'amor de Déu treu fora la por”

Suggeriments per a cada dia de l'Octavari

Dia primer (18 de gener)

Tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu, perquè Déu és amor (1 Jn 4,7-8).

Lectures: Jeremies 31,31-34. Em coneixeran tots.

Salm 145: Són camins de bondat els del Senyor.

Efesis 3,14-21: Coneixereu l'amor de Crist Joan 17,20-26: Els he fet conèixer el vostre nom.

En l'Evangeli de Joan (17,20-26) hom hi troba l'acompliment de l'Aliança nova anunciada per Jeremies (31,31-34): Jesucrist és per als qui creuen en ell talment l'amor del Pare i obre un nou camí per al coneixement del Pare mateix.

La carta als Efesis reprèn aquesta meditació per afirmar: “Vosaltres arribareu a conèixer la immensitat de l'amor de Crist que sobrepassa tot coneixement. Així arribareu a aquella plenitud que és la plenitud de Déu” (3,19).

Els creients són els qui saben descobrir les obres de l'Amor del Pare i saben proclamar-les: “Són camins de bondat els del Senyor, les seves obres són obres d'amor” (S 145,17).

El missatge d'aquest primer dia hauria de ser la base del camí de la unitat; un camí que, des de fa temps, ha quedat expressat en aquesta afirmació: “Per tal d'unir-se, cal estimar-se; per estimar-se, cal conèixer-se; per conèixer-se, cal que un i altre vagin al mutu encontre” (Cardenal Mercier).

Intenció de pregària: Avui preguem per tal que, davant les pors del món i dels cristians, les nostres Esglésies, encara separades, siguin els testimonis del Déu únic que és l'amor i que es compromet en el camí de l'amor com a camí del veritable “coneixement”.

Dia segon (19 de gener)

Veient com Déu s'ha avançat a estimar-nos, estimem també nosaltres (1 Jn 4,19).

Lectures: Jeremies 31,1-9: T'estimo amb amor etern. **Salm 103:** L'amor del Senyor és de sempre i dura sempre.

Efesis 1,3-14: Hem estat escollits a ser fills d'adopció.

Joan 15,12-17: Sóc jo qui us he escollit.

Quan Israel havia caigut al fons de la tristesa, Jeremies li fa albirar el “retorn” i l'encoratja recordant-li l'amor del Déu que ha anat al seu encontre, al desert, i que amb amor etern i per fidelitat l'atreu vers ell (31,1-9).

Déu ens ha escollit en Jesucrist abans de la creació del món i ens ha escollit perquè ens ha estimat (Ef 1,3-14).

El Senyor embolcalla els qui creuen en ell amb una tendresa i una bondat plenes de fidelitat (S 103).

L'amor de Crist és la font, la mida, el model del nostre amor perquè tots nosaltres hem estat escollits i estimats per Déu en el Crist (Jn 15,12-17).

Les divisions entre els cristians i entre els homes ens fan por. ¿On trobarem la força per vèncer la por i superar les divisions? Certament que no en les nostres pròpies forces efímeres i sempre ambigües, sinó que la trobarem en aquesta certa força i consoladora del “Déu

que s'ha avançat a estimar-nos” i que ens estima amb amor etern.

Intenció de pregària: Avui preguem perquè en cadascuna de les Esglésies tots hi reconeguem aquesta gran i joiosa veritat. “Déu s'ha avançat a estimar-nos”, base de tota la tasca d'evangelització.

Dia tercer (20 de gener)

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell (1 Joan 4,9).

Lectures: Deuteronomi 30,15-20: Escull la vida perquè visquis.

Salm 26,6-10: En vós hi ha la font de la vida.

2 Corintis 5, 14-17: Perquè no visquin ja per ells mateixos Joan 10,7-10: He vingut perquè tinguin vida abundant.

La característica més gran de la relació de Déu amb el seu poble és el perdó, aquesta paraula extraordinària de reconciliació i de gràcia (S 130).

La seva acció transforma radicalment la nostra condició d'homes pecadors (Is 1,16-18).

Aquest do d'amor i de reconciliació ha trobat la seva plena realització en el do de Jesucrist que ha vingut “a donar la seva vida com a preu de rescate per tots els homes” (Mt 20,25-28).

Salm 130,1-8: Ell redimeix Israel de totes les seves culpes.

Colossencs 2,11-15: Ha perdonat totes les nostres culpes. **Mateu 20,25-28:** Ha vingut a donar la seva vida com a preu de rescate per tots els homes.

seva transfiguració en el Crist glorificat (Fets 3,20-26).

Les amenaces que posen en perill la supervivència de la humanitat són signes dels temps que haurien de fer que les Esglésies actuessin conjuntament com a heralds dels justos judicis misericordiosos d'amor.

En l'amor infinit i misericordiós de Déu es desenrotlla la història d'Israel i de tots els pobles: història de pecat, però inseparablement història d'amor i de salvació.

Intenció de pregària: Preguem perquè les Esglésies preguin una consciència més viva del fet que elles han de proclamar a tots els homes, per mitjà de la seva unitat, el missatge de l'amor salvador.

Dia sisè (23 de gener)

Déu ens ha fet el do de compar-

Tal com s'ha anat fent en els darrers anys, també aquest el Secretariat romà per la unitat dels cristians ha suggerit un lema que presideixi l'octavari de pregària per la unitat dels cristians. Aquest any el lema escollit ha estat L'amor de Déu treu fora la por (1 Joan 4,18b) i demana dels cristians de saber superar totes pors encara no vençudes, hereves del passat, a fi de progressar vers la plena comunió en la caritat i la veritat.

Juntament amb aquest lema es proposen també unes lectures bíbliques i unes intencions diàries de pregària que van desenrotllant el contingut del text de la primera carta de sant Joan (4,7-21) que ens parla de com l'amor ve de Déu i arrela en la fe.

Aquest lema i aquests textos han estat preparats aquest any per un comitè mixt de representants de l'Església catòlica i del Consell Ecumènic de les Esglésies. Aquest comitè ha treballat sobre un projecte inicial preparat per una comissió mixta format per valdesos i catòlics.

L'origen de tot es troba en Déu: la creació està plena a vessar de la seva bondat, de la seva fidelitat, de la seva justícia: aquests són els signes tangibles del seu amor. D'ell brollen totes les coses. Només ell és font de vida (S 36,6-10).

Però aquesta vida, que és do de Déu, pot —com tot do— ser acollit o refusat: escollir la vida que ens és oferta per a nosaltres l'única esperança de salvació (Dt 30,15-19).

En el Crist, aquest do de la vida s'ha manifestat de la manera més total i més plena: en ell podem viure en veritat i en plenitud (Jn 10,7-10).

Crist ha mort i ha ressuscitat per tal que nosaltres no visquem ja per nosaltres mateixos sinó que visquem com a criatures noves per l'impuls del seu amor (2 C 5,14-17).

En l'amor de Crist, les Esglésies reben una força sempre nova per fer front a tot quant amenaça la vida de l'home i a tot el que pot atemptar la seva dignitat.

Intenció de pregària: Preguem per tots aquells i aquelles que viuen en el sofriment, en l'angoixa de la mort, a causa de situacions sovint dramàtiques (guerra, fam, atur, malaltia...).

Dia quart (21 de gener)

No som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats (1 Joan 4,10).

Lectures: Isaïes 1,16-18: Els vostres pecats es tornaran blancs com la neu.

A la creu ell ens ha alliberat de la condemna que pesava sobre la nostra vida; de morts que érem a causa del pecat, ha fet de nosaltres éssers vius (Col 2,11-15).

La lliçó del perdó és fonamental per al camí de l'ecumenisme: no hi ha pas justos, per un costat, i pecadors, per un altre; només hi ha persones agraciades, cridades a viure en la comunió dels fruits del perdó de Déu. Cal que perdonem, així com esperem ser perdonats.

Intenció de pregària: Preguem avui per aquells que no senten la necessitat de ser perdonats i de perdonar.

Dia cinquè (22 de gener)

El Pare ha enviat el seu Fill perquè fos el salvador del món (1 Joan 4,14).

Lectures: Deuteronomi 18,15-18: Suscitare un profeta. **Isaïes 12,1-6:** Aquest és el Déu que em salva. **Fets 3,20-26:** Farà venir els moments de la restauració universal. **Joan 3,13-18:** Déu ha enviat el seu Fill al món perquè el món sigui salvat per ell.

A través dels segles, Déu ha anat seguint un únic disseny de salvació pels homes i l'univers; per mitjà dels profetes que va suscitar al llarg de la història d'Israel (Dt 18,15-18) era reconegut com al Déu salvador que perdona i allunya tot temor (Is 12,1-6). D'aquesta manera preparava l'acció més forta del seu amor: enviar el seu Fill perquè el món fos salvat (Jn 3,13-18). Des d'aleshores el món té el seu centre de vida i la font de la

tir el seu Esperit (1 Joan 4,13).

Lectures: Joel 3,1-5: Abocaré el meu esperit sobre tot-hom.

Salm 27,1-6: El Senyor m'il·lumina i em salva.

1 Corintis 12,4-11: Hi ha diversitat de dons, però l'Esperit és un de sol.

Joan 7,37-39: Naixeran rius d'aigua viva de l'interior dels qui creuen en mi.

L'Esperit Sant és el do de Jesús glorificat (Jn 7,39). Aquest do és el fruit de la redempció que ell ha realitzat. És la redempció en acte, amb totes les seves riqueses impenetrables i amb el seu dinamisme imprevisible, que permet de superar tota por (S 27,1-6).

L'Esperit Sant realitza la unió de Déu amb els homes i dels homes amb Déu (1 Jn 4,13) és el qui fa sorgir els profetes (Jl 3,1-2); és “el riu d'aigua viva”, que alegra la ciutat de Déu, l'Església, fent-la fecunda per mitjà dels carismes i dels ministeris que n'expressen i n'alimenten la vitalitat (1 Cor 12,7ss).

Per construir la ciutat de l'home, a la mida de l'home, en la pau, la prudència i l'esperit empenyor dels homes no basta; cal fonamentar-se en la promesa de Déu: “Us donaré un cor nou i posaré en vosaltres un esperit nou; trauré de vosaltres el cor de pedra i us donaré un cor de carn” (Ez 36,26).

Intenció de pregària: Preguem perquè els dons i els ministeris s'exerceixin en cada Església segons el poder de l'Esperit Sant per al servei de la unitat i del Reg-

ne de Déu.

Dia setè (24 de gener)

Nosaltres mateixos hem contemplat com el Pare ha enviat el seu Fill i en donem testimoni (1 Joan 4,14).

Lectures: Isaïes 43,10-13: Vosaltres sou els meus testimonis.

Salm 40,10-12: Anuncio la salvació enmig del poble.

2 Corintis 4,1-6: A la presència de Déu, ens recomanem a la consciència de tothom dient la veritat.

Joan 1 40-51: Vine i ho Veuràs.

El poble de Déu dona testimoni per la seva existència que Déu té el poder de salvar (Is 43,10-13), i proclama reconeixent la salvació que ve d'ell, la fidelitat, la veritat i l'amor de Déu (S 40,10-12).

Quan la salvació esdevé realitat en Jesucrist, el testimoniatge pren força i veritat (2 Cor 4,1-6). El sentit del testimoniatge és el de conduir l'altre a l'encontre de Crist (Jn 4,40-51).

Més enllà de les separacions que existeixen encara entre nosaltres, l'Esperit Sant ens guia per donar testimoni en comú i davant de tothom d'aquesta veritat i d'aquest amor.

Intenció de pregària: Preguem perquè el testimoniatge dels cristians sigui humil, creïble i ferm. Preguem perquè el testimoniatge comú dels cristians sigui autèntic per al bé de la presència de Crist. Preguem perquè el testimoniatge comú dels cristians els obri més i més a la unitat per la qual Crist va pregar.

Dia vuitè (25 de gener)

L'amor de Déu treu fora la por (1 Joan 4,18b).

Lectures: Gènesi 3,1-11: He sentit la teva veu.

Salm 46,2-8: Déu ens és un castell de refugi. No temem res.

Fets 18,9-11: No tinguis por. No deixis de parlar. Vetillo per tu. **Mateu 8,23-27:** Senyor, salveu-nos!

Quan cerquem la seguretat en l'augment de riqueses o els refugis antiatòmics, oblidem que Déu és per a nosaltres un refugi segur (S 46,2-8).

Quan Déu surt al nostre encontre, aleshores descobrim la nostra “nuesa” (Gn 3,1-11).

Quan ens trobem enmig de la tempesta, la nostra torbació manifesta la feblesa de la nostra fe (Mt 8,22-27).

Però Crist ens assegura, gràcies a la seva presència, la possibilitat de fugir de la por i de dir, en veu alta, al món sencer quin és l'amor que Déu ens té (Fets 18,9-11).

Al terme d'aquesta setmana de pregària per la unitat, enfortits amb aquesta esperança, haurem d'enfrontar-nos als temors que viuen les nostres Esglésies i que hauran de viure en el camí de la unitat. Per més greus que siguin aquests temors seran superats gràcies al poder de l'Esperit Sant; sigui quina sigui la foscor d'alguns moments d'aquest camí, siguin quines siguin les “conversions” que s'hagin de fer, finalment aquests temors seran allunyats per l'amor de Déu.

Intenció de pregària: Preguem per tal que les nostres Esglésies creixin en la confiança per avançar sense temor pel camí de la unitat i donar, conjuntament, testimoni de l'amor de Déu.

El cardenal Ratzinger i els jueus

El prefecte de la Congregació per la doctrina de la fe, el cardenal Joseph Ratzinger, publicava una entrevista en el setmanari italià "Il Sabato" en què suggeria que els catòlics havien de buscar una línia teològica en la qual el judaisme trobés la seva realització en el cristianisme.

Aquesta proposició del cardenal sobre el diàleg judeocristià ha suscitat reaccions per part dels jueus dels EUA. El cardenal Ratzinger ha hagut de precisar el seu pensament. La seva explicació s'ha enviat als jueus americans mitjançant el cardenal Willebrands, president de la Comissió per les relacions amb el judaisme. Aquest és el text del cardenal Ratzinger:

—Un cristià ha de reconèixer la seva herència de l'Antic Testament, la fe d'Abraham. Segons la fe cristiana, la fe d'Abraham i la Primera Aliança s'han acomplert en Jesu-crist.

—Quan un jueu esdevé cristià (com va ser el cas d'Edith Stein), mai no ha d'oblidar o de perdre la seva heretat jueva.

—Es reconeix i es respecta el poble jueu en la seva fe i en la seva pròpia esperança.

—A través del diàleg s'espera superar els malentesos, el descobriment dels errors ajudarà a desenvolupar el coneixement, el respecte i l'amor veritable.

El text anglès traduït de l'alemany i transmès als líders jueus americans aporta algunes conclusions:

"Es important continuar les discussions polítiques del passat, però per arribar fins a les arrels. És per això que em sembla que el discurs del Sant Pare, especialment amb motiu de la beatificació d'Edith Stein, conté un missatge important. Precisament perquè els jueus no hi estan d'acord, pot haver-hi un diàleg real.

B.L.L.

Des del 1968, a la parròquia de Sant Mateu de Perpinyà

Cada diumenge se celebra una missa en català al Rosselló

Cada diumenge, a tres quarts de deu del matí, el canceller del bisbat de Perpinyà, monsenyor Paul Naudo, oficia una missa en català a la parròquia de Sant Mateu d'aquella ciutat de la Catalunya Nord. És una cita obligada per a tots els catòlics de Perpinyà, i d'altres pobles del voltant, que mantenen viva la flama del catalanisme.

Aquest és un cas aïllat al Rosselló. A la resta de les esglésies, llevat d'algunes excepcions que es produeixen de tant en tant, s'empra habitualment el francès. Queden llunyans els temps en què el bisbe Carsalade du Pont va menar una política decidida per impulsar el català. Fou ell qui va dir als rectors del Rosselló que fessin el sermó de la primera missa en català.

La situació, tanmateix, va canviar amb l'arribada a la diòcesi de monsenyor Bernat que va donar llibertat als rectors perquè cadascú fes el que volgués. Això va coincidir amb el trasllat cap a aquestes terres de molts rectors de França que lògicament varen fer servir, majoritàriament, el francès.

"Actualment —ens diu Paul Naudo— la presència del català en el culte i en les coses de l'església en general és mínima. Només hi és a la missa que oficia cada diumenge; l'assistència, però, és important". Ens comenta també que aquesta missa se celebra en català d'ençà de l'any 1968. La va començar mossèn Joan Perarnau que actualment és a Cotlliure.

La diòcesi de Perpinyà, segons que ens comenta el canceller del bisbat de Perpinyà, manté una relació activa i fructífera amb el bisbat de Girona. L'arquebisbe de Perpinyà, monsenyor Joan Chabbert, així com els seus col·laboradors, coneixen molt bé la problemàtica de l'església catalana.

Algunes manifestacions, com l'aplec de Font Romeu, que se celebra el 8 de setembre, apleguen un nombre important de ciutadans. Monsenyor Chabbert hi és present i aprofita l'avinentsa per

tenir un contacte directe amb els laics i recollir les seves inquietuds.

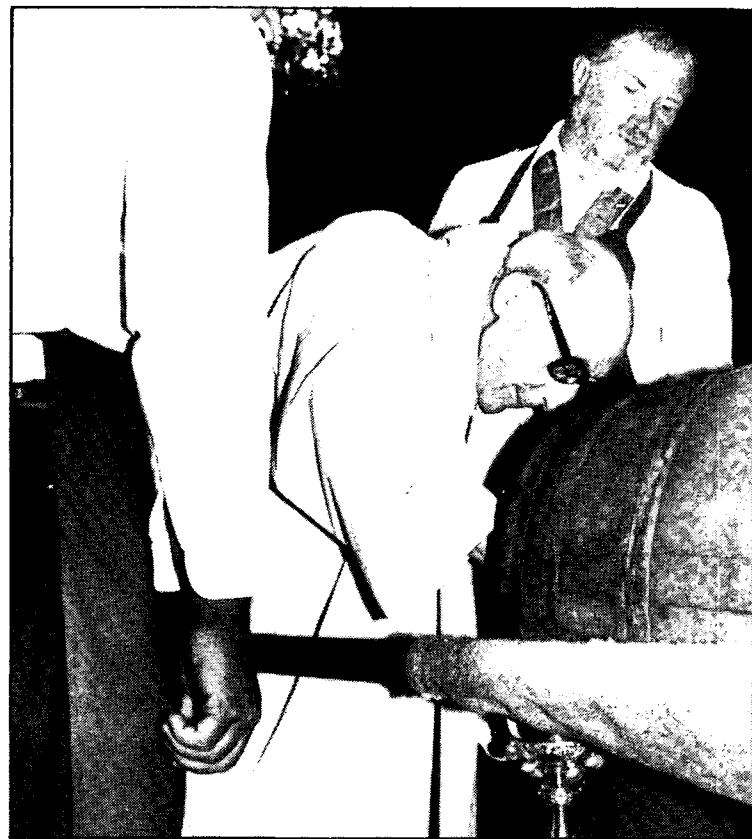
Moment d'efervescència

La diòcesi de Perpinyà viu actualment un moment d'especial efervescència ja que s'està preparant un sinode diocesà en què fonamentalment s'estudiarà l'organització pastoral. També es posarà l'accent en temes de tant d'interès i actualitat com la participació dels laics.

El nombre d'habitants del Rosselló és actualment de 339.681. La població catòlica és del 81%. Segons la darrera estadística, només el 12 per cent és practicant. La resta són cristians d'ocasió.

Paul Naudo no és del tot pessimista pel que fa al futur del català "perquè hi ha moviments com l'Escola Bressola que tenen una incidència remarcable". També fa esment de Ràdio Arrel i del curs de català de la Universitat i d'altres iniciatives reeixides com l'exposició de llibres en català que s'ha presentat recentment a Perpinyà. La producció editorial en català que surt del Rosselló, en canvi, és migrada. Gairebé tots els llibres són de la Catalunya del sud.

La presència, el testimoniatge de sacerdots com Paul Naudo és important. Fa poc ha celebrat els seus 50 anys de sacerdot. Ha pas-

El pare Naudo, en la benedicció del "vi nou" a la catedral de Perpinyà. Aquesta celebració es fa el 17 d'octubre, l'endemà de la festa de Sant Gal·dric, patró dels vinyaters.

sat moltes vicissituds a la seva vida. Va ser ferit a la guerra i fou presoner dels nazis a Alemanya. Va ser durant 21 anys el rector de Font Romeu on va impulsar la

construcció de l'església. També va ser el rector de Ribesaltes i l'arxiprest de Ceret.

TOMÀS PUNTI

Monsenyor Nguyen Minh Nhat, bisbe auxiliar de Xuan Loc, analitza la pràctica religiosa al seu país

"Els catòlics vietnamites professen la fe amb joia i coratge"

"El govern vietnamita ens autoritza a imprimir 180.000 missals. Només ens fa falta trobar 160 tones de paper".

A Lourdes, monsenyor Nguyen Minh Nhat, bisbe auxiliar de Xuan Loc, renova la crida que va fer, durant l'Assemblea plenària dels bisbes de França, monsenyor Nguyen van Lang, bisbe auxiliar d'Hanoi.

—Creu que la crida que va fer als bisbes de França monsenyor Nguyen van Lang va ser entesa?

La Conferència Episcopal francesa ha acceptat ajudar-nos. El govern vietnamita ha acceptat que s'imprimeixin els missals i confio que no tindrem cap problema per trobar el paper que necessitem.

—Vostè va participar en el recent Sinode sobre els laics a Roma. Quins temes va desenvolupar durant les seves intervencions?

Vaig parlar de la situació dels catòlics al Vietnam. Al Vietnam del Sud hem viscut moments d'angoixa després de la invasió dels comunistes el 1975. Els catòlics vietnamites s'anirien després de la Carta Pastoral de la nostra Conferència Episcopal, el 1980, que ens va donar com a lema "Viure l'Evangeli en el si de la nació".

—Per quina raó l'arquebisbe d'Hanoi, el cardenal Trinh Van Can, no ha pogut participar al Sinode sobre els laics del qual era president delegat amb els cardenals Lubachisky i Pironio?

Només puc dir que devia estar cansat, una mica malalt.

—Vietnam compta amb cinc milions de catòlics i té una població de cinquanta milions d'habitants. Hi ha a la seva diòcesi moltes conversions d'adults?

A la meua diòcesi de Xuan Loc, 3.000 adults reben el baptisme cada any. Aquest nombre de conversions s'explica per l'atracció que provo-

ca la joia dels catòlics que, amb coratge, professen la seva fe en un context poc favorable. Els ciutadans conversos vénen del budisme i de religions tradicionals que es basen en cultures ancestrals.

—Monsenyor Dien, arquebisbe d'Huế, que estava vigilat, diuen que ara té llibertat de moviments. ¿Ens pot confirmar aquesta informació? Sí, disposa d'una major llibertat de moviments que abans. Pot anar d'un cantó a l'altre de la ciutat d'Huế sense problemes. Tanmateix, no pot sortir de la ciutat.

—Poden els catòlics de la seva diòcesi anar al conegut pelegrinatge vietnamita de La Vang?

Només l'arxidiòcesi d'Huế organitza un pelegrinatge a La Vang. Els cristians d'altres diòcesis no poden anar-hi. Per anar d'una ciutat a l'altra, al Vietnam, cal una autorització oficial.

—Quin nombre de sacerdots es preparen per al sacerdoci a Xuan Loc?

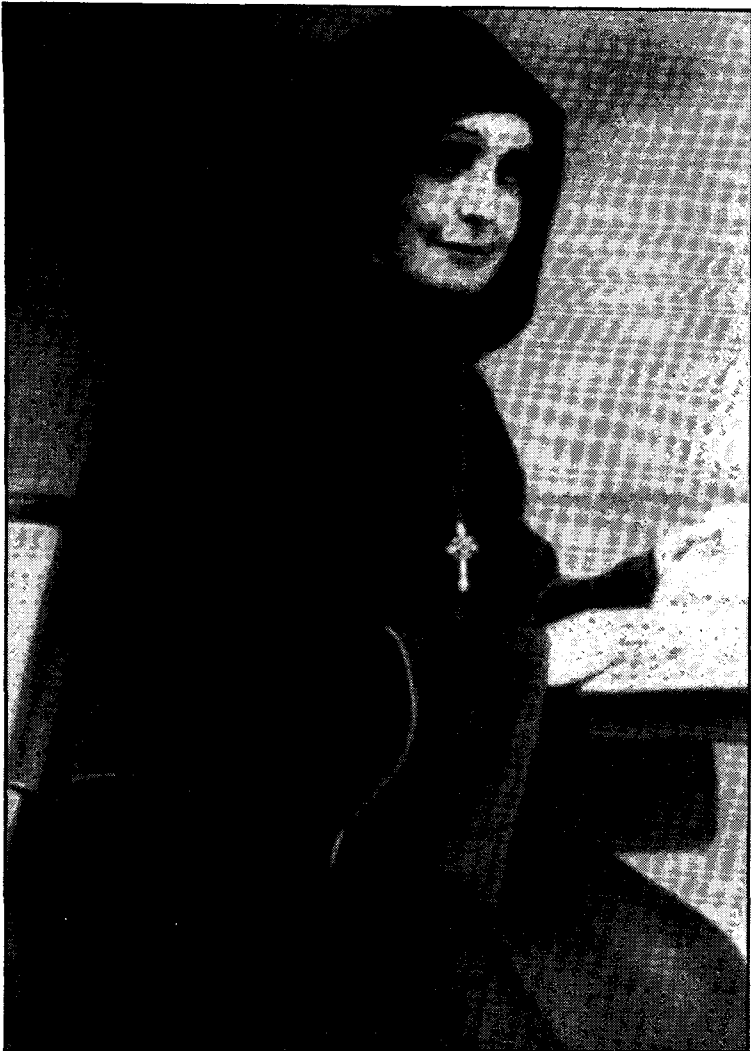
Des del 1975, 14 nous sacerdots han estat ordenats a la diòcesi. Dels 260 seminaristes de la diòcesi, seixanta podrien ser ja ordenats, però han d'esperar que els governs estudiïn els seus dossiers. De moment, treballen al camp i a les cooperatives.

—De quina manera els catòlics vietnamites expressen la seva devoció per Maria?

Molts catòlics del Vietnam es consagren a Crist a través de Maria. Els meus pares en feien recitar, almenys tres vegades al dia, "Déu vos salve Maria" en honor de la Immaculada Concepció. Una carta pastoral convida els 630.000 catòlics de la diòcesi de Xuan Loc a recitar solemnement el Rosari, cada dissabte, durant l'any marí, a cadascuna de les 200 parròquies. Les famílies es reuneixen al voltant de petits altars instal·lats a llurs domicilis per resar el rosari.

2a. TROBADA MISSIONERA SEGLAR A CATALUNYA

Les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya i les Illes i OCASHA comuniquen que els dies 30 i 31 de gener es farà la 2a. Trobada Missionera d'aquest curs, a la Casa Sant Antoni M.ª Claret, Rbla. Sant Domènec, n.º 5 - VIC. Tel. 885 05 44. Horari: de les 15.30 del dissabte fins diumenge, després de dinar. A partir de 18 anys. Inscripcions: Delegat de Missions de Vic, Tel. 886 15 55 (tardes) i Delegació de Missions de Barcelona, c/. Bisbe Irurita, 5, Tel. 317 91 94 (Matins).

Santa Vicenta intuï un esdevenidor per a la dona diferent al tradicional.

Aniversari de l'arribada a Barcelona de les Religioses de Maria Immaculada

Cent anys de servei a la joventut treballadora

Fa cent anys que les Religioses de Maria Immaculada per al Servei Domèstic establiren a Barcelona la seva obra benèfic-social a favor de la joventut treballadora, a requeriment del que aleshores era bisbe de la diòcesi, monsenyor Jaume Català i Albora.

La seva fundadora, santa Vicenta M.ª López i Vicuña va néixer a Cascante (Navarra) encara que descendia de catalans. El seu pare era natural de Mataró on l'avi exercia el càrrec de regidor en aquesta ciutat.

Els començaments apostòlics en aquesta capital tingueren la protecció de la Sra. Dorotea de Chopitea i altres generoses senyores de la societat catalana que desinteressadament es feren càrrec de la incipient comunitat.

S'instal·laren en un casal del carrer Comtal n.º 35 —un antic palau que els Comtes de Barcelona feien servir com a residència de descans— però com que després resultà insuficient per acollir la gran quantitat de joves que arribaven dels diferents punts de la

geografia nacional a la recerca de treball, compraren un solar al carrer Consell de Cent —on actualment hi ha la casa— i la construcció de la qual es va deure a la generositat de l'esmentada Sra. Dorotea i de la seva filla M.ª Dolors Serra de Pons.

Visió de futur

L'obra ha estat i continua essent una realitat vital en l'aspecte social, moral i religiós gràcies a la visió de futur que tingué la fundadora seguint l'impuls de l'Esperit. Intuí un esdevenidor de la dona diferent al tradicional i expressament digué a les seves religioses: **"Han de posar en pràctica tot el que el temps vagi ensenyant pel millor bé de la joventut."**

Fou la pionera de les Escoles Nocturnes que instaurà per **"il·lustrar la ment i educar en la fe el cor de les joves"**. Posteriorment s'han convertit en Escoles Professionals amb la finalitat d'aconseguir un nivell cultural més

elevat, però també continuen funcionant les Nocturnes adaptades a la pedagogia i necessitats actuals com a mitjà per arribar a tots els nivells.

La finalitat que pretenia santa Vicenta M.^a en fundar l'Institut fou la salvació i santificació de les joves, l'acollida i formació integral de totes les que arribaven dels pobles o que sortien dels hospitals sense recursos i necessitaven treballar per subsistir i ajudar les seves famílies. L'evolució de l'Institut ha anat paral·lela amb la societat i les actuals residències són obertes a la joventut que, per diversos motius, ha de viure fora de l'àmbit familiar.

Durant aquests cent anys de treball a la Ciutat Comtal foren més d'un milió dues-centes cinquanta mil les joves que passaren pel centre, tant en qualitat de minyones de servei com d'obreres de les fàbriques tèxtils que anaven obrint, sense comptar les alumnes de les Escoles Professionals i les residents que actualment acullen estudiants o oficinistes.

"Benaurada Tu que has cregut..."

LA MARE DE DÉU JA HONRA MOLTES LLARS DE CATALUNYA LA TENS TU?

CATALUNYA CRISTIANA TE L'OFEREIX COM A SIGNE DE L'ANY MARIÀ. COL·LABORA A LA SEVA DIFUSIÓ. COMPRA-LA

"LA IMATGE DE MARIA TÉ EL VALOR DE SER UN SIGNE DE LA SEVA PRESENCIA ENMIG DEL POBLE DE DÉU" PERE TENA

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP.....

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes.

☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar, català i castellà.

☐ Posters a 100 ptes. la unitat

☐ Imatge de sobretaula 195 Ptes

☐ Medalla magnètica pel cotxe 850 Ptes

Abonament per reemborsament ☐ , taló ☐ , o personalment ☐

ptes.

ptes.

ptes.

ptes.

ptes.

Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

La imatge emmarcada de sobre taula

PENTACOSTA 1987

ANY MARIÀ

ASSUMPCIÓ 1988

Poques perspectives de canvi en la política religiosa

La "Perestroika" transforma lentament Rússia

La Perestroika ha comportat alguns canvis dins de l'URSS. És un país que vol potenciar les seves riqueses i fer avançar l'economia. Però les reformes també pretenen millorar la imatge de cara a l'exterior i entre els seus mateixos habitants. Ara ja s'hi pot trobar botes de pell importades i botigues amb qualsevol mena de productes. Les llargues cues i la penúria de carn i de peix pertanyen al passat. L'avui ve marcat per la Glasnost —política de transparència i d'obertura— i la Perestroika —restructuració político-administrativa de la burocràcia del partit, PCUS.

La reforma no té una gran profunditat. Els moviments s'han de fer a poc a poc perquè la societat russa està massa estructurada i tancada. S'aixequen veus autoritzades que pensen que la Perestroika està malalta perquè no extirpa completament el tumor maligne. "Una democràcia que no es protegeixi corre el risc de morir" diu Pavel Pounitch, corresponent a l'Acadèmia de ciències.

Canvis en la premsa

La premsa és el que més ha canviat: Cròniques, reportatges, entrevistes denuncien els errors passats i critiquen les dificultats del present. La tirada del diari "Nouvelles de Moscou" ha augmentat. A més a més, la premsa ha revelat els responsables d'escàndols político-administratius.

Malgrat tot, la censura persisteix

Una revista anomenada "Glasnost" va ser censurada. Es considerava que el seu director tenia "una imatge dubtosa". Els diaris oficials poden embrutir la imatge d'altres diaris de postures més crítiques.

Les empreses s'han vist obligades a modificar determinades actuacions. Els obrers saben que tenen molta feina a fer per transformar les estructures. Una empresa de Tbilissi ara no té cap reclamació com a resultat de la restructuració del mecanisme econòmic i del canvi de mentalitat. Canvia el clima moral. L'autonomia finan-

cera de la Perestroika permetrà que no s'hagi de pagar menys als millors treballadors per a mantenir els qui treballen menys.

La Perestroika es pot entendre com una moral que impregna tots els apartats de la vida pública i privada. Apareix en els discursos, en els articles, en les converses, el deure de democratitzar el país i d'actualitzar l'esperit de la revolució al temps contemporani. Això és un lema per a cada ciutadà.

L'Estat reformarà la legislació sobre la religió

La llibertat religiosa encara es troba amb traves. L'article 17 recull moltes prohibicions. Les esglésies no poden utilitzar la fotocopiadora per difondre escrits interns de reflexió sobre la religió o la fe. La perspectiva és una mica fosca, però l'Estat ha permès la impressió de 100.000 bibles i ha donat permís als baptistes de rebre'n 100.000 més. El correu eclesiàstic del Patriarca de Moscou s'edita en 5 llengües, es construeixen més esglésies, etc.

Però la discussió recau sobre la legislació en vigor. Aquesta prohibeix massa coses als creients declarats. L'Estat s'ha compromès a reformar-la. El diari "Pravda" s'inquieta per la renaixença del sentiment religiós. Tanmateix aquesta renaixença va lligada al nou interès del poble rus per la seva història lligada a la religió.

La Perestroika reposa sobre

la base de l'ateisme del Partit i de la Constitució que dirigeix la societat soviètica. Gorbachev va dir l'any passat als militants del partit que s'havia de lluitar amb determinació contra les manifestacions religioses. Però hi distingia el partit —on cada militant ha de ser un militant de l'ateisme— i l'Estat que respecta els drets dels creients i dels no creients.

En els oficis religiosos ortodoxos es veuen joves, homes i dones, nens i nenes que expressen la seva fe. Els llums de les espelmes, els cants i les icones conformen una imatge plena de força. L'assistència és gran, malgrat les prohibicions i les dificultats a què es veu sotmès el qui es declara públicament creient.

Noves regles en el joc econòmic

Segons L. Albalkin, un dels "cervells" de la reforma, s'espera que d'aquí a l'any 2000 se suprimeixin 15 milions de llocs de treball a la indústria, a la construcció i als transports. El Comitè d'Estat pel Treball haurà d'augmentar les seves activitats i orientar la feina de les agències locals pel reciclatge. La direcció dels transports ferroviaris de Belorússia ha hagut de traslladar milers de treballadors que considerava superflus.

La causa d'aquests canvis és la llei sobre l'empresa adoptada el juny passat en el ple del Comitè Central del partit. Les empreses no es registren per l'Administració central, sinó que elles mateixes faran els seus programes de producció, el seu aprovisionament de mà d'obra, de màquines, de materials. Haurà d'estar atenta a la demanda de clients i redactarà els contractes.

El sistema de preus serà revisat i el paper de l'Estat en la seva fixació es reduirà. A l'interior de l'empresa l'organització dels po-

Els turistes que visiten l'URSS s'interessen pels canvis que es produeixen al país.

ders es modificarà, a tots els nivells els responsables seran eliminats. L'aplicació de la reforma haurà de concernir la totalitat de l'economia en 1990. Si a més s'hi ajunten les relacions econòmiques exteriors que reconeixen les societats mixtes i els llaços directes amb les empreses estrangeres, trobem que el paisatge econòmic de l'URSS es trobarà radicalment transformat.

Tanmateix la Perestroika

troba dificultats en la seva aplicació. La societat té dècades d'inèrcia. Altres òptiques sobre les transformacions a Rússia suposen un fre dins la mateixa Administració. La reforma es recolza en una classe mitja d'intel·lectuals i de grups que esperen beneficiar-se de les noves orientacions. Aquest és el repte que el socialisme accepta de cara al futur.

C.C.

Monestir de Danilov, un dels centres espirituals de Rússia.

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions
COLEGIADO N° 416

Pagarés lletra tresor 12% net anyal
(Mínim 1 milió)
Comissió 0.10 sobre operació
Borsa: 18% net anyal
(Mínim 1 milió)
Comissió 10% sobre operació de beneficis
Direcció: Princesa 20 pral. 1.ª 08003 Barcelona
Tel. (93) 315 11 74 / 310 71 13
Telex 93.377 TXSEE

Segons el darrer informe d'Amnistia Internacional

La situació dels drets humans a l'Àfrica millora

El darrer informe d'Amnistia Internacional ha subratllat que el respecte als drets humans ha experimentat una seriosa millora als països africans.

El 21 d'octubre del 1986, diversos països africans signaven la Carta dels Drets de l'Home i dels Pobles.

Amnistia Internacional destaca que al Zaire, Benin i Uganda, el nombre de presos polítics tendeix a disminuir.

D'altra banda, Togo ha creat, recentment, la seva pròpia Comissió Nacional dels Drets de l'Home. Aquesta comissió està composta per personalitats de diverses ètnies i ideologies, la qual cosa dóna credibilitat al comitè.

S'hi reuniran del 25 al 29 de gener

Les ONG parlaran a Lima sobre l'impacte del deute extern

Del 25 al 29 de gener de 1988, ONGs de la Comunitat Europea i d'arreu del món tractaran a Lima (Perú) l'impacte del deute extern i la seva relació amb la crisi que pateixen els països del sud.

Així mateix, es debatran les possibles alternatives conjuntes en temes de desenvolupament i la cooperació internacional.

A Lima hi assistiran prop de dos-cents invitats dels cinc continents, membres d'organismes internacionals, tals com les Nacions Unides, o la Comunitat Europea.

A hores d'ara l'Amèrica Llatina s'enfronta

amb una crisi sense precedents. El nivell de vida d'aquests països ha anat minvant alhora que el deute extern s'ha emportat els recursos financers cap als països creditors.

En aquest context, segons el document de treball preparat per les ONGs europees, les Organitzacions No-Governamentals haurien de mantenir un major intercanvi d'informació; donar suport a les ONGs d'Amèrica Llatina; pressionar els responsables polítics a Europa; i, sobretot, dur a terme campanyes d'educació per al desenvolupament.

Numismàtica

Una mostra excepcional de moneda catalana a Sabadell

cions de moneda catalana que avui existeixen. I ara, una vegada degudament catalogada, la Caixa d'Estalvis de Sabadell ha volgut presentar-la i oferir-la a la consideració pública, tot posant-la al servei de la comunitat i dels aficionats i estudiosos en general, com a contribució al millor coneixement de la nostra pròpia història i civilització, a través d'un índex ben significatiu del desenvolupament d'un poble: la seva moneda.

L'antiga col·lecció "Enric Vincke", prou coneguda entre els investigadors i aficionats a la numismàtica, es formà al llarg dels primers cinquanta anys del nostre segle. Inicialment comprenia sèries ben diferents: "duros" espanyols, moneda ibèrica i romana, moneda espanyola de la Casa d'Àustria, sèries medievals i modernes catalanes i sèries medievals castellanes. De tota la col·lecció, el més remarcable era, sens dubte, el conjunt de la moneda catalana medieval i moderna, conjunt que fou adquirit per la Caixa d'Estalvis de Sabadell.

L'Exposició Permanent de Moneda Catalana que ara es presenta, proporciona una visió panoràmica del desenvolupament de la nostra moneda, ja que comprèn des de la dominació romana (any 409) fins al regnat d'Isabel II (1868). Per tal d'oferir-ne un seguiment adequat, el seu contingut ha estat distribuït en tres grans grups homogenis, segons les pautes següents:

— moneda comtal i episcopal i de la Corona d'Aragó: s'inicia amb el domini del comte Ramon Berenguer III (1096-1131), bisbats d'Au-

sona i Girona, i comtats de Besalú, Empúries, Rosselló i Urgell; segueix amb els comtes-reis de Catalunya-Aragó, les branques comtals i reials de Mallorca i Sicília, i l'adveniment de la dinastia Trastàmara. Com a precedent remot, figura una siliqua romana, encunyada a Barcelona per Màxim Tirà.

— dinastia dels Àustria: una nova etapa de la història de Catalunya, que s'extén des de 1516, inici del regnat de Carles I, fins que el 1700 s'extingeix la dinastia amb la

mort, sense successió, de Carles II; és un període extens, il·lustrat amb un centenar i mig de monedes que en donen una idea de conjunt.

— guerres dels Segadors (1640-1652) i de Successió (1702-1714): episodis cabdals de la història moderna de Catalunya, la representació del primer constitueix un dels capítols destacats de la col·lecció, i és il·lustrat amb un centenar llarg de monedes en els seus tres períodes, les encunyacions de les quals reflecteixen el clima d'inquietud que es visqué a l'època. Així mateix, es dona una mostra de les monedes encunyades amb motiu de la guerra de Successió, i tot seguit de les que fan referència a la dinastia dels Borbó fins a Isabel II, amb l'interval de l'ocupació napoleònica.

— pugeses i pellofes: com a complement de tot el conjunt, es dona una mostra breu del que foren les pugeses, monedes de valor petit, encunyades a diferents poblacions catalanes entre els segles XIII i XIV; així mateix, de les pellofes, peces senzilles de plom per a ús de les comunitats eclesiàstiques, que eren canviabls per moneda.

Tant a les vitrines com als plafons que completen la mostra, s'oferixen notícies documentals que ajuden a situar les monedes en el seu context històric. Així, en un breu guió, es defineixen les diferents èpoques i els tipus de monedes que s'utilitzaven, tot acompanyant el text d'uns mapes que en donen la consegüent referència geogràfica; així mateix, hom pot consultar el quadre dinàstic de Catalunya i Aragó, seguir la se-

qüència de la moneda circulant al Vallès o contemplar la iconografia diversa que il·lustra fets puntuals de la història de Catalunya, del desenvolupament de la qual la moneda és un símbol eloqüent. En aquest capítol cal destacar les reproduccions de sengles quadres del pintor sabadellenc Antoni Estruch (1872-1957) —que il·lustren els fets del "Corpus de Sang" i de l'Onze de Setembre de 1714—, així com la reproducció d'un document adreçat per la reina Isabel II a l'ajuntament constitucional de la vila de Sabadell.

Concedits els Premis Enric Ferran 1987

Gabriel de Ramon i Grau, estudiant de Dret que va néixer a Badalona, ha estat guardonat en l'edició 1987 del premi Enric Ferran d'article-assaig, dedicat enguany al tema "El ciutadà i l'Estat", pel seu treball "Tu novia y la mía se llaman Berta (Estado, informática, ciudadano y privacy)". Las revistas "El Ciervo" i "Foc Nou" de Barcelona convoquen anualment els premis Enric Ferran —que en aquesta edició compleixen el XX aniversari— en les seves modalitats d'assaig i poesia en llengües catalana i castellana.

L'escriptor de Mallorca Miquel López Crespí ha obtingut el premi de poesia castellana per les seves obres "Las cosas podrían ser de otra manera", "Denuncia contra la brigada político-social" i "Ariadna". López Crespí havia rebut darrerament diversos guardons en llengua catalana, com el Joanot Martorell de València i el Premi de Lletres de Mallorca, així com el Premio Nacional de Poesía de León en castellà. El 1984 va publicar el llibre "Història per no anar mai a l'escola".

El premi de poesia catalana s'ha concedit ex-quo a l'arquitecte de Manlleu que viu a Bilbao, Elias Mas amb "Ab ortu solis" i al sacerdot Dídac Faig Vinyes amb "El mur i l'alba". Mas treballa com a Director d'Urbanisme de

l'Ajuntament de Bilbao i ha guanyat diversos premis de poesia —el Martí i Pol i el Jacint Verdaguer d'Osona, entre d'altres— i també d'arquitectura. Fou l'encarregat de planificar l'ampliació de l'Estadi de San Mamés. Dídac Faig, rector de Sant Pere de Bigues, va néixer a Anglès (La Selva-Girona) i també ha destacat com a poeta als Jocs Florals de Manresa de 1985, on li fou atorgat el segon premi.

El jurat del premi d'assaig, format per Manuel Jiménez de Parga, Jaume Amigó, Joan Go-

mis, Blanca Vilà i Francesc Puig Rovira, ha considerat necessari fer menció especial dels articles de Carlos Giner de Grado i de Joan Pau Rubiés i Mirabet.

Per la seva part, els membres del jurat de poesia en llengua catalana han estat Joan Teixidor, Josep Gomà, Llorenç Gomis, David Jou i Olga Xirinacs, mentre el de llengua castellana era format per José María Valverde, Esther de Andreis, Alejandro Duque Amusco, Luis Izquierdo i Francesc Sitjà.

GENERALITAT DE CATALUNYA
DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

COMISSIÓ DIRECTORA DEL DEBAT PER A LA REFORMA EDUCATIVA

La Comissió Directora del Debat per a la Reforma Educativa comunica als centres i grups interessats a respondre el *Qüestionari i Síntesi* per al Debat, preparat per l'esmentada Comissió, que el termini per a les respostes s'ha allargat fins al dia **31 de gener**. Passada aquesta data, la Comissió acceptarà també les respostes que se li facin arribar, si bé no es pot comprometre a tenir-les en compte en la primera elaboració de l'Informe que se li ha encarregat.

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Freres • CALISAY.

MÚSICA

Presentació a Catalunya

L'Orquestra de cambra de la Comunitat europea a Terrassa

El 21 de gener tindrà lloc al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Egara 340, la presentació de L'EUROPEAN COMMUNITY CHAMBER ORCHESTRA, que fou fundada fa pocs anys amb la intenció d'acollir els millors joves solistes de la Comunitat Europea. Sota la direcció del seu titular Jörg Faerber ha realitzat nombroses gires per tot Europa, entre les quals cal remarcar la celebració del concert d'obertura de l'Any Europeu de la Música, el gener de 1985. El 1986 fou presentada per primera vegada a l'Estat Espanyol i Hongria. El 1988, rera la gira espanyola, actuarà a Suïssa i Japó.

Dirigida en aquesta ocasió per Adelina Oprean, s'interpretaran obres de Mozart, Mendelssohn i Kramar.

Un text inèdit de monsenyor Escrivà de Balaguer⁽¹⁾

Ha aparegut aquests dies "Forja", nova obra inèdita del Fundador de l'Opus Dei. Segons que diu Mons. Alvaro del Portillo a la presentació, aquest llibre està dirigit a qualsevol persona que es decideixi a "prendre's seriosament la seva vida cristiana".

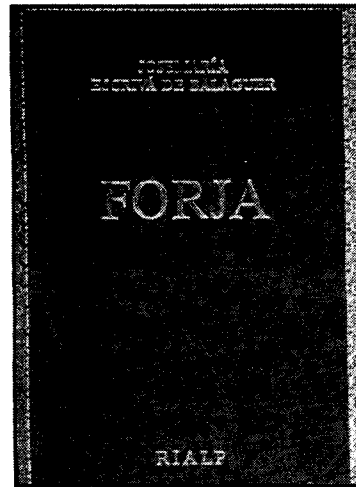
Aquest nou llibre de Mons. Escrivà de Balaguer, traspassat el 1975, consta de més de mil punts de meditació. Molts d'ells —tal com passa a "Camino" i "Surco", obres del mateix autor, la primera de les quals està traduïda al català amb el títol de "Camí"— tenen un tarannà autobiogràfic; són anotacions escrites pel

Fundador de l'Opus Dei al llarg dels anys trenta, en què recollia temes per a la seva oració personal i anècdotes de la vida corrent, de les quals treu algun ensenyament per millorar en la vida cristiana.

L'actual Prelat de l'Opus Dei, Mons. Alvaro del Portillo, que fou el seu més directe col·laborador durant més de quaranta anys, relata a les pàgines de presentació que "molts cops als qui teníem la gran sort de viure al seu costat ens va parlar d'aquest llibre, que anà prenent cos al llarg dels anys. Desitjava, a més de donar-li l'ordre definitiu, llegir a poc a poc cada un dels punts, per posar tot el seu amor sacerdotal al servei del lector: no li interessava embolicar-los, sols pretenia arribar a la intimitat de les ànimes, i en aquesta espera... el cridà el Senyor a la seva intimitat. I tal com els va deixar, apareixen ara al públic".

Les breus paraules del pròleg situen el lector en el contingut del llibre: "tú... eres más que un tesoro, vales más que el sol; ¡toda la Sangre de Cristo! ¿Cómo no voy a tomar tu alma —oro puro— para meterla en 'forja', y trabajarla con el fuego y el martillo, hasta hacer de ese oro nativo una joya espléndida que ofrecer a mi Dios, a tu Dios?".

L'autor titula el primer capítol **Enlluernament** ("Deslumbramiento"), i té com a punt de partida la realitat central de l'existència cristiana: la filiació divina. Escriu: "Hijos de Dios. —Portadores de la única llama capaz de iluminar los caminos terrenos de las almas, del único fulgor, en el que nunca podrán darse oscurida-

des, penumbras ni sombras." El segon capítol es titula **Lucha**, i delimita els aspectes fonamentals de la lluita ascètica cap a la santedat. Una santedat que no és, com recalca l'autor, **fer coses rars**: "es luchar en la vida interior y en el cumplimiento heroico, acabado, del deber". És una lluita en la qual hi ha, com en tota vida cristiana, moments de plenitud i de derrota, avenços i retrocessos.

I així, un tema rera l'altre —**Derrota, Pesimismo, ¡Puedes!, Otra vez a luchar, Resurgir, Victoria, Labor, Fecundidad i Eternidad** són els títols dels altres capítols—, "Forja" acompanya el cristià en el camí de la identificació amb Crist al llarg de la seva vida terrena: des que descobreix la seva vocació cristiana fins que la vida s'obre a l'eternitat.

La difusió dels escrits de Mons. Escrivà de Balaguer superen a hores d'ara els set milions d'exemplars. De "Camí" hi ha traduccions a trenta-vuit idiomes, i "Surco", publicat el 1986, ha estat durant més de sis mesos entre els llibres més venuts a les llibreries espanyoles.

(1) *Forja*. Josep Maria Escrivà de Balaguer. Ediciones Rialp.

demaneu-lo

Col·lecció Cultura i Pensament, 3

Joan E. Jarque i Jutglar

AFINANT

Heus ací un recull, fet pel mateix autor, dels més significatius dels seus "AFINANT", publicats setmanalment a CATALUNYA CRISTIANA.

Dins de la diversitat dels temes tractats, sobresurt un denominador comú: la profunditat del pensament i la subtilitat d'exposició en el tractament de qüestions d'alt valor pastoral, amb un llenguatge saturat de dignitat i, ahora, a l'abast de tothom.

L'ordre dels capítols no obeeix a cap atzar; el lector va entrant gradualment en l'aprofundiment del tema religiós a través d'argumentacions teològiques referides sempre a la pràctica quotidiana de qualsevol cristià.

AFINANT

Per Mn. Joan E. Jarque i Jutglar
N.º 3 DE LA COL·LECCIÓ "CULTURA I PENSAMENT"
PROP DE 300 "AFINANTS" APLEGATS EN
UN SOL VOLUM Preu: 800 pessetes

1r. "L'Home" - 2n. "El País" - 3r. "La fe" - 4r. "Jesuscríst" - 5è "Maria" - 6è "L'Església" - 7è "El successor de Pere" - 8è "Evangelització" - 9è "L'Any cristià" - 10è "L'Ésser cristià" - 11è "Vida cristiana".

En/Na

Domicili

Població D.P.

Província

(Tatxeu amb una x allò que escolliu):

- ☐ envieu-me el llibre "Afinant"
- ☐ desitjaria una dedicatòria personal de l'autor
- ☐ adjunto taló bancari
- ☐ envío gir postal

Fundació Catalunya Cristiana. C/. València, 244, 2on. - 08007 Barcelona.
Tel. 215 28 05 - 215 27 84.

LA SARDANA I LA DANSA

APLECS GIRONINS.— L'Agrupació d'Aplecs Sardanistes de les Comarques Gironines ha fet públic el calendari d'aplecs a celebrar l'any 1988, que serà de la següent manera:

Celrà	diumenge	13 març
Flaçà	diumenge	20 març
Calonge	diumenge	27 març
Besalú	diumenge	3 abril
Breda	diumenge	10 abril
Sils	diumenge	17 abril
Santa Coloma de Farners	diumenge	24 abril
Lloret de Mar	diumenge	1 maig
Caldes de Malavella	diumenge	8 maig
Platja d'Aro	dissabte	14 maig
Figueres	diumenge	15 maig
L'Escalà	diumenge	22 maig
Sant Feliu de Guíxols	diumenge	29 maig
Girona	dissabte	4 juny
Cadaqués	diumenge	5 juny
La Bisbal	diumenge	12 juny
Anglès	diumenge	19 juny
Roses	divendres	24 juny
Torrella de Montgrí	diumenge	26 juny
Sant Jaume de Llierca	dissabte	2 juliol
Banyoles	diumenge	3 juliol
Olot	diumenge	10 juliol
Ripoll	diumenge	17 juliol
Palamós	diumenge	24 juliol
Llançà	diumenge	31 juliol
Portbou	diumenge	14 agost
Peralada	diumenge	28 agost
Colera		setembre
Malgrat de Mar	diumenge	2 octubre

En total es faran tres aplecs més que l'any 1987, que seran Platja d'Aro (14 de maig), Sant Feliu de Guíxols (29 de maig) i Colera, el mes de setembre, sense encara fixar la data.

Els preus de les entrades, per aquells aplecs que les imposen, no variarà respecte l'any passat, o sigui 300 ptes. l'entrada general i 250 ptes. l'entrada pels jubilats.

JOSEP VENTURA

MODA

Pentinats Cebado

Alberto Cebado, conegut creador i impulsor de formes i estils, ens proposa avui, a través de les seves tendències, propostes per a tardor-hivern '87/88, un enfocament nou a l'hora de pentinar-se la dona.

És una moda sempre d'acord amb la forma de viure actual, la qual ofereix el desenvolupament de diverses línies de pentinats sense imposar una forma concreta ni molt menys una mesura marcada.

Els cabells per a aquesta temporada segons Cebado, els presenta joves, femenins, llargs o molt curts, però sempre audaços i atractius.

Així els gustos de la dona es barregen entre formes allargades o, al contrari, molt curtes, recordant els antics romans, aconseguint-se a través d'una acurada tècnica de tall realitzat entre la navalla i la tisora.

Quant al color, es basa en els degradats a través d'una àmplia gama de tons dins d'un mateix color que s'haurà utilitzat com a base.

Per altra part, es continuaran utilitzant els emmotllaments, encara que aquesta temporada es presenten llisos, però que continuen desenvolupant la seva funció bàsica de sempre, com és la d'aguantar el volum del pentinat.

En definitiva, els cabells curts es presenten curts, curts i vénen dedicats especialment per a les més joves. Per altra part, els cabells llargs, van orientats a aquelles dones que els agrada un rostre ben emmarcat. I, per això, només cal presentar uns cabells molt ben tractats a base de talls perfectes i d'un color molt ben aplicat.

MARIA JOSE EJARQUE

Audàcia molt marcada en aquest pentinat de tall jove, que aporta una nota plena d'atractiu.

Cabells curts, femenins i molt atractius, lleugerament aixecats.

Tall allargat sobre una base permanentada que emmarquen amb suavitat el rostre.

COSTUMS I TRADICIONS

Les marededéus del Lledó

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Diu la tradició, que en reculats temps, la ciutat de Valls patia un gran eixut que cada dia s'estenia més per tot el Camp, assecant xaragalls i corsecant collites i ramats. Davant de tals malvestats, resolgueren enviar uns representants en romeria a Montserrat, per demanar l'auxili de la Moreneta.

Després de pregar fervorosament se'ls apropà un monjo que els digué: —El remei el teniu vosaltres ben a prop. Aneu a les muralles de la ciutat i remogueu les branques d'un lledoner que allí hi ha i hi trobareu una imatge que us donarà l'ajuda que demaneu.

Així ho feren i la imatge, com un insòlit lledó, aparegué radiant. No s'ha pogut saber de quan ençà hi era amagada. Com en d'altres troballes, la imatge de la Mare de Déu fou traslladada al temple parroquial i, de bell nou tornà miraculosament al peu del lledoner. Aleshores decidiren tallar l'arbre deixant per tron de la Verge part del tronc, i hi edificaren una església.

Prop del 1572, arribaren a Valls, procedents de Sant Geroni del Bosc, uns caputxins que foren, segons la tradició, els més antics de Catalunya i hi edificaren el convent. La imatge de la Mare de Déu del Lledó era al cantó de l'Evangeli, de l'església, però un dels frares va dir que estaria més bé prop del seu Fill. Així la venerada imatge fou posada junt al Sagrari en l'altar major.

Uns Goigs de l'any 1835 ho expliquen, després de referir la troballa: "Tallaren lo Lla-

doner / Pera fervos la Capella, / Y com se véu ab gran plahér / Estiguéreu anys en ella; / Fins que los Religiosos / Feren la transloció..." "Lo Santissim Sagrament / Prop de Vos, Verge posáren, / Y molt confiadament / en lo Altar vos collocáren..."

D'una manera semblant, a la soca d'un lledoner fou trobada una imatge que, igualment amb l'advocació del Lledó es venera a Sant Julià de Palou, del bisbat de Barcelona. També li erigiren una ermita, però derruïda al pas dels anys, la imatge fou traslladada al temple parroquial on s'hi venera en capella i altar propi.

El 1580 fou descoberta una altra imatge de la Mare de Déu a l'ombra d'un lledoner, a Castelló, de Farfanya, del bisbat de Lleida. La trobà un pagès quan l'arada s'hi encallà. Amb gran alegria la portà al poble on li donaren igual títol del Lledó.

Finalment se'n venera una altra a la Poble de Mafumet. Amagada pels cristians en un lledoner per preservar-la dels sarraïns, hi romangué tres-cents anys, segons els Goigs antics, "...Sens rebre de l'alarb ultratge, / Ni molt menys profanació... Un prodigi singular / succeí en el Lledoner, / Després que el gran Berenguer / vencé a la raça d'Agar: / s'hi veia un estel brillar, / segons diu la tradició..."

Estigué igualment en una ermita i després de molts avatars —entre ells els de la passada guerra— és venerada pels veïns de la Poble de Mafumet i els seus voltants.

CUINA

Arròs amb bacallà

200 gr. de bacallà sec
6 tasses d'arròs
200 gr. pèsols congelats
safrà i pebre vermell

1 ceba gran
1/2 pebrot vermell
1/2 pebrot verd
2 grans d'all.

Rostiu el bacallà sobre les graelles, durant un parell de minuts, després poseu-lo sobre un plat i amb dues forquilles traieu-li la pell i les espines (si les té) i esmicoleu-lo no molt petit.

Trinxeu una ceba, els dos grans d'all i els pebrots a trossets molt petits, fregiu-lo amb 200 c.c. d'oli en la cassola de terra, deixeu-ho coure uns 15 minuts, no s'ha de deixar que es torri massa, tireu-hi 2 cullerades de pebre vermell, després el bacallà, deixeu-ho fregir una mica, afegiu l'arròs, remeneu una mica i tot seguit 12 tasses d'aigua bullent, els pèsols i el safrà lleugerament torrat.

Deixeu-ho coure a foc viu durant 12 minuts exactes, a mitja cocció tasteu-ho per comprovar la sal, tenint en compte que hi ha tota la del bacallà. Si fa falta afegiu-n'hi una mica.

Abans de servir-lo poseu-ho 5 minuts al forn, perquè s'escalfi i s'assequi completament.

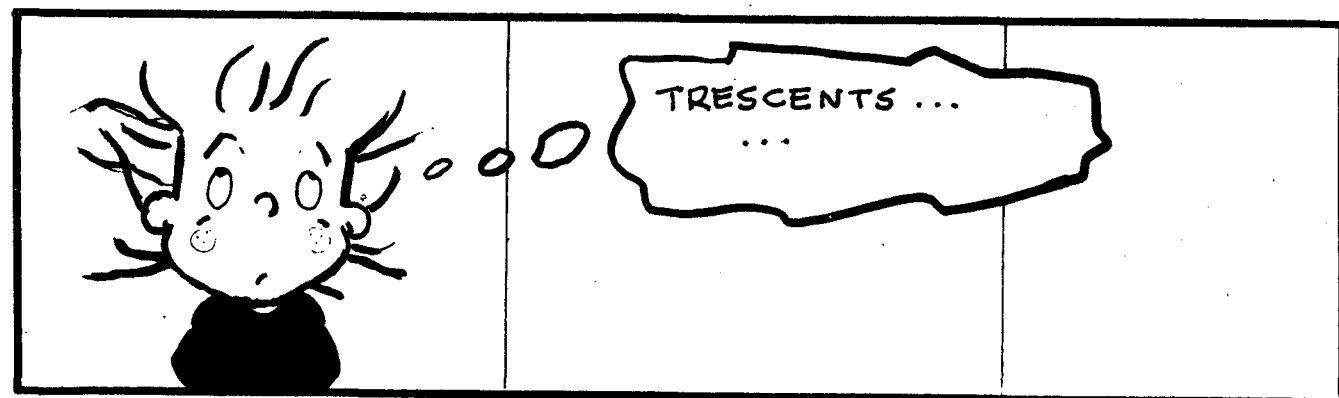
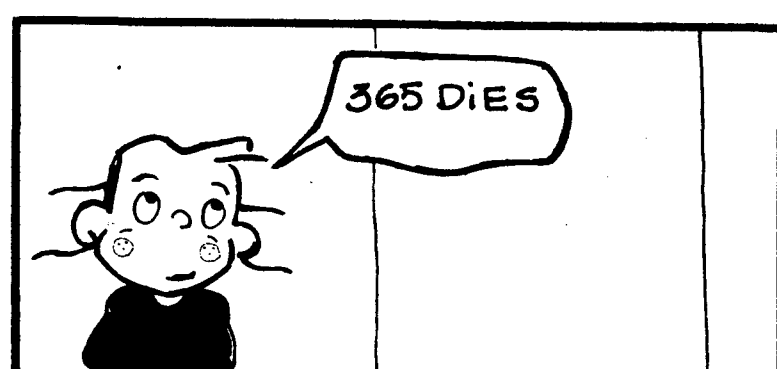
Serviu en la mateixa cassola.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

**Paguem al comptat
Tel. 201 96 30**

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

388

Històries d'Eixerits

La meravella dels colors

Un dels regals que més estimo, dels reis d'enguany, és un estoig de llapis de colors. És "xulíssim". Aquests colors deuen ser molt bons perquè tenen una vivor extraordinària. L'altre dia, mirant-los fixament, de poc que em marejo. Veia rodar i rodar tot de lumenes de colors.

Si tot allò que ens rodeja ho veiéssim en blanc i negre, no seria pas tan bonic. Home, si només aixecar els ulls i veure el blau del firmament és una cosa tan fantàstica! I el mar? I les flors? I les coloraines dels vestits? etc., etc.

Quan era més petit, el color que més m'agradava era el vermell. Quan havia empastifat de vermell un paper, i la mare em preguntava: "Què és això?". Jo li responia: "És un camp de roselles".

Ara ja ho tinc ben clar que d'ocells vermells n'hi ha ben pocs, i d'homes vermells, cap ni un. A més, ara també m'agraden els colors verds i blaus. Amb diners de la "guardiola" m'he comprat un quadern de dibuix amb làmines molt grans per pintar. M'ho passo bé de bo de bo. Em sembla que m'agradaria ser pintor, i pintar uns quadres ben bonics, com aquells que hi ha en els museus. És clar que, deu ser difícil això, oi?

Allò, però, que tots podem fer, és obrir ben oberts els ulls, i mirar i admirar l'acolorida meravella que ens envolta.

L'Eixerit

QUAN S'ACOSTA CAP D'ANY MAI NO JUGO A FER TOMBARELLES, PERQUÈ SI CAIGUÉS MALAMENT I EM TRENQUÉS EL BRAÇ DRET...

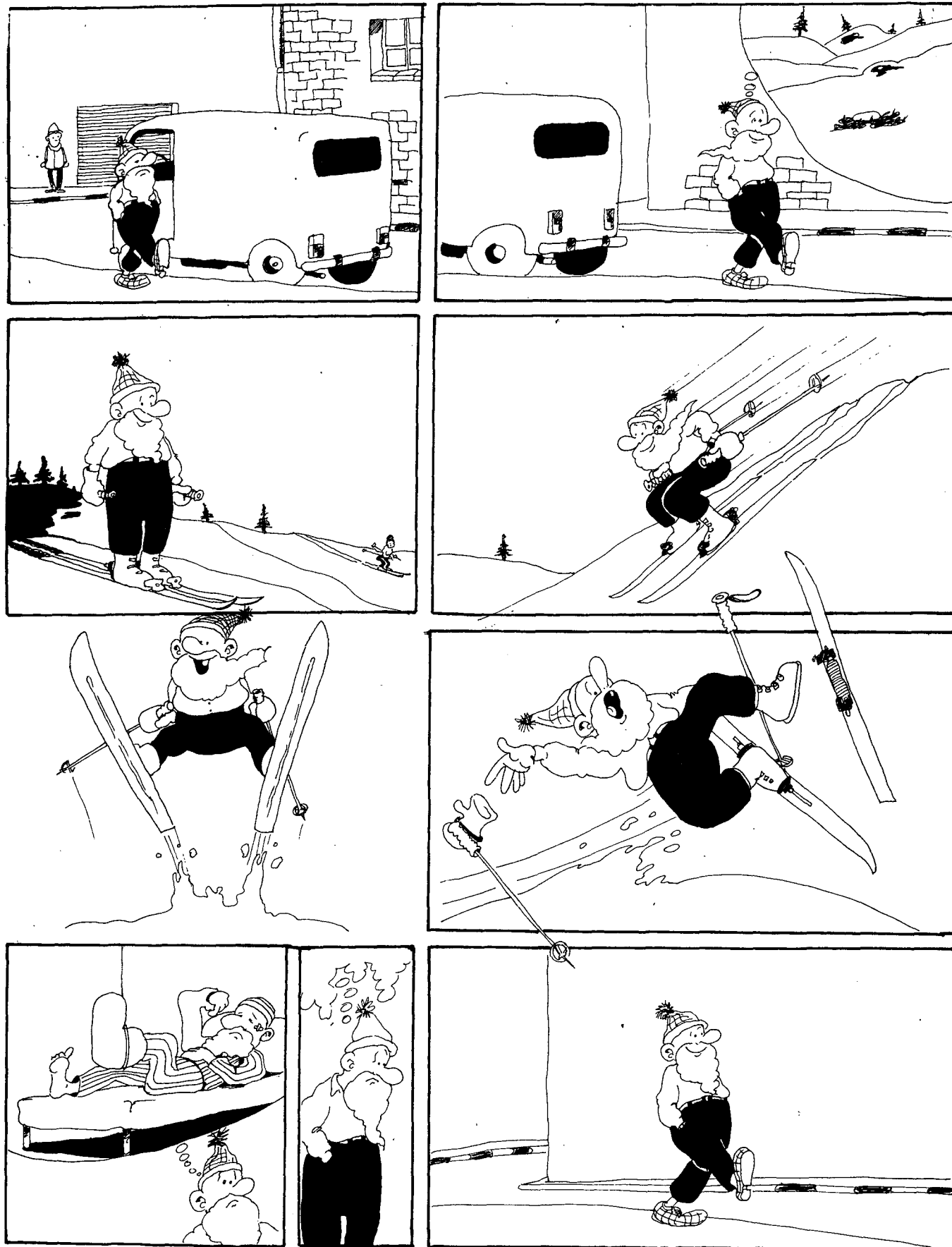

... SERIA TERRIBLE !

NO PODRIA ESCRIURE LA CARTA ALS REIS !

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, capítol 1, versets del 35 al 42 (Jo 1: 35-42).

Reflexionem: 1. Sant Joan Baptista era un home bo, un home fidel que acceptà la missió que el Senyor li confià, un home que digué sempre la veritat, ni que això li costés la vida. "Fixant-se en Jesús que passava", el reconegué immediatament. Joan el reconegué perquè tenia el cor net, "benaurats els nets de cor, perquè aquests veuran Déu".

2. Joan estima Jesús, i vol que sigui conegut i estimat per tothom, per això indica el pas de Jesús a dos dels seus deixebles que estan amb ell. Aquests també tenien el cor preparat per la predicació de Joan Baptista per reconèixer i seguir Jesús amb tota promptitud. Jesús els invita a passar el dia amb ell, i al cap del dia estan engrescats: "Hem trobat el Messies!".

3. Tothom que busqui de debò Déu, el trobarà. A nosaltres també els nostres pares ens l'han donat a conèixer, i cadascú ha de trobar el seu camí personal de seguiment de Jesús. Quan celebrem l'Eucaristia, quan preguem, també nosaltres "estem amb Jesús", i si li obrim el nostre cor sentirem la força de la seva amistat i del seu amor.

El mossèn

DIUMENGE - 17

10.45 Signes d'un temps.
11.30 Matinal a TV3: "Obertures".
13.00 Esports.
14.30 Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 Batman:
16.00 Simon i Simon:
16.50 Tarda de...
18.30 Bàsquet.
20.00 Gol a gol.
20.30 Telenotícies.
21.00 Resum Rally Paris-Dakar.
21.10 30 minuts.
21.40 A cor obert:
DILLUNS - 18
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3 segona vegada:
"Gol a gol".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 74.
16.25 Heimat - 6.
17.15 Universitat oberta:
17.40 L'hora dels somnis:
18.00 Buck Rogers:
18.45 Donkey Kong.
19.05 El viatge:
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 L'equalitzador:
22.30 Teatre:
"L'avar", de Molière.
24.15 Telenotícies.
24.30 Arsenal-Atlas:
DIMARTS - 19
12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
"El comportament de les funcions".
13.00 TV3, segona vegada:
"30 minuts" "Informatiu cinema".
14.00 Mag-magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 75.
16.25 Heimat - 7.
17.15 Universitat oberta:
"El teorema fonamental del càlcul".
17.40 L'hora dels somnis:
"Els tres lladres i el rei dels corbs".
18.00 Documental.
18.30 Oh! Bongònia.
19.05 El petit dominic:
"Charles i Emma".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 Resum Paris-Dakar.
21.30 Àngel Casas Show.
23.00 Perry Mason:
24.00 Telenotícies.

DIMECRES - 20
12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
"Compostos orgànics a tones".
13.00 TV3, segona vegada:
"Crònica 3".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 76.
16.25 Heimat - 8.
17.15 Universitat oberta:
"La continuació des d'on?".
17.40 L'hora dels somnis:
18.00 Els premis Diamond.
18.30 Cinc i acció.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.05 Lotto 6/49.
21.15 Bona cuina.
21.20 Resum Paris-Dakar.
21.30 Informatiu cinema.
22.00 Cinema 3:
"Els nois del Brasil".
00.15 Telenotícies.

DIJOUS - 21

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"Àngel Casas Show".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 77.
16.25 Heimat - 9.
17.15 Universitat oberta:
17.40 L'hora dels somnis:
"El porquet tigrat".
18.00 Buck Rogers:
"Combat a mort".
18.45 Donkey Kong.
19.05 El petit dominic:
"El turó de la força".
19.45 Filiprim.

20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 Resum Paris-Dakar.
21.30 Blanc o negre.
23.00 Temps de neu.
23.15 A tot esport.
00.15 Telenotícies.
DIVENDRES - 22
12.30 Universitat oberta:
"Terra i...".
13.00 TV3, segona vegada:
"A tot esport".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson advocats - 78.
16.25 Heimat - 10.
17.15 Universitat oberta:
"L'Agora d'Atenes".
17.40 L'hora dels somnis:
"Les flors de mel són dolces".
18.00 Buck Rogers:
"La reina cruel (I)".
18.45 Donkey Kong.
19.05 Dominic:
"El rellotge".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.20 Resum Paris-Dakar.
21.30 Si, primer ministre:
"El partit en joc".
22.30 Crònica 3.
23.10 13 x 13:
"Solució de continuïtat".
00.30 Telenotícies.
00.45 Cinema de mitjanit.

DISSABTE - 23

10.00 Sardanes.
10.25 Universitat oberta:
"Repetició".
13.00 Cinc i acció (Rep.).
14.15 Oh! Bongònia (Rep.).
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els barrufets.
16.00 Esports.
17.00 Minories d'Europa:
"Sense paraules per dir guerra: el poble de Sami Eadnan".
17.30 La ruta de la seda:
"El desert de Karakumi".
18.30 Dit i fet.
20.00 Telenotícies.
20.30 Futbol:
"Sabadell-At. Bilbao".
21.05 Lotto 6/49.
21.10 Futbol:
"Sabadell-At. Bilbao".
22.30 Bona cuina.
22.35 Pel·lícula:
"Habla mudita".
00.05 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 17

3.00 Música golfa.
4.00 El fugitiu.
5.00 Llarg-metratge:
"El paraíso del hombre".
6.35 Documental.
7.05 Llarg-metratge:
"La loba".
9.00 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 El riu grog.
13.30 Estiu blau.
14.30 48 hores.
15.35 La crida dels gnoms.
16.00 Estrenes TV:
"Chicas de California".
17.40 Si ho sé no vinc.
18.35 Magia potagia.
19.05 Circ.
20.00 A portada.
20.30 48 hores.
21.05 Silenci trenat.
21.35 La vida segueix.

GUIA LITÚRGICA INTERCONFESSIONAL

Índex de lectures bíbliques dels diumenges i festes. Pregàries i himnes. Esglésies: anglicana, bizantina, catòlica, episcopal ref. i luterana. Centre Ecumènic de Catalunya. Casp, 49. Tel. 319 71 84. 08010 Barcelona. I principals llibreries religioses. Ptes. 345.

22.35 Diumenge cinema:
"Els comedians".
DILLUNS - 18
8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
9.35 Gabriela - 88.
11.35 L'Imperdonable - 36.
13.00 Benet i Cecili.
13.30 Tres per quatre.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon Crest:
"Momento critico".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç Telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Fragucl Rock.
19.00 A mitja tarda.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 La venjança de Don Mendo.
23.25 Documents TV.
00.55 Telediari - 3.
01.15 Telesport.

DIMARTS - 19

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
9.35 Gabriela - 89.
11.35 L'imperdonable - 37.
13.00 Els Wuzzles.
13.30 Tres per quatre.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon Crest:
"Doble riesgo".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri sesamo.
18.30 Heidi.
19.00 Escollir una professió.
19.30 Sobre vent.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Viatge amb nosaltres.
22.20 Sessió de nit:
00.56 Telediari - 3.
01.15 Telesport.
01.30 Testimoni.

DIMECRES - 20

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
9.35 Gabriela - Ep. 90.
11.35 L'imperdonable - Ep. 38.
13.00 Erase una vez... l'espai.
13.30 Tres per quatre.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon crest:
"Nepotismo".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 La pedra blanca.
19.00 A tope.
19.35 De 9 a 5:
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Estimad pirulí.
22.15 Cançó trista de Hill Street.
23.10 Els marginats.
00.10 Telediari - 3.
00.30 Telesport.

DIJOUS - 21

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
9.35 Gabriela - 91.
11.35 L'Imperdonable - 39.
13.00 Micky i Donald.
13.30 Tres per quatre.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon Crest:

16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Musiquissims.
19.00 Crònica jove.
19.25 Amb les mans a la massa.
19.55 Parlant clar.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Bluebell - 7.
22.15 Debat.
23.40 A mitja veu.
00.10 Telediari - 3.
00.30 Telesport.
DIVENDRES - 22
8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
9.35 Gabriela - 92.
11.35 L'Imperdonable - 40.
13.00 Sherlock Holmes.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Falcon Crest:
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 La llanterna màgica.
19.35 Diccionari de la salut.
20.00 L'hora de Bill Cosby - 40.
20.30 Telediari - 2.
22.25 Divendres cinema:
"El caballero del dragón".
00.05 Telediari - 3.

DISSABTE - 23

00.40 Jazz entre amics.
1.40 McMillan i la seva esposa:
2.55 Boxe.
5.00 Llarg-metratge:
"Sabian lo que querian".
6.40 Documental.
9.00 A tope.
10.00 Escollir una professió.
10.30 El Mag d'Oz.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Nova gent.
13.15 Loteria.
13.30 L'altra mirada.
14.30 48 hores.
15.35 Els aurons.
16.00 Primera Sessió:
18.05 Erase una vez... la vida.
18.30 Professor Poopsnagle.
19.00 Número 1.
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.25 Pere el gran - 1.
01.00 Filmoteca TV:

DIUMENGE - 17

10.00 Santa Missa.
11.00 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.
18.00 Connexió amb Madrid.
18.00 Sessió de tarda:
"Mamá nos complica la vida".
19.35 Dibuixos animats.
19.45 Camí de Calgary.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Debat - 2.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Estudi estadi.
DILLUNS - 18
13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
15.00 El meu fill, el meu fill.
15.30 Descobriments sota el mar.
16.30 Magasin.
18.00 Avanç de l'informatiu.
18.03 Fills i filles.
18.30 Avec plaisir.
20.00 L'informatiu vespre.

20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mirador.
21.20 Cinema club:
23.55 Últimes preguntes.

DIMARTS - 19

12.00 Sorteig del campionat d'Europa de futbol.
13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 La lletra escarlata.
15.00 El meu fill, el meu fill.
15.30 Història de la moda.
16.30 Magasin.
18.00 Avanç de l'informatiu vespre.
18.03 Fills i filles.
18.30 Avec plaisir.
19.00 Picapuçà.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Bàsquet:
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 El mirador.
22.15 El temps és or.

DIMECRES - 20

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 La lletra escarlata.
13.30 La plaça de la lluna.
14.00 L'informatiu migdia.
16.30 Magasin.
18.00 Avanç de l'informatiu.
18.03 Fills i filles.
18.30 Avec plaisir.
19.00 Picapusa.
20.00 L'informatiu vespre.
21.00 El mirador.
21.15 Cas per a dos:
22.15 Tendido cero.
22.45 El mar i el temps.
00.15 Vent, fusta i fang.
00.35 Temps de creure.

DIJOUS - 21

13.00 Avanç de l'informatiu.
13.03 La lletra escarlata.
15.00 El meu fill, el meu fill.
15.30 Mississippi.
16.30 Magasin.
18.00 Avanç de l'informatiu vespre.
18.03 Fills i filles.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Recordar, perill de mort.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mirador.
22.00 Sorteig loteria primitiva.
22.15 Dijous cinema:

DIVENDRES - 22

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 La lletra escarlata.
15.00 El meu fill, el meu fill.
15.30 Les illes vivents.
16.30 Cinema espanyol:
"Juegos de sociedad".
18.30 Avec plaisir.
19.00 Narracions americanes.
19.30 Escoltem els músics.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Flamenc.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mirador.
21.15 Suplements 4.
21.45 Concert.
23.35 Prop de les estrelles.

DISSABTE - 23

10.00 Chopi i la princesa.
10.30 Escoltem els músics.
11.15 Mirades.
13.00 Anna Karenina.
14.00 L'informatiu cap de setmana.
14.30 135 escons.
15.15 Connexió amb Madrid.
15.15 Estadi 2.
22.00 Connexió amb Sant Cugat.
22.00 L'informatiu cap de setmana.
22.30 Connexió amb Madrid.
00.30 Diàlegs amb la música.
01.00 Comiat.

COMENTARIS TV

T.V.: seleccionar la programació —i II—

Si fins ara hem parlat dels efectes contraeducatius d'una televisió utilitzada indiscriminadament, a partir d'ara hem de començar a parlar d'una televisió que reuneix a tota la família amb la finalitat de cercar tots els aspectes positius d'aquesta.

Això vol dir que seria bo poder dedicar més temps a aquests assumptes: els pares haurien de conèixer diverses guies de pel·lícules, llegir bé de què tracten els programes i per quines edats són adients. En moltes ocasions es podrien gravar programes —documentals, concerts, pel·lícules o d'altres— i seguidament s'haurien de preparar tot pensant en els comentaris que es farien quan estigués tota la família reunida.

D'altra banda també caldria estar molt atent a tot el que són vídeos que es poden llogar o comprar: tant si es tracta de vídeos educatius —Enciclopèdia Britànica, Cursos d'Anglès, per exemple— com si es tracta de pel·lícules de qualitat per motius estètics, històrics o per què es tracta d'un film molt oportú per als més petits.

En conseqüència veure televisió ja no significa, pel que venim dient, asseure's passivament davant l'aparell. Les sessions de debat, els comentaris dels pares, les preguntes dels fills, el diàleg ha de ser el fil conductor. I no solament es tracta, doncs, d'aprendre a veure televisió —la qual cosa, evidentment, és molt important— sinó també d'assolir un nivell d'activitat cultural a casa. Una pel·lícula històrica es podrà convertir en excusa per la lectura d'algun bon llibre o article que parli d'aquella qüestió. En aquesta direcció un altre programa sobre una determinada ciutat, regió, museu o església —per posar, de nou, algun exemple— es podria convertir en un bonic viatge a l'estiu o en una interessant sortida un cap de setmana. Finalment una concreta notícia, qualsevol esdeveniment important que tracti d'un tema d'actualitat pot constituir una bona ocasió perquè els pares aclareixin temes conflictius amb què els fills es troben de sobte, sovint, sense poder oferir cap resposta: el terrorisme, l'avortament, la nova enginyeria genètica, l'atur, etc.

El lector estarà pensant, i amb molta raó, que es tracta de nivells molt diferents. Sí és veritat. Aquesta és la difícil tasca dels pares: decidir quins seran els programes, què es dirà, a quines edats s'han d'adreçar aquests continguts, per anomenar només tres problemes. El que està clar és que s'ha d'avançar molt en aquesta direcció a partir d'estudis i de recerques per part dels especialistes. En aquest sentit els pedagogs comencen a afirmar que el noi ha de tractar activament la televisió: des del nostre punt de vista això es converteix en un jove, un fill o filla grans, que ajuden els seus pares a seleccionar i preparar —fotocòpies, dossiers, sortides...— la programació.

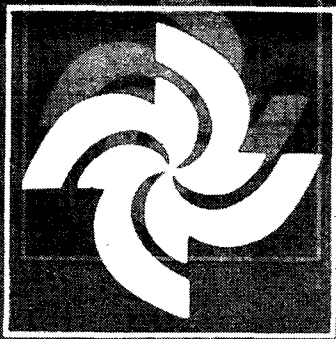
IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) Tel. 200 13 39.

Roca

vers el futur.

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E